

Thâm Mến Có Chút Phiền

Contents

Thâm Mến Có Chút Phiền	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4: Chương 4	15
5. Chương 5: Chương 5	19
6. Chương 6: Chương 6	23
7. Chương 7: Chương 7	27
8. Chương 8: Chương 8	31
9. Chương 9: Chương 9	36
10. Chương 10: Chương 10	40
11. Chương 11	48
12. Chương 12: Chương 12	56

Thâm Mến Có Chút Phiền

Giới thiệu

Hắn là chàng trai mà cô đã thầm thương trộm nhớ từ lâu, hơn nữa hắn còn là tổng giám đốc đẹp trai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-men-co-chut-phien>

1. Chương 1

“Khang Linh” Là một công ty tư định mức hơn ba tỷ, chủ yếu xuất khẩu thiết bị chữa bệnh, như điện bánh xe dẫn động y, xe lăn gồm sứ dùng để chữa bệnh cùng với các thiết bị phục hồi chức năng.

An Hiểu Hiểu làm nhân viên tiếp tân ở “Khang Linh” cũng sắp được năm năm, cô có cái đầu nhỏ xinh, diện mạo thanh tú, giọng nói cũng coi như ngọt ngào, cá tính có chút ngờ nghệch hay có thể nói là căn bản

không có đầu óc, nhưng cũng coi như hoạt bát sáng sủa, đồng nghiệp từng làm việc với cô phần lớn đều khen cô là kiểu con gái làm cho người ta thoải mái, không cảm thấy áp lực.

Tuy không có năng lực gì hơn người, hoặc làm cho người ta khen là nhân viên chuyên nghiệp, nhưng cô cố gắng làm việc, sống nghiêm túc, mục tiêu chính là mua được một gian phòng nhỏ ở Đài Bắc tấc đất tấc vàng này, có thể thoải mái an hưởng tuổi già.

Thay vì nói cô là kiểu con gái dễ chịu, chẳng rằng nói cô hoàn toàn là một cô gái sống theo chuẩn mực của kiểu người thực tế.

Không phải là duy nhất, An Hiểu Hiểu cũng như các nhân viên nữ khác trong công ty, cũng vụng trộm thăm mên tổng giám đốc Hạng Thanh Lỗi. Nhưng khác biệt là, cô rất rõ bộ dạng vốn có của mình, cũng không phải nổi tiếng hay là thực nữ có gia tài bạc triệu, mà chỉ là một nữ nhân viên bình thường, căn bản không có khả năng làm cho tổng giám đốc đại nhân coi trọng.

Cho nên trong bốn năm qua, cho dù cơ hồ mỗi ngày đều nhìn thấy tổng giám đốc đi vào cửa lớn công ty, thậm chí có vài lần đối mắt với anh, cô trừ bỏ vụng trộm say mê trong lòng, những thứ xa vời khác cũng không dám nghĩ.

“Mình về trước đây, bye bye!”

Vừa đến thời gian tan tầm, sửa sang xong đồ vật trên mặt bàn, An Hiểu Hiểu chào tạm biệt với các đồng nghiệp trong phòng tiếp tân, chuẩn bị đến siêu thị mua nguyên liệu nấu bữa tối.

An Hiểu Hiểu vào thang máy, nhanh chóng đi đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm của công ty.

Vì để có phương tiện đi làm, năm ngoái cô đã phải chi tiêu tiết kiệm mới mua được một chiếc ô tô cũ, tuy giá xăng dầu không ngừng tăng, bảo dưỡng xe cũng không quá đắt, nhưng tự mình lái xe đi làm vẫn là có vẻ tiết kiệm thời gian hơn, ngẫu nhiên còn có thể chở cha mẹ đi chơi, sau khi cân nhắc kĩ càng, rốt cuộc cô mới kiên quyết ra quyết định.

Đi đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm, cô một bên tìm chìa khóa xe trong túi xách, một bên đi đến chỗ mình đậu xe buổi sáng, lại đột nhiên nghe thấy âm thanh kỳ quái.

Âm thanh kia nghe qua như là tiếng thở gấp của phụ nữ, lại mơ hồ nghe như là “Cứu tôi”.

Nên sẽ không là..... Có kẻ bắt cóc xông vào tầng hầm, nhất thời nổi lên sắc tâm, bắt lấy nữ nhân viên đáng thương lại vô tội phát tiết thú tính đi?

Ý nghĩ này chợt lóe qua trong đầu, An Hiểu Hiểu lập tức bị dọa ngây người, hai tay gắt gao nắm chặt túi xách, lấy bình xịt hơi cay đã cất trữ đã thật lâu ra, không biết có quá hạn sử dụng hay không.

Cô dè dặt cẩn trọng mà di chuyển từng bước, cả trái tim đều bị treo lên cao, hô hấp dồn dập, chậm rãi đi đến nơi phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Sau khi xác nhận nhiều lần, An Hiểu Hiểu phát hiện tiếng rên rỉ của người phụ nữ truyền ra từ một chiếc BMW, hơn nữa càng đến gần, tiếng người phụ nữ kêu cứu lại càng rõ ràng hơn.

An Hiểu Hiểu nuốt xuống một ngụm khí lớn, tiếng tim đập như tiếng trống cũng nhanh phá màng nhĩ, nhưng là cứu người như cứu hỏa, cô biết mình không thể ở thời điểm mấu chốt này lại thấy chết mà không cứu.

Nhón chân tới gần chiếc xe cao cấp, dựa vào ngọn đèn có chút mờ nhạt của bãi đỗ xe dưới tầng hầm, cô ghé mặt gần sát cửa kính xe, hết sức dũng cảm nhìn thẳng vào trong.

Một người phụ nữ để nửa thân trần ngồi trên thân thể của người đàn ông, người đàn ông nửa nằm nửa dựa vào ghế, không nhìn rõ mặt hai người lắm.

Không đúng nha! Nếu cái cô gái này bị cưỡng bức, hẳn là không chủ động đến mức như vậy, nhưng mà ngấm lại, nói không chừng do chỗ tối nên chính mình không thấy rõ, người đàn ông này đang cầm dao hoặc súng uy hiếp người phụ nữ diễn đồng cung sống.

An Hiểu Hiểu tin tưởng phán đoán của mình nhất định không sai, vì thế hít sâu vài cái, sau đó vòng đến bên cạnh cửa xe bên kia.

Đại khái là kẻ bắt cóc rất gấp, cửa xe cứ nhiên không khóa, cô một tay sờ lên tay cầm, một tay giơ lên bình xịt hơi cay, trong lòng nhắm đếm tới ba, lập tức kéo cửa xe ra, sau đó bày ra khí thế có thể sánh bằng Bao Thanh Thiên uy vũ lớn tiếng trách móc.

“Khốn khiếp! Giữa ban ngày ban mặt cũng dám cưỡng bức con gái nhà lành ”

Một khắc khi người đàn ông kia xoay mặt lại, An Hiểu Hiểu hoàn toàn hóa đá.

Khuôn mặt của người đàn ông kia tuần mỹ đến nỗi không có gì có thể so sánh được, cặp mắt phượng công cong thật câu hồn, đôi môi mỏng làm cho bao nhiêu nhân viên nữ khát vọng âu yếm, còn có thể có ai?

Còn không phải là tổng giám đốc lớn của “Khang Linh” Hạng Thanh Lỗi?

Trước mắt An Hiểu Hiểu đột nhiên xuất hiện một loại ảo giác kỳ quái, chính mình bị Vương Triều Mã Hán một đường kéo tới trước “Cầu Đầu Trăm”, Bao Công mặt đen ngồi trên công đường hô to “Khai đao !”

Hạng Thanh Lỗi liếc mắt một cái liền nhận ra đồng phục nhân viên của công ty trên người An Hiểu Hiểu cùng với kiểu nơ hồng nhạt chỉ có nhân viên tiếp tân mới có thể đeo, lại thấy trên mặt cô đan xen từng trăn xanh trắng, lập tức có phần nghiến ngấm.

Mặc dù anh vừa mới còn đang mất hứng một ả kỹ nữ đánh chết cũng không chịu chia tay đã mua chuộc lái xe của anh, tránh ở sau xe anh mục đích dụ hoặc anh, muốn chứng minh mị lực của ả đối với anh vẫn không thuyên giảm như cũ.

Nếu đối phương đã hao phí tâm tư như vậy, không ngại mất mặt, lớn mật biểu diễn xuất sắc đông cung trên ghế sau xe anh, anh cũng không quả trách cùng ả diễn một đoạn, không ngờ lại bị viên chức nhỏ này đột nhiên cắt ngang.

“Cái kia..... Ha ha, tôi nhận nhầm người, xin đừng để ý tới.....” An Hiểu Hiểu cười khan vài tiếng, nhanh chóng đem bình xịt hơi cay giấu ra đằng sau.

Muốn chết muốn chết quá! Tuy rằng biết tổng giám đốc nhà mình là kiểu đàn ông phóng đảng hoa tâm trong tiểu thuyết tình yêu, nhưng là như thế nào cũng không tưởng tượng được cô cứ nhiên lại may mắn chính mắt nhìn thấy, còn thiếu chút nữa là phá hủy “chuyện tốt” của tổng giám đốc.

A a a! Trên thế giới liệu còn có người nào ngốc hơn so với cô sao?

An Hiểu Hiểu bắt đầu chậm chậm lui lại phía sau, không dám nhìn ánh mắt nghiến ngấm của Hạng Thanh Lỗi, lại càng không dám nhìn người phụ nữ trần trụi đầy đặn đang khóa ngồi trên người anh.

Hơn nữa trong khoảnh khắc lâm nguy vừa rồi, cô cũng vụng trộm liếc mắt một cái, oa, dáng người kia hoàn toàn là chân dung của con hát, cay độc khó đoán.

Tổng giám đốc cũng không kém, áo sơ mi đều bị người phụ nữ đói khát này cởi đến bên hông, lộ ra cơ ngực rắn chắc, cơ bụng cũng như ẩn như hiện, thực sự rất mê người, cũng không biết xuống một chút nữa sẽ là phong cảnh xinh đẹp gì, làm cho người ta phải phun máu mũi.....

An Hiểu Hiểu! Mi lộ vẻ háo sắc cũng không chọn đúng thời cơ, hiện tại là lúc nào để mi YY đối tượng thâm mến sao? Mi là đồ heo ngốc a!

“Chậm đã!” Lòng mảy Hạng Thanh Lỗi nhướng lên, miễn cưỡng gọi lại An Hiểu Hiểu vừa lấy lại tinh thần đang tính chuẩn đi.

An Hiểu Hiểu cứng đờ, cả người lạnh run, giống cây cỏ lau nhỏ bé lay động trong gió, thất lực mảnh khảnh cũng nhanh buông xuống mặt đất.

“Tổng giám đốc có gì dặn bảo?” Nô tỳ sẽ lập tức đi làm!

“Đi mua giúp tôi vài thứ.”

“Tổng giám đốc muốn mua cái gì?” Hoàng đế gia nói phải!

An Hiểu Hiểu vừa hỏi xong, lập tức thấy Hạng Thanh Lỗi lộ ra ánh mắt chỉ trích cô, cô tiếp tục run run, tươi cười trên mặt cũng nhanh cương cứng.

“Bao cao su.” Do bị khiêu khích đến giống như súng chuẩn bị cựa cò, trên người lại không mang theo biện pháp an toàn, thiếu tầng áo mưa nhỏ kia, anh không muốn làm.

“A?” Cô vừa rồi nghe thấy cái gì vậy?

“Cô nghe không rõ?” Hạng Thanh Lỗi hừ lạnh, mắt phượng khêu gợi một mực nhìn cô.

“Còn không mau đi mua!”

“Vâng, vâng.”

Nghe xong thánh chỉ chính miệng tổng giám đốc hạ lệnh, An Hiểu Hiểu vội vàng gật đầu xác nhận.

Trời ạ! Cô cùng đối tượng thăm mển nhiều năm lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi, dĩ nhiên lại trong trường hợp ngưỡng ngừng này, câu đầu tiên đối tượng thăm mển của cô nói cư nhiên là “Giúp tôi mua bao cao su”!

Oh!My god! Đây không phải là lúng túng bình thường, mà là thật a!

An Hiểu Hiểu đã khổ sở lại tuyệt vọng, cô cư nhiên phải giúp đối tượng thăm mển mua bao cao su, đây rốt cuộc là đạp lý gì a?

Trước không nói đến chuyện thăm này, đối tượng thăm mển vẫn là đại Boss trên đầu cô, không cần thận hầu hạ sao được? Ngộ nhớ làm không tốt, nói không chừng cô ngay cả tiểu tư sản cũng không làm được, chỉ có thể làm trạch nữ thất nghiệp.

Mặc kệ đi, vẫn là nhanh chút đi mua bao cao su đem trở về rồi nói sau!

Quyết định hóa đau buồn phần nộ thành năng lượng, An Hiểu Hiểu đi thang máy đến lầu một, ra khỏi cửa lớn công ty, chuẩn bị đến cửa hàng tiện lợi ở chỗ rẽ sang phố đối diện để hoàn thành nhiệm vụ.

Ngay khi chuẩn bị qua đường, thần kinh so với cột điện còn muốn thô hơn của cô đột nhiên co rúm vài cái, hai chân mang giày búp bê bước trên vạch trắng cũng dừng lại.

Không được! Học sinh làm công cộng ở đó cũng quen cô, nếu cô chạy đến đó mua bao cao su, ngày mai cô làm sao còn có thể gặp người a?

Đánh chết cũng không thể mua ở cửa hàng trên phố đối diện! An Hiểu Hiểu dùng khí phách tránh sĩ, không chút do dự xoay người, đi đến cửa hàng trên phố bên cạnh .

Cô nhớ tới có một lần cùng cô nàng tiếp tân Thường Nhạc đến phố bên cạnh ăn cơm trưa, hình như có nhìn thấy một cửa hàng đồ chơi tình dục..... Theo ấn tượng mơ hồ lúc trước, An Hiểu Hiểu thuận lợi đi đến một gian cửa hàng đồ dùng tình thú mờ ảo.

Xem hai chữ “Tình thú” thật to trước cửa tiệm, lại nhìn thấy ánh mắt cổ quái của người qua đường, An Hiểu Hiểu cúi đầu, hai tay che mặt, đi như bay vào trong tiệm.

May mắn chủ cửa hàng đồ chơi tình dục là phụ nữ, nhưng cô vẫn che mặt, như là tên trộm, chỉ dám xuyên qua khe hở ngón tay nhìn lên cách trang trí trong cửa hàng.

Có lẽ cũng coi như không thấy gì, thái độ bà chủ cửa hàng có chút lãnh đạm, nhìn lướt qua An Hiểu Hiểu đang che che lấp lấp.

“Cần cái gì?”

“Bao, bao cao su.” Cô nhẹ giọng nói, thanh âm nhỏ như con kiến.

“Muốn loại nào?” Bà chủ hào phóng hỏi.

“Tôi không biết.”

“Quay lại đằng sau, bao cao su ở quầy thứ hai.”

An Hiểu Hiểu nghe được mật lệnh, che mặt xoay người, đi đến quầy hàng bày đầy các loại bao cao su rực rỡ muôn màu, đa hình đa sắc, ánh mắt xuyên qua kẽ hở ngón tay tràn ngập kinh ngạc.

OMG! Bất quá chỉ là bao cao su, làm sao có thể đa dạng như vậy? Vừa rồi tổng giám đốc cũng không nói rõ muốn loại nào, ngay cả nói qua cũng không nói, hiện tại bảo cô chọn thế nào?

Huỳnh quang(phát ra ánh sáng), xoắn ốc, khóa lị, ngôi sao, vị trái cây, loại siêu mỏng..... Cô cũng chưa dùng qua, làm sao mà biết hiệu quả của mỗi loại?

Hay là tùy tiện chọn một loại rồi báo cáo kết quả công tác? Nhưng là nhớ mua phải loại tổng giám đốc không thích dùng, chọc tổng giám đốc mất hứng, một nhân viên tiếp tân nhỏ nhỏ như cô liệu có thể tiếp tục công tác sao?

A a a..... Thực sự phiền phức mà! Vậy thì mỗi loại mua một hộp đi!

Sửa lấy một tay che mặt, An Hiểu Hiểu như “Đói nữ” cơ khát thật lâu, đem mỗi loại bao cao su trong cửa hàng đều lấy một hộp ôm vào trong lòng, ước chừng có hơn mười hộp, số lượng kinh người.

Về mặt bà chủ hiểu rõ. “Tiểu thư, tiệm chúng tôi có cung cấp đặt hàng số lượng lớn, không cần chính mình tới cửa lấy hàng, còn có dịch vụ chuyển phát nhanh, rất tiện lợi!”

Bà chủ nói những lời này hại An Hiểu Hiểu lộ ra biểu cảm, thâm nghĩ nhanh tính tiền chạy lấy người. “Bà chủ, bấy nhiêu là tốt rồi, phiền toái tính tiền.”

Bà chủ gõ gõ máy tính, nói “Tổng cộng một ngàn tám trăm ba mươi hai đồng.”

Sợ phải đối mặt tiếp xúc, An Hiểu Hiểu một bên lấy ví tiền, một bên kéo áo khoác che mặt, thanh âm mơ hồ hỏi “Bao nhiêu?”

“Đã chiết khấu, tổng cộng là một ngàn tám trăm ba mươi hai đồng.”

“Bà chủ, bà xác định không tính tiền sai?” An Hiểu Hiểu thiếu chút liền đập bàn.

“Cô lấy đều là tạo hình đặc thù, giá vốn có ột chút.” Bà chủ chỉ chỉ mấy hộp trong túi nilon, còn nói “Đã tính cho cô theo phí hội viên lại còn chiết khấu, thực có lời.”

An Hiểu Hiểu nằm mơ cũng không nghĩ đến hình tượng tiểu tư sản tính toán chi li của cô, thế nhưng bị hủy bởi một túi bao cao su, thật sự là khóc không ra nước mắt a!

An Hiểu Hiểu thanh toán tiền, cầm lấy túi nilon đầy ắp bao cao su chạy vội về phía công ty, một lát đã đến “hiện trường vụ án”, lo lắng tổng giám đốc chờ lâu sẽ không kiên nhẫn, An Hiểu Hiểu người còn chưa tới, tiếng nói đã tới trước.

“Đến đây đến đây, bao cao su anh muốn đến đây!”

Bên cạnh là một trưởng phòng xuống lấy xe vừa lúc đang uống nước, lập tức phun ra một ngụm nước

An Hiểu Hiểu không quan tâm, bộ dạng chân chó nhằm phía BMW của đại Boss, lần này cũng không dám lỗ mãng, lễ phép gõ gõ cửa kính xe, chờ tổng giám đốc xuống xe nhận đồ.

Chỉ chốc lát sau, cửa xe mở, nhưng người phụ nữ nóng bỏng kia đã không thấy, chỉ còn Hạng Thanh Lỗi quần áo không chỉnh tề, tay đỡ trán ngồi bên trong.

A? Chẳng lẽ trong lúc cô lĩnh chỉ làm việc, bọn họ đã “kết thúc đại chiến”? Vậy túi áo mưa nhỏ trong tay cô làm sao bây giờ?

“Cô mua bao cao su ở ngoài vũ trụ à?” Hạng Thanh Lỗi mắt phượng đảo qua, khóe miệng gợi lên một chút cười trào phúng.

“Không có không có, tôi mua xong lập tức gấp gấp trở về, ai biết thì ra tốc độ của tổng giám đốc nhanh như vậy.....”

“An Hiểu Hiểu.” Về mặt Hạng Thanh Lỗi trầm xuống.

“Có! Ách..... Sao tổng giám đốc biết tên tôi?” An Hiểu Hiểu thụ sủng nhược kinh(được sủng mà kinh sợ) vỗ vỗ ngực.

Hạng Thanh Lỗi giật giật khước mắt, mơ hồ có thể thấy gân xanh được. “Bảng tên trên đồng phục của cô còn chưa gỡ xuống.” Đây là trình độ của phòng tiếp tân? Xem ra anh nên tìm thời gian điều chỉnh lại một chút.

“Tôi quên, cảm ơn tổng giám đốc nhắc nhở.” Bảng tên gỡ đến một nửa, An Hiểu Hiểu nhớ tới vừa rồi mình mang bảng tên đi vào cửa hàng đồ chơi tình dục, lập tức cảm thấy buồn bực.

Luống cuống tay chân lấy bảng tên xuống, còn nhớ tới chưa có đem “hàng hóa” giao ra,

An Hiểu Hiểu nhanh chóng đưa túi bao cao su trong tay lên. “Đây là bao cao su tổng giám đốc bảo tôi mua.”

Hạng Thanh Lỗi không tiếp nhận, chỉ cúi xuống nhìn đồ vật trong túi, hai hàng lông mày lập tức nhăn lại. “Đây là cái gì?”

“Bao cao su a!” Tổng giám đốc thực thích nói đùa, chẳng lẽ sẽ không nhận sao?

“Cô mua cái này là muốn cho ai dùng?”

“Đương nhiên là anh a!”

“Dùng với ai?”

“Đương nhiên là.....” An Hiểu Hiểu trái phải nhìn xung quanh, chột dạ cúi đầu. “Nhưng vị tiểu thư kia hình như đã đi rồi.”

“Cầm đi! Tôi đã không cần.” Vừa rồi dục vọng bị trêu chọc đến đỉnh nhưng không có phát tiết, Hạng Thanh Lỗi cả người buộc chặt, tính tình cũng táo bạo dễ giận theo.

“Nhưng là, nhưng là bao cao su.....” Nhiều bao cao su như vậy muốn cô dùng với ai?

“Tôi nói là cô cầm đi.” Hạng Thanh Lỗi mắt phượng liếc một cái, lười phải nhìn cô. Hiệu suất làm việc kém như vậy, lúc trước công ty làm sao có thể tuyển loại nhân viên này?

“Vậy bao cao su.....” Tiền đâu? Một ngàn tám trăm ba mươi hai đồng của cô!

An Hiểu Hiểu là kẻ xấu nhất gan, sau khi bị Hạng Thanh Lỗi ném lại một đôi mắt lạnh, cô lạnh run cầm theo túi bao cao su nguyên vẹn rời khỏi BMW.

Khóc khóc..... Còn tưởng rằng có thể báo công, cho nên mới cực kỳ dứt khoát mua vài hộp, kết quả hiện mình phải tự thanh toán, thật sự là “tiền mất tật mang” mà!

An Hiểu Hiểu đành phải nhận mệnh, giống như nữ quỷ u oán chậm rãi bay đi, có người lái xe qua trước mặt cô còn bị sắc mặt thâm xanh mét của cô dọa sợ tới mức hô to: “Mẹ tôi nha!”

Kỳ thực cô mới là muốn một phát kêu to “Mẹ tôi nha!” với người kia!

Khổ sở giúp đối tượng thâm mền mua bao cao su, hơn nữa đối tượng muốn dùng còn không phải cô, kết quả cô hai tay dâng bao cao su, người ta lại trở mặt muốn cô rút.....

Đây rốt cuộc là cái thói đời gì!

2. Chương 2

Vì thương tiếc một ngàn tám trăm ba mươi hai đồng(đơn vị tiền tệ) dùng để mua túi bao cao su kia, An Hiểu Hiểu luôn luôn giữ danh hiệu bé ngoan đúng giờ cũng phá lệ đến muộn.

Lúc lái xe đến công ty, đã hơn tám giờ, hai mắt cô thâm quầng, đi vào vị trí của mình trong phòng tiếp tân, đem ba lô thuận tiện ném vào ngăn kéo lớn, bị ai gục xuống bàn.

“Hiểu Hiểu, cậu đến muộn.” Thường Nhạc là đồng nghiệp tốt nhất của An Hiểu Hiểu trong phòng tiếp tân, mắt cận tám trăm độ, là một hủ nữ tiêu chuẩn, cả ngày cúc hoa dài, cúc hoa ngắn, cái gì công, cái gì thụ, hại An Hiểu Hiểu lúc ăn cơm ăn đến nổi thiếu chút nữa nghẹn chết.

“Một ngàn tám trăm ba mươi hai đồng của mình.....” hai mắt An Hiểu Hiểu nhìn lên trên, một bộ dạng nữ quý “Ta chết thật sự thảm”. “Thường Nhạc, cậu đoán xem tan tầm ngày hôm qua mình gặp được ai?”

“Ai?”

“Sếp lớn!” An Hiểu Hiểu vỗ bàn ngồi dậy, không biết nên khóc hay nên cười, dù sao Hạng Thanh Lỗi cũng chính là đối tượng thâm mến của toàn thể nhân viên nữ trong công ty.

Thường Nhạc đẩy đẩy mắt kính thô to dày cộp trên mặt, hai mắt sáng ngời. “Sau đó thì sao?”

“Cậu không biết tình huống có bao nhiêu ngưng ngưng đâu! Minh cư nhiên gặp được anh ấy ở.....”

“Khoan, đừng nói, để mình đoán.” Thường Nhạc lại bắt đầu phát huy hủ công của cô. “Cậu bắt gặp anh ấy cùng một người đàn ông khác hôn nhau? Hay là cậu gặp được cúc.....”

“Xí xí, van cậu không cần lại đem tổng giám đốc viết thành nam nam trong tiểu thuyết, như vậy sẽ phá tan ảo tưởng của mình, mỹ cảm cũng bị phá hủy.”

“Bằng không cậu rút cuộc bắt gặp tổng giám đốc đang làm cái gì?” Mặt Thường Nhạc uể oải.

“Mình gặp anh ấy cùng một người phụ nữ ở trên xe.....”

“An Hiểu Hiểu!” Hai người đang tán gẫu hăng say, sau lưng thỉnh thoảng xuất hiện một giọng nữ đầy đặn.

Là chủ nhiệm phòng tiếp tân, biệt danh là Trầm đại nương (bác gái), là người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi có hai con, nghiêm khắc như nữ huấn luyện viên thời trung học, sở thích là “nắm bím tóc” của nhân viên tiếp tân, quang minh chính đại cuồng khấu đánh giá thành tích. (nắm được điểm yếu của người khác, giống nghĩa của cụm từ “gót chân A-sin”)

Nghe chủ nhiệm điểm danh, An Hiểu Hiểu lập tức giật bắn lên. Đúng rồi, hôm nay đến phiên cô trực ban, đều do một ngàn tám trăm ba mươi hai đồng đáng chết kia, cô đau lòng chết mất!

Biên chế phòng tiếp tân tổng cộng có năm người, phụ trách lọc hoặc nhận điện thoại trong nước, bởi vì công việc chủ yếu của công ty là xuất khẩu đến Âu Mỹ, công việc trong nước tương đối ít, cho nên phòng tiếp tân xem như một chỗ trống lớn.

Chủ nhiệm không cần luôn phiên trực ban, bốn người còn lại phải thay phiên đến bàn tiếp tân ở đại sảnh lầu một của công ty, coi như là bộ mặt quan trọng của công ty.

Vì thế An Hiểu Hiểu chạy trời chết, phi như bay tới bàn tiếp tân dưới đại sảnh lầu một, còn chưa có ngồi nóng ghế, cửa tự động sáng ngời trong như gương mở ra, Hạng Thanh Lỗi cùng vài cán bộ cấp cao đi vào.

So với quần áo không chỉnh tề trong trí nhớ hôm qua, lúc này Hạng Thanh Lỗi đang sải bước tiến lên thật sự là tuấn mỹ xuất chúng, một thân tây trang màu xám đậm cùng caravat hoa văn hình học, khí chất cao nhã lại nghiêm túc, tóc đen tự nhiên dày đậm rối tung, mắt phượng trầm tĩnh như nước, môi mỏng không yêu cười nhẹ nhàng gợi lên, đứng giữa nhóm cán bộ cấp đầu trọc béo lùn, thật sự là vũ trụ vô địch phích lịch suât!

Không nói chuyện tổng giám đốc là kiểu đàn ông phóng đảng hoa tâm, một cái mỉm cười của anh có thể ngay lập tức giết chết hàng nghìn oán nữ, một cái liếc mắt liền có thể xuyên thấu tường băng vạn thước, không cần biết là người đẹp lạnh lùng nào, mặc kệ là cô nàng nóng tính nào, ai mà không muốn quý gối dưới gấu quần anh, còn ước có thể làm chăn bông giúp anh ấm giường một đêm?

An Hiểu Hiểu nhẫn nhịn không lộ ra vẻ khát khao, từ lúc vào công ty đến bây giờ, mỗi khi đến ca trực của cô, có hơn phân nửa đều là hưng phấn chờ mong một màn này đến, chỉ cần đối tượng thâm mến liếc mắt

một cái, liền đủ để an ủi vô số đêm tịch mịch, cũng chỉ vào lúc này, cô mới có thể cảm thấy hạnh phúc khi mình là nhân viên tiếp tân cấp bậc thấp nhất trong công ty.

Dựa theo thói quen ngày thường của Hạng Thanh Lỗi, tuyệt đối không có khả năng sẽ chú ý tới ánh mắt nóng bỏng khát khao như đèn kia, hôm nay lại đột nhiên liếc mắt qua bàn tiếp tân một cái.

Mắt phượng dừng lại, dừng lại trên khuôn mặt không chút nào che giấu tràn đầy mê luyến của An Hiểu Hiểu, bỗng nhiên sững sốt.

Khuôn mặt trắng nõn không có gì nổi bật, ngũ quan coi như thuận mắt, nhìn cũng hài lòng, đôi mắt to rất linh hoạt, chớp chớp nhìn anh, trên mặt là nụ cười ngớ ngẩn ngốc nghếch.

Hạng Thanh Lỗi nở nụ cười.

Vẻ mặt quá ngốc nghếch, nhưng nhìn qua lại rất thú vị, cũng không thể nói rõ đó là cảm giác gì, chính là cảm thấy nhìn rất quen mắt.....

Suy nghĩ vòng vo một lúc, rốt cục nhớ tới một đàn quạ đen dưới bãi đỗ xe ngày hôm qua, Hạng Thanh Lỗi nhăn mày lại, buồn bực nghĩ đến hạ phúc sưng đến đau nhức lại thủy chung không chiếm

được thỏa mãn.

Anh hưởng thụ tình ái, nhưng tuyệt đối sẽ không sủng thật đàn thật ra trận, nhất định sẽ “mặc áo mưa” mới tiến lên, không để thân thể nhiễm bệnh, lại càng sẽ không để người phụ nữ lấy chuyện mang thai đến uy hiếp.

Ngày hôm qua ả kỹ nữ trên xe thể nào cũng không chịu rời đi, quả thật thành công khơi mào dục hỏa của anh, vốn định thành toàn khát vọng của ả, lại bởi vì An Hiểu Hiểu chậm chạp không trở về, thích thú đều bị đánh hồng, vô luận ả cao giọng rên rỉ thế nào, anh cũng không chịu tiếp tục.

Cuối cùng ả giận dữ rời đi, nam tính của anh sưng đến đau đớn, chỉ có thể ngồi khó chịu trong xe nửa giờ, chờ bụng dưới cao cao biến thành “lều trại nhỏ”.

Thật đúng là nhờ vào chậm rì rì của cô ta, cô ta gọi là gì nhỉ?

Cùng lúc suy nghĩ, Hạng Thanh Lỗi chân dài đã đi qua, dừng lại trước An Hiểu Hiểu đã hóa đá, ngón tay nhắc bảng tên cài trước ngực cô, rõ ràng chuẩn xác gọi tên.

“An Hiểu Hiểu.” Đúng rồi, chính là tên này.

“Có.” An Hiểu Hiểu từ trên vị trí bật dậy, tâm trạng như cá nằm trên thớt, bùm bùm loạn nhảy một trận.

“Rất có tinh thần.” Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô, Hạng Thanh Lỗi buồn cười.

“Báo cáo tổng giám đốc, tự tin, hoạt bát, tinh thần phấn chấn chính là tinh thần của phòng tiếp tân.” Trước mặt ông chủ nhà mình, đương nhiên là muốn chân chó một chút.

“Tôi xem hẳn là nên đổi thành tốc độ, hiệu suất, chuyên chú.” Hạng Thanh Lỗi hừ lạnh.

Thần kinh An Hiểu Hiểu đặc biệt không tốt, tự nhiên không phát hiện ra anh đang nói móc, chính là liêu mình gặt đầu đáp phải. “Tổng giám đốc nói đúng ạ.”

“Vào công ty mấy năm?” Hạng Thanh Lỗi cảm thấy thích thú, quăng nhóm đại nhân vật sau lưng đi, nhàn nhả trò chuyện cùng cô.

“Hai tháng nữa là đủ năm năm.” Ngô, toàn bộ cảm nhóm cán bộ cao cấp giống như đều rớt xuống, làm gì lại có loại biểu cảm này, tổng giám đốc thăm hỏi nhân viên thì có gì không đúng? Hừ!

Chẳng qua Hạng Thanh Lỗi đứng ở cửa lớn công ty nói chuyện cùng tiếp tân như vậy, hình ảnh này thấy thế nào cũng giống như hoàng đế cổ đại coi trọng tiểu cung nữ, chuẩn bị cho tốt để được lâm hạnh!

“Sau khi tốt nghiệp liền vào công ty?” Mắt phượng đánh giá tuổi của cô, anh nhìn người nhất định chuẩn, cô nhiều lắm chỉ trên dưới hai mươi sáu, tiêu chuẩn tuyển dụng của phòng tiếp tân không tính cao, có bằng cấp chuyên khoa đã có thể được tuyển.

“Đúng vậy.” Nhớ tới ngày hôm qua nhìn thấy mỹ cảnh anh quần áo hỗn độn, hiện tại lại gần gũi cùng đối tượng thăm mền nói chuyện với nhau, An Hiểu Hiểu liền đỏ mặt.

Nhưng một ngàn tám trăm ba mươi hai đồng kia vẫn làm cô rất đau lòng, đau đến ngay cả bữa sáng cũng không có tâm tình để ăn, chỉ có thể trừng mắt nhìn túi bao cao su “ganh đua khoe sắc” kia, khóc không ra nước mắt.

“Thi đỗ vào hay là đi cửa sau?”

“Đương nhiên là thi vào.” An Hiểu Hiểu kiêu ngạo mà ngẩng đầu ưỡn ngực.

Có thể thi đậu vào công ty lớn được người ca ngợi này, thu nhập một khoản không tệ, còn có thể ngẫu nhiên YY sếp lớn nhà mình, không biết có bao nhiêu người nói đời trước cô phải đốt bao nhiêu hương mới có vận may như vậy.

Vẻ mặt của Hạng Thanh Lỗi rõ ràng là không tin, ánh mắt nhướng thật cao, nhưng vẫn tuân mỹ đến không có thiên lý, căn bản là một yêu nghiệt họa thủy, không biết ai sẽ thu phục được anh?

“Nếu tổng giám đốc không tin, có thể đọc tư liệu cơ bản của nhân viên, tôi nhưng là trong trắng thuần khiết.”

Đừng choáng váng, Trần đại nương tinh ranh chẳng khác quỷ là bao, không có gì thoát được hoạ nhân kim tinh của bà ta, loại chuyện nhờ người nói giúp này tuyệt đối không có khả năng xảy ra trong phòng tiếp tân!

“Tạm thời tin cô một lần.” Hạng Thanh Lỗi hừ nói, thấy cô khát vọng lộ ra bộ dáng chính mình trong sạch, trong lòng cảm thấy thú vị

Nhóm cán bộ cuối cùng lấy lại tinh thần, tiến lên dựa vào bên tai Hạng Thanh Lỗi nói chuyện, Hạng Thanh Lỗi mắt phượng liếc một cái, bước chân xoay chuyển đi đến thang máy.

“Tổng giám đốc xin dừng bước.” An Hiểu Hiểu gấp gấp kêu lên.

Nhóm đại nhân vật phía trước toàn bộ dừng bước chân lại, quay đầu nhìn cô, có liếc nhìn, có khinh miệt, nhưng cô lại mang tinh thần “thấy chết không sờn”(coi thường cái chết), cho nên hoàn toàn không để ý thấy lông mày Hạng Thanh Lỗi đang nhướn lên, ánh mắt ý bảo cô tiếp tục nói.

“Tôi, tôi nơi này có một khoản tiền muốn tổng giám đốc thanh toán.” Dem lòng thăm mền để qua một bên, bởi vì no bụng cũng rất quan trọng, cô quyết định đem da mặt làm dày như tường xi măng.

Thừa dịp Hạng Thanh Lỗi nhăn mày, An Hiểu Hiểu từ từ đi đến trước mặt anh, đem tấm hóa đơn nắm chặt trong tay vô cùng cung kính trình lên.

Hạng Thanh Lỗi tiếp nhận, cúi mặt xuống nhìn, hứng thú dạt dào liếc nhìn sắc mặt bất an không yên của cô, đột nhiên có thể lĩnh hội tư vị con mèo trêu chọc con chuột, mặc dù hiện tại khoảng cách chân chính so với trêu chọc còn có một đoạn lớn.

“Đây là cái gì?” Anh cố ý lạnh lùng chất vấn.

“Hôm qua tổng giám đốc dặn dò tôi mua..... Ách, chính là cái kia.”

“Tôi không nhớ rõ tôi có nhờ cô giúp tôi mua này nọ.”

“Ách..... Chính là cái kia cái kia, tổng giám đốc khả năng bận quá cho nên đã quên.....” Cái trán đã muốn ướt đầm mồ hôi hột, An Hiểu Hiểu cười đến nổi mặt cũng trở nên cương cứng.

Hạng Thanh Lỗi mắt phượng nhẹ giương, khóe mắt mỉm cười, An Hiểu Hiểu có thể thề với trời, anh nhất định là cố ý giả ngu trước mặt cô!

Vì sao a vì sao? Tổng giám đốc xuất thân trăm tỷ vì sao lại keo kiệt bỏ ra khoảng tiền nhỏ một ngàn tám trăm ba mươi hai đồng này? Không thể đem tiền trả lại cho cô sao?

Liên coi là đối tượng thăm mền cũng không thể cho qua như vậy! Cô là cô gái luôn rõ ràng giữa mộng ảo vào thực tế, thăm mền anh chính là liều thuốc tinh thần cho cuộc sống đi làm buồn tẻ, chung quy không thể làm no cái bụng trong hiện thực !

Không sai không sai, thăm mền để sang một bên, khoản tiền này không thể không lấy lại!

Nhìn cô lộ ra vẻ mặt bất buộc, trong lòng Hạng Thanh Lỗi nổi lên một cỗ ác ý.

“Tôi thực sự đã quên là cái gì, không bằng cô nói ra, nói không chừng tôi sẽ nhớ lại.”

“Nhưng là.....” Nhẹ liếc liếc mắt nhìn nhóm cán bộ phía sau anh một cái, An Hiểu Hiểu khó xử vô cùng.

“Cô không nói tôi làm sao có thể biết cô rút cuộc mua cái gì? Tôi cũng không phải là máy rút tiền, không có căn cứ, không nhớ rõ mua cái gì đó, tôi sẽ không thanh toán.”

“Tổng giám đốc làm sao có thể như vậy! Ngài ngày hôm qua rõ ràng muốn tôi giúp anh mua bao cao su.....”

Giật mình thấy chính mình không khống chế được hô to, nháy mắt về mặt An Hiểu Hiểu đổi thành một chữ
, hai tay che gương mặt đỏ bừng, giật lại hóa đơn trong tay Hạng Thanh Lỗi, trốn vào bàn tiếp tân, đầu hung hăng đập trên mặt bàn, thật muốn liền như vậy mà hôn mê.

Hạng Thanh Lỗi cười một tiếng, mặc kệ nhóm cán bộ đang choáng váng, tiếp tục đi vào thang máy.

Hai mắt An Hiểu Hiểu dẫm lệ trừng mắt nhìn bóng lưng anh rời đi, trong lòng hối hận đan xen. Đừng lo, cách mạng dân tộc lần thứ mười một mới thành công, thất bại một lần thì tính là cái gì? Rồi cô cũng sẽ nắm được cơ hội đòi lại khoản tiền này!

Ngày thứ hai, dưới sự thông minh hiển kế của Thường Nhạc, An Hiểu Hiểu cảm lấy hóa đơn đi vào phòng kế toán, quyết định lớn mật yêu cầu trả tiền.

Phòng kế toán của cửa Khang Linh rất lớn, mức độ bận rộn không cách nào tưởng tượng nổi, nhân viên có thể vào được cái ngành này, trong đầu không có máy tính tiền thật đúng là không có khả năng.

3. Chương 3

Khi An Hiểu Hiểu đi vào phòng kế toán, thấy những vách ngăn đều đặn, không khí làm việc khẩn trương trong phòng khiến bước chân của nàng bỗng trở nên phù phiếm.

Nghĩ muốn vừa lâm trận đã lùi bước, trời lại sắp tối, một nhân viên gọi An Hiểu Hiểu: “Mời cô đến vách ngăn thứ hai bên phải, tìm cô Lí làm việc.”

An Hiểu Hiểu gật gật đầu, đi đến bàn thứ hai, dè dặt cẩn trọng đem hóa đơn trình lên: “Cô Lí, tôi là nhân viên tiếp tân An Hiểu Hiểu, đây là hóa đơn.”

“Trên hóa đơn ghi tên mặt hàng là gì?” Cô Lí đang vội tính toán sổ sách, mắt nhìn chăm chăm vào máy tính không thèm liếc An Hiểu Hiểu lấy một cái.

“Là bao, bao...” An Hiểu Hiểu run run cắn chặt môi.

“Thật là phiền toái, đừng cản trở ta làm việc.”

“Chính là bao... Bao cao su!”

Trong nháy mắt, âm thanh gõ bàn phím lập tức ngưng bật, tất cả nhân viên phòng kế toán đều nhìn về phía bàn số 2.

Rõ ràng là thấy chết mà không biết sợ, An Hiểu Hiểu bị mọi người dùng ánh mắt khinh bỉ đâm xuyên qua người.

Cô Lí khóe miệng cơ giết: “Bao cao su khi nào lại được tính vào công quỹ? Đầu óc người hồ đồ rồi phải không?”

“Nhưng đây là bao cao su tổng tài phân phó ta mua!”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng kế toán đều thở dốc vì kinh ngạc, trong đầu xuất hiện mỗi nghi ngờ về quan hệ của 2 người, tổng tài bắt nhân viên nữ đi mua bao cao su, đến người mù cũng nhìn ra được hai người khẳng định có gian tình!

Tổng tài phong lưu hoa tâm đã không phải là chuyện gì lạ lắm, nhưng là chưa từng gặp qua hẳn đưng vào oa biên thảo, hiện tại bỗng nhiên xuất hiện một nhân viên tiếp tân tiểu đình ốc, cầm một tờ hóa đơn bao cao su, đưa tới phòng kế toán nhờ thanh toán, cái này nghe đồn không ném đi “Khang Linh” mái nhà mới là lạ!

Tình huống này rất đặc biệt, tờ hóa đơn này lại gây ra chấn động lớn đến vậy, 2 phút sau liền bị trình lên trưởng phòng kế toán.

Nghe cấp dưới báo cáo xong, trưởng phòng kế toán miệng đang ngậm trà ô long liền phun thành dòng, thiếu chút bắn trúng người An Hiểu Hiểu đang ngây ngốc đứng trước mặt.

Không sai, chết tử tế không xong, vị chủ nhiệm này chính là người hôm qua ở bãi đỗ xe thấy An Hiểu Hiểu đưa bao cao su cho tổng giám đốc.

Làm An Hiểu Hiểu càng chết thảm hơn nữa là, vị trưởng phòng kế toán này chính là bà con xa của Hạng Thanh Lỗi, tuy rằng quan hệ huyết thống không gần, nhưng lúc trước có thể dựa vào quan hệ ở “Khang Linh” làm được đến chức trưởng phòng, như vậy quan hệ với Hạng gia cũng không phải tầm thường.

Vì vậy, cả tờ hóa đơn lẫn cô nàng ngốc An Hiểu Hiểu cùng bị đưa lên tầng cao nhất, cũng chính là sào huyệt của đại ma vương.

Mười phút sau, An Hiểu Hiểu khuôn mặt đỏ dẫn ngồi ngậy ra ở sofa dành cho khách, bên cạnh là trưởng phòng kế toán, đối diện là Hạng Thanh Lỗi đang giương mắt phượng vẻ khó chịu.

Trưởng phòng kế toán kêu cô Lí cầu nhàu gì đó, Hạng Thanh Lỗi mày càng chọn càng cao, đang chán ghét vì công việc cả ngày chất ngập đầu, đặc biệt thấy An Hiểu Hiểu đang cúi đầu, đã chẳng may tỏ ra hối lỗi, lại còn có vẻ cao hứng lạ thường.

Vì hơn một ngàn tiền bao cao su, nàng thế nhưng còn nháo đến tận phòng kế toán? Thật sự là ăn xong nàng!

An Hiểu Hiểu vừa ngẩng đầu liền thấy Hạng Thanh Lỗi ánh mắt tràn ngập chế nhạo, bắt giác lại cúi gằm mặt xuống, không thể tưởng được lần đầu tiên bước vào tầng cao nhất trong truyền thuyết, dĩ nhiên là dưới tình huống như vậy, thật sự là không khỏi cảm thấy khấn trương!

“Diệp trưởng phòng muốn ta xác nhận hóa đơn này không có lầm?” Hạng Thanh Lỗi ngược lại nhìn phía trưởng phòng kế toán.

Trưởng phòng kế toán lau mồ hôi gật gật đầu, một bên An Hiểu Hiểu cũng gật mạnh đầu, mắt to sáng lấp lánh, si ngốc nhìn Hạng Thanh Lỗi như một đấng cứu thế.

Có thể gần gũi người mình thăm mển như vậy, thật sự là rất tốt đẹp! Chờ chút nữa trở lại quầy tiếp tân có thể hảo hảo khoe khang một phen, ha ha...

Hạng Thanh Lỗi nở nụ cười: “Khoản tiền này ta sẽ tự mình trả, Diệp trưởng phòng vất vả rồi!”

Ngụ ý chính là thừa nhận? Trưởng phòng kế toán ngăn người, định thần lại liền nhanh chóng bỏ cửa chạy lấy người.

Văn phòng trống trải trên tầng cao nhất chỉ còn lại An Hiểu Hiểu cùng đại boss, không khí đột nhiên trở nên loãng đi, nàng cảm thấy giống như đang nằm mơ, nhưng mộng đẹp này lại gặp trở ngại chính là một trăm ba mươi tám đồng đáng ghét kia.

“An Hiểu Hiểu, vì hơn một ngàn đồng, ngươi thật sự là hao tổn tâm cơ.”

“Tổng tài quá khen, một ngàn này đối với ta mà nói là rất quan trọng.”

“So với ta còn muốn quan trọng hơn?” Hắn đem nàng trong mắt lưu luyến si mê nhìn xem nhất thanh nhị sở, cũng không biết nàng thích hẳn bao nhiêu.

“Đương nhiên –” Thấy Hạng Thanh Lỗi mắt phượng híp lại, An Hiểu Hiểu rụt cổ, gió chiều nào theo chiều ấy liền sửa lại.

“Không có.”

Nàng không sai chính là thích Hạng Thanh Lỗi, nhưng là nằm mơ cùng thực tế nàng phân biệt thực rõ ràng, tuyệt đối sẽ không lẫn lộn, lại càng không tin tưởng chuyện chim sẻ biến thành phượng hoàng sẽ phát sinh trên người mình, kia rất không thực tế!

“Người thích ta sao?” Hạng Thanh Lỗi cũng không biết chính mình sao lại thế này, vừa thấy đến An Hiểu Hiểu đã nghĩ chằm chằm, quả thực liền giống như mèo nhìn thấy chuột.

“Không ai lại không thích tổng tài.” Bị hấn hỏi như vậy, An Hiểu Hiểu cả trái tim giống như rơi vào chảo nóng, đập phốc phốc vang lớn.

“Ý là người cũng thích ta?” Hạng Thanh Lỗi không cho nàng cơ hội úp mở, muốn hỏi đến cùng.

“Chính là vụng trộm thăm mền mà thôi...” Phật tổ a, nàng nói ra mất rồi!

“Vậy người còn nguyện ý giúp ta mua bao cao su?”

Xem nàng không chút ngại ngùng nói ra nàng thăm mền chính mình, hướng đến loại bày tỏ này đối với Hạng Thanh Lỗi thực giống như ma túy, không biết vì sao đột nhiên cảm thấy hăng hái, bắt đầu tò mò tra hỏi tâm tính của nàng.

“Bởi vì ngài là tổng tài.” Đừng nhìn nàng như vậy, nàng vẫn là ở trong lòng có chút ghen tị, chính là biết thế nào đều sẽ không đến phiên mình, cho nên ghen tị cũng vô dụng, đành phải ngoan ngoãn làm theo.

“Đừng có lấp liếm, ta nghĩ muốn nghe tâm ý trong lòng của người.” Hạng Thanh Lỗi dựa ra sau, hai tay khoác lên sofa, chân dài cao cao gác lên bàn, mắt phượng chăm chú nhìn nàng.

An Hiểu Hiểu nhất thời bị mê hoặc, đừng nói là tâm ý trong lòng, muốn nàng moi tim ta cho hắn xem đều được!

“Thăm mền là thăm mền, ta là nhân viên quây lễ tân, nếu không giúp tổng tài mua bao cao su, ta sợ ngài mất hứng sẽ đuổi việc ta.”

“Luôn luôn đuổi theo ta, cũng chỉ là đơn thuần vì muốn đòi lại tiền bao cao su đi?”

“Đúng vậy.”

“Không có nửa điểm ý tứ khác?”

“Thực sự không có.”

Xem An Hiểu Hiểu cực lực phủ nhận, Hạng Thanh Lỗi tâm đột nhiên thực không dễ chịu, không thể tưởng được địa vị của mình lại không bằng một ngàn tám trăm ba mươi đồng, vậy mà nàng còn mặt mũi nói thăm mền hắn, này cũng gọi là một loại thăm mền?

Hắn gặp qua nhiều nữ nhân mãnh liệt, nhưng kiểu như An Hiểu Hiểu thì hắn chưa từng ngộ qua, cùng những nữ nhân hắn quen trước kia khác biệt rất nhiều, muốn không đặc biệt lưu tâm thực rất khó.

Xem sắc mặt Hạng Thanh Lỗi không được tốt, An Hiểu Hiểu nghĩ lầm hắn không tin nàng, lo lắng hắn cho rằng nàng là giả mượn cơ để dây dưa, vội vàng phủ nhận.

“Chỉ cần tổng tài nhanh trả tiền cho ta, ta cam đoan tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trước mặt tổng tài lần nữa.”

Dù sao thì nàng chỉ là một nhân viên tiếp tân nhỏ bé, ngoại trừ được phân phó đi tiếp khách bên ngoài, thì cơ hội gặp được tổng tài rất chi là nhỏ.

“Chẳng lẽ người không muốn gặp lại ta?” Nói đến cùng chính là cảm thấy một ngàn đồng so với hắn quan trọng hơn rất nhiều, này An Hiểu Hiểu nói sự thật làm cho hắn thực khó chịu.

Đã dám nói nàng thâm mến hẳn, vậy hẳn là biểu hiện mưu cầu danh lợi một chút a! Biểu hiện ra loại bộ dáng này, thật là triệt để phạm đến tối kỵ của hẳn.

Vô luận An Hiểu Hiểu là đặc biệt thật hay chỉ là giả vờ, tóm lại nàng đã thành công khiến cho hẳn phải chú ý.

“Tổng tài không muốn thấy ta, ta đương nhiên là...”

“An Hiểu Hiểu, ngươi có biết chọc ta mất hứng thì sẽ gặp kết cục gì không?”

An Hiểu Hiểu liếc mình lắc đầu, thực sự không hiểu chính mình nói sai cái gì, chọc hẳn sắc mặt lúc trắng lúc đen, tổng tài hẳn sẽ không nhỏ mọn như vậy đi? Ngay cả muốn trốn ở một nơi bí mật gần hẳn để âm thầm mến mộ cũng không được đi.

“Ngươi thăm.” Hạng Thanh Lỗi bỗng nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, hai tay cho vào túi tiền, chậm rãi khom người hướng về phía nàng, nàng thuận thế lui về phía sau, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

“Thăm thể nào cơ?”

“Ta đối với ngươi có hứng thú!”

Bình thường nữ nhân nghe thế, hẳn là mừng rỡ như điên, nếu không chính là thẹn thùng mặt đỏ, nhưng là An Hiểu Hiểu góc nghề, không có biểu hiện hai loại biểu tình trên, ngược lại là biểu hiện đại họa lằm đầu liền trốn.

“Xin hỏi tổng tài, là cái dạng gì hứng thú?” Nàng thực sự không đoán ra!

Trước mắt nàng là khuôn mặt tuần tú phóng đại, chậm rãi lộ ra một nụ cười giả tạo của ác ma vương, đôi mắt phượng sáng rực như đá quý thẳng tắp nhìn chằm chằm nàng.

“Muốn lấy lại tiền bao cao su sao?” Hẳn cười cười hỏi, khẩu khí tuy rằng ôn nhuận, lại ẩn hàm từng trận sát khí, khiến nàng không lạnh mà run.

Sợ thì sợ, những nghĩ đến khoản tiền kia, An Hiểu Hiểu vẫn là dũng cảm gạt đầu, theo sau liền thấy Hạng Thanh Lỗi cười lớn, lộ ra một tia tà khí.

“Tốt lắm, ngay từ bây giờ, mỗi khi ta cần, ngươi phải ngay lập tức có mặt!”

Một lời đồn đại giống như bom nguyên tử, ở tòa nhà “Khang linh” lập tức nổ tung.

Không cần hoài nghi, này khóa lời đồn đại bom nguyên tử dẫn bạo khí, chính là may mắn ở bãi đỗ xe thấy “Bao cao su sự kiện” Cùng “Bao cao su mời khoản sự kiện” phòng kế toán chủ quản.

Không có biện pháp, chuyện này thật sự rất kinh ngạc, tưởng không hỗn loạn một chút đều rất khó.

Kết quả là, qua cái miệng bát quái của nhân viên nào đó, Hạng Thanh Lỗi cùng An Hiểu Hiểu có quan hệ với nhau, từ phòng kế toán lan truyền đến các phòng ban khác, nội dung tràn ngập lung tung đủ loại gian tình, nào là cầm bao cao su đuổi theo xe tổng tài, một đồng lời đồn kì quái tựa như bệnh truyền nhiễm lan truyền trong không khí, không ai có thể miễn nhiễm.

An Hiểu Hiểu ăn xong cơm trưa vào công ty liền nhận thấy mọi người dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, một mực cúi đầu nghĩ lấy túi xách che chính mình, chạy giống như trốn đến quây tiếp tân.

“Hiểu Hiểu, ngươi đỏ mặt kia!” Thường Nhạc đẩy đẩy cái kính để đến tám trăm độ.

“Ta sắp phát điên rồi, ngươi còn có tâm tình chê cười ta!”

“Trước mắt tin đồn mới nhất là nhân viên tiếp tân An Hiểu Hiểu bởi vì quá mức cơ khát, mua quá lượng bao cao su, nhưng là tổng tài thử qua một lần không muốn nhận, nàng này không cam lòng, vì trả thù, cho nên đem hóa đơn bao cao su lên phòng kế toán đòi trả tiền.”

“Diên rồi! diên rồi! Đây là cái loại đạo lí gì a?” An Hiểu Hiểu ôm đầu khổ sở kêu.

“Không có biện pháp, chính là đi làm như vậy thường sinh ra nhân cư vi bất thiện, đành phải dựa vào lời đồn bát quái giải buồn.”

“Này không phải trọng điểm, Thường Nhạc, ta chộc tới đại ma vương! Cái này mới khổ sở!” An Hiểu Hiểu về mặt cầu xin, một bộ dáng tưởng như ngày tận thế sắp bùng nổ.

Hạng Thanh Lỗi câu kia “Ta cần là phải có mặt!” thật sự rất giống sấm động, cho tới bây giờ nàng vẫn là lòng còn dư âm, lại không hiểu cái gọi là “Ta cần” là dụng ý gì?

Thường Nhạc nghe xong sau cười to ba tiếng: “Người thực ngốc a! Này đại biểu người trở nên nổi bật.”

“Có ý tứ gì?”

“Ý tứ chính là hoàng đế chuẩn bị sủng hạnh, tiểu cung nữ cứ gọi là phải đến.” Thường Nhạc vỗ vỗ vai nàng.

“Người mới ngốc a! Người nhìn khuôn mặt của ta xem, lại còn dáng người, có điểm nào có thể khiến cho hoàng đế sở hữu hậu cung ba ngàn người chú ý đến ta?”

Thường Nhạc nghe nàng giảng giải như vậy, ánh mắt sau gọng kính dày lóe lên, đem nàng đánh giá qua một lần, gật gật đầu: “Kia cũng đúng!”

Tuy rằng trong lòng biết rõ ràng chính mình không có mấy trọng lượng, nhưng An Hiểu Hiểu vẫn là tương đối mất hứng hướng Thường Nhạc liếc mắt một cái, tuy là bằng hữu lâu năm, cũng không cần phải thành thực như vậy đi? Khi tất yếu vẫn là có thể nói dối một hai câu, khiến nàng vui một chút đi!

“Nói không chừng là người không cam tâm nên mới cố tình chuyện bé xé ra to, cho nên hấn mới hù dọa người, chờ xem đi! Trước đừng tự loạn đầu trần tuyến.” Thường Nhạc trấn an nàng, sau đó còn nói: “Tốt lắm, hiện tại miêu tả cụ thể tình hình người gần gũi cùng tổng tài một chút, làm cho ta cũng nghĩ thấy có mùi thật.”

Không muốn Thường Nhạc đem chuyện của nàng cùng Hạng Thanh Lỗi cải biên thành nam nam tiểu thuyết, kia thật sự rất thất vọng, An Hiểu Hiểu đối Thường Nhạc liếc mắt một cái, rồi xoay người sang chỗ khác tiếp tục lo lắng.

Bất quá nàng có chút may mắn, cả buổi chiều coi như là gió êm sóng lặng, thẳng đến sau khi tan tầm một giờ, làm An Hiểu Hiểu ngồi trên chiếc xe mình tự mua bằng tiền tiết kiệm, chuẩn bị trở lại phòng trọ nhỏ ấm áp, di động đột nhiên vang.

“Uy?” Nàng đem xe tấp vào lề đường, ánh mắt phiêu đãng nhìn về hướng phố ăn vặt ngoài cửa sổ xe, suy nghĩ xem bữa tối nay sẽ ăn gì.

“An Hiểu Hiểu.”

“Ai vậy?” Nàng không yên lòng trả lời, không cam lòng xoa xoa cái bụng bị đói! Ai lại chọn thời gian này gọi điện vậy chứ? Thật đáng ghét mà!

“Ta Hạng Thanh Lỗi.”

“A!” An Hiểu Hiểu thiếu chút nữa tắc thở, lại nghe thấy bên kia di động truyền đến tiếng cười.

Đại boss làm sao có thể biết số di động của nàng? Khẳng định là đã đọc qua lí lịch nhân sự của nàng, nhưng... thực sự này tất yếu sao? Nàng chính là nhân viên nhỏ bé nhất trong số các loại nhỏ bé của quầy tiếp tân a!

“Người đang ở nơi nào?” Hạng Thanh Lỗi nghe thanh âm trong điện thoại có chút âm ỹ, hình như cần nàng đi xã giao sao?

“Báo cáo tổng tài, đang trên đường về nhà.” Tổng tài gọi điện thoại đến tra hỏi, nàng gì đức gì năng a!

“Ta cần, người hiện tại lại đây.” Hạng Thanh Lỗi lưỡi nhác hừ nhẹ.

“Cái gì cần?” Đi xã giao không phải là mỹ nữ như mây, nơi nào sẽ cần loại tiểu nhân vật như nàng?

“Nhớ mang theo túi bao cao su, địa chỉ ta cho người.”

“Nga, hảo!” An Hiểu Hiểu nhanh chóng lấy ra giấy bút chuẩn bị tinh thần...

4. Chương 4: Chương 4

Mười lăm phút sau, An Hiểu Hiểu theo địa chỉ trên tờ giấy Hạng Thanh Lỗi đưa, lái xe đến một câu lạc bộ thành viên cao cấp, đến bãi đỗ xe còn có một tiểu chính thái đáng yêu hỗ trợ, làm cho cô cảm thấy thật ngưỡng chừng.

Bước vào câu lạc bộ trang trí hoa lệ cùng bầu không khí xa hoa, An Hiểu Hiểu được phục vụ môi hồng răng trắng dẫn đến phòng riêng, vừa vào cửa liền thấy mấy nhân vật phú đại nhị hay phú đại tam(con cháu nhà giàu đời hai, đời ba) thường xuất hiện trên các tạp chí lá cải, uống rượu ca hát, bầu không khí này.

Hoàn toàn là một Tử Tri Nhục Lâm!(ý chỉ chốn ăn chơi)

Cô rất sợ hãi, trong đầu xoay tròn cái tiêu đề lớn “nữ viên chức bồi rượu”, trước mắt một mảnh đen kịt đi vào.

Hạng Thanh Lỗi ngồi ở giữa ghế sofa hình chữ U, hai bên trái phải là người mẫu nhỏ tuổi nào đó cùng nữ ca sĩ, trên người mặc âu phục không đủ che thân, chân dài quần quít lấy căng chân của anh, thấy thế cả khuôn mặt An Hiểu Hiểu đều nóng đỏ, quả thực chẳng khác thường thức đồng cung sống là bao.

“Tới?” Hạng Thanh Lỗi đảo mắt phượng qua, liếc thấy An Hiểu Hiểu đang đứng ngơ ngác ở cửa, ngoác ngoác đầu ngón tay, ý bảo cô đi vào.

Trong lòng An Hiểu Hiểu rối rắm không thôi, tay chân vụng vẹo đi tới. “Tổng giám đốc muốn gì đó tôi đã đưa tới cho anh.” Vừa nói, một bên đem bao cao su giấu ở trong túi ra, ném lên bàn, trong chớp mắt đã chuồn mất.

“Đứng lại.” Hạng Thanh Lỗi mở miệng, rõ ràng trong phòng âm nhạc pha trộn tiếng người khá âm ỹ, thế nhưng âm thanh của anh chính là đặc biệt vang dội, mặt khác đánh trúng màng nhĩ An Hiểu Hiểu.

An Hiểu Hiểu xoay người, trên mặt cười ngây ngô hề hề.

“Tôi cho phép cô đi sao? Ngồi xuống.” Hạng Thanh Lỗi mắt phượng giương lên, đem An Hiểu Hiểu đóng đinh tại chỗ.

“Nhưng tôi còn chưa ăn cơm.”

“Trên bàn không phải đang bày thức ăn và đồ uống sao, con mắt có vấn đề có đúng không? Qua đây để tôi xem cho.”

“Không cần...không cần...” An Hiểu Hiểu khiếp đảm khoát khoát tay, không thể làm gì khác hơn là vội vàng tìm chỗ ngồi xuống, vui vẻ không lên tiếng mà ăn. Bữa ăn khuya này coi như cũng tiết kiệm được tiền, cũng không uổng cô chạy một chuyến, ha ha...

Hạng Thanh Lỗi vốn cùng hai mỹ nữ bên cạnh tán tỉnh, đuôi mắt nhếch lên, nhìn về phía An Hiểu Hiểu lui ở một bên mảnh liệt ăn điên cuồng nuốt, tâm trạng tốt đột nhiên lại bị phá hủy.

Người phụ nữ này xảy ra chuyện gì? Không phải nói thầm mền anh, thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt si mê anh, sao bây giờ thoạt nhìn hoàn toàn không đem anh đặt ở trong mắt, chỉ lo ăn, nhìn cũng không nhìn anh một cái.

Bản thân Hạng Thanh Lỗi xuất thân quý giá, là con cưng của trời, ỷ vào gia thế cao quý cùng với bề ngoài sinh ra đã tuấn mỹ, sớm thành thói quen đi tới đâu đều là tiêu điểm của tất cả phụ nữ, nhưng xuất hiện một người ngoài miệng nói thầm mền, thực tế anh làm gì cũng không để ý tới chính là An Hiểu Hiểu, không biết là tâm huyết dâng trào hoặc đột nhiên suy nghĩ không thích hợp, dù sao anh cũng để ý đến việc làm cùng lời nói không đồng nhất của cô.

“An Hiểu Hiểu.”

Hạng Thanh Lỗi gọi người phụ nữ đang miệt mài ăn, thấy cô miệng nhét đầy đến nổi phồng lên, ngây thơ ngẩng đầu lên, mắt to chớp chớp nhìn lại anh, dáng dấp kia phản chiếu trong mắt anh, thế nhưng lại cảm thấy dị thường thuận mắt, thuận đến nỗi làm cho trái tim anh ngứa ngáy

“Tổng giám đốc có gì dặn dò?” An Hiểu Hiểu rụt rè hỏi.

“Ngồi sang đây.”

“Nhưng bên kia không có chỗ...”

Còn chưa nói hết, Hạng Thanh Lỗi đã để nữ ca sĩ gọi cảm bên tay phải chuyển ra chỗ khác, An Hiểu Hiểu không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh thay đổi vị trí chỗ ngồi, ngồi vào bên cạnh Hạng Thanh Lỗi.

Có thể là phát hiện ra tâm tư của Hạng Thanh Lỗi đều đặt trên người An Hiểu Hiểu, hai người phụ nữ kia rất nhanh tập trung tinh thần ôm ấp công tử khác tự tìm thú vui, cũng có chút thức thời.

Ngồi xuống vị trí, lập tức cảm nhận được nhiệt độ của đàn ông cùng hương thơm nước hoa, phỏng chừng là loại thương hiệu nổi tiếng, tương đối mê người dễ ngủ, An Hiểu Hiểu ngủ ngủ, thậm chí có chút say.

Hạng Thanh Lỗi nhìn cô không chớp mắt, lại ngồi nghiêm chỉnh, một chút bị coi nhẹ đã phá hủy tâm tình của anh.

“An Hiểu Hiểu, sao cô lại giống như một khúc gỗ vậy, động cũng không động?”

An Hiểu Hiểu “A” một tiếng, lắc đầu nhìn anh, tóc đuôi ngựa cột sau đầu thuận thế, lướt qua trước mũi anh, mùi hoa thanh nhã theo chiều gió bay vào xoang mũi, ngoài ý muốn hướng về dạ dày anh.

“Báo cáo tổng giám đốc, tôi không dám động.”

Giống như thời còn là học sinh nhất định sẽ điên cuồng lên vì thần tượng, vất óc tìm mưu kế liều mình đuổi theo, nhưng lúc người thật gần gũi đến gần, ngược lại không dám dựa vào gần quá; Hạng Thanh Lỗi dựa sát cô mà nói cô với tượng gỗ không có gì khác biệt, chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể vui đùa.

“Tôi cho phép cô cử động.” Hạng Thanh Lỗi tay phải chuyển động đến trên lưng cô, đè lên thất lưng mềm mại, một lòng buộc chặt, cô thuận thế ngã về phía anh.

An Hiểu Hiểu sợ đến không dám di chuyển, giống một con cá chết thuận theo anh, cảm giác khí nóng thổi tới bên tai, vành tai bị miệng anh ngậm làm cho ướt át, đại não trong nháy mắt bị treo.

Một loại cảm giác khác thường từ bụng dậy lên, thẳng xuống tới chân, cư trú ở tim, làm cho cô nhận không được muốn tránh thoát, thế nhưng tay mắt Hạng Thanh Lỗi lạnh lẽo, siết chặt eo cô không cho cô như mong muốn.

“Tổng, tổng giám đốc, như vậy không tốt...” Thanh âm nhất thời bật thốt lên, ngay cả chính An Hiểu Hiểu cũng sợ hãi, cô vừa không chạm rượu, sao thanh âm lại mềm yếu giống như đang rên rỉ?

Vừa nghe thấy thanh âm mềm mại kháng cự lại của cô, cả người Hạng Thanh Lỗi đều bị kích động. Chỉ dựa vào thanh âm của phụ nữ cũng có thể làm cho anh khẩn cấp, An Hiểu Hiểu thật đúng là người đầu tiên.

“Không phải nói cô thích tôi sao? Vậy chứng minh cho tôi xem đi.” Hạng Thanh Lỗi cúi xuống ngậm vành tai tinh tế của cô lẩm bẫm.

“Chứng minh như thế nào?” Cảm giác được đầu lưỡi anh lộ ra chuẩn bị cuốn vành tai của mình, tim cô đập nhanh hơn, tiếng thở dốc lặp lại lặp lại.

“Hôn tôi.”

An Hiểu Hiểu bị tiếng nói gọi cảm của anh thôi miên, chậm rãi nâng khuôn mặt đỏ ửng, nuốt một ngụm không khí, hai mắt dính chặt vào hình dạng đôi môi tuyệt đẹp kia.

Trong giờ khắc quan trọng này, ở phía cửa đột nhiên phát ra tiếng cãi vã, Hạng Thanh Lỗi nhướng mày, buồng An Hiểu Hiểu đã bị mê đến hai mắt phát mù mịt ra, tiến lên hòa giải trận tranh cãi này.

Buồng tay không báo động trước, làm cho An Hiểu Hiểu giật mình thức giấc.

SHIT! Cô vừa mới thiếu chút nữa thì hôn thần tượng thâm mền ! Theo cô biết, tổng giám đốc rất ghét nữ nhân viên trong công ty quần quýt si mê anh, ngộ nhờ anh mất hứng, công việc của cô không phải khó giữ được sao?

Ồ ô, cô biết, vốn đây là âm mưu của Hạng Thanh Lỗi!

Thảo nào ngày đó anh lại nói với cô “Cô thâm”, vốn tất cả đều là thử thách, anh muốn bắt được điểm yếu của cô, cho nên nghĩ ra phương pháp xấu này hại cô, thực sự quá vô nhân đạo!

Mộng đẹp tan biến, An Hiểu Hiểu lui về một bên tiếp tục ăn gì đó, đến lúc Hạng Thanh Lỗi trở về, cô đã ăn uống no đủ, chuẩn bị đứng dậy xin cáo lui.

“Tổng giám đốc, hóa ra hôm nay là sinh nhật của anh, xin lỗi, tôi không có mang theo quà đến.”

Tiếng cãi vã vừa rồi ở cửa An Hiểu Hiểu cũng nghe thấy được, vốn bữa tiệc tư nhân hôm nay là vì chúc mừng sinh nhật Hạng Thanh Lỗi, Hạng Thanh Lỗi rất cuộc là chủ nhân của bữa tiệc này, cho nên phải đứng ra giải quyết tranh cãi.

“Không quan hệ, cô chính là quà tặng.” Hạng Thanh Lỗi dùng cặp mắt phượng liếc cô, nói rõ không cho cô đi.

“Ha ha, tổng giám đốc hay nói đùa, tôi chỉ là một nhân viên bình thường nhỏ, sao được coi là quà lớn?”

An Hiểu Hiểu duỗi dài tay, chậm rãi cầm túi bao cao su trên bàn, tự cho là thần không biết quỷ không hay mà đứng lên, không phát hiện hai mắt Hạng Thanh Lỗi thu hẹp thành hai thanh kiếm mỏng, bắn đến đáng tươi cười khách sáo của cô.

Nhìn cô hận không thể nhanh một chút thoát khỏi đây, nơi nào giống bộ dạng thâm mền anh?

Hạng Thanh Lỗi phát hỏa, duỗi cánh tay dài cuốn qua vòng eo của cô, nóng bỏng áp đôi môi xuống, An Hiểu Hiểu ngây người, túi xách được xiết chặt trong tay rơi xuống đất, miệng lại đóng chặt như sắp chết.

“Mở miệng ra.” Hạng Thanh Lỗi ra lệnh.

An Hiểu Hiểu lắc đầu, thà chết còn hơn, Hạng Thanh Lỗi đành phải đánh nhẹ vào cái mông cô một phen, cô ngượng ngùng đau nhức kêu một tiếng, anh thuận thể đem lưỡi thâm nhập vào trong miệng cô, nước bọt hòa quyện vào nhau.

Cô không có kinh nghiệm hôn môi, từ vẻ mặt ngớ ra của cô sẽ thấy rằng – điểm này rất vừa lòng Hạng Thanh Lỗi, tiếp tục một nụ hôn sâu hơn, thậm chí liếm mút môi dưới của cô, đầu lưỡi linh hoạt lúc ra lúc vào, cuốn lấy cái lưỡi màu hồng nhạt vụng về của cô, múa trong miệng của nhau, phát ra âm thanh ái muội.

Ngay từ đầu, Hạng Thanh Lỗi chỉ là muốn trêu đùa cô, thể nhưng dần dần, anh lại trầm mê trong hơi thở ngọt ngào ấy, trong cơ thể cũng cao hứng xôn xao, hơn nữa còn chưa bao giờ mãnh liệt như vậy.

Chỉ là hôn môi, thân thể tươi mát nhỏ nhắn này dĩ nhiên có thể gây cho anh vui sướng lớn lao đến vậy, trên người những người phụ nữ khác không tìm được, giống một ngụm nước giữa hoang mạc, anh thoải mái ngang dọc tung hoành trên người người phụ nữ đã sớm tê dại từ lâu.

An Hiểu Hiểu hoàn toàn bối rối, cô chưa từng nghĩ tới loại hôn nồng nhiệt nóng bỏng này lại có thể xảy ra trên người mình, đối tượng chính là tổng giám đốc thâm mền năm năm, điều này đã phá vỡ cuộc sống đi làm sinh hoạt vốn khô khan không thú vị của cô.

Hạng Thanh Lỗi hôn đã lâu, bụng dưới mạnh mẽ phấn khởi kẻ sát An Hiểu Hiểu , An Hiểu Hiểu cũng ý thức được, cả người hóa đá cứng ngắc, ngượng ngùng không biết đem hai tay đặt ở nơi nào.

Trên người cô vẫn mặc bộ đồng phục khách hàng, tay áo búp bê thắt lưng kiêu dáng gắn với đường cong cơ thể, bàn tay to của anh đặt trên hông cô lại xoa bóp, cuối cùng theo vạt áo thăm dò tiến vào nội y bên trong, chậm rãi bao lại một bên cao ngất rất tròn, tiếp xúc từ ngoài vào cẩn thận cách nịt ngực tơ tằm.

“Ân...” An Hiểu Hiểu phát sinh một tiếng nhẹ nhàng chậm chạp, không hiểu loại xúc cảm kỳ quái này vì sao có thể mang lại niềm vui không thể tin được?

Ngon đèn tuy mờ tối, nhưng cô vẫn có thể thấy rõ trong mắt anh ham muốn đang tăng vọt như cũ – đàn ông quả nhiên là động vật thấp kém còn chưa gậy dựng cảm tình đã có thể phát sinh dục vọng, điểm ấy An Hiểu Hiểu có thể nhận thức, chính là không nghĩ tới sẽ có một ngày tự bản thân mình cũng trải qua.

An Hiểu Hiểu giận dữ đẩy Hạng Thanh Lỗi ra, bất chấp sẽ có khả năng sẽ bị sa thải, thở phì phì mà hô to: “Tổng giám đốc, tuy rằng tôi thâm mến anh thật lâu, thế nhưng cũng không có nghĩa là anh có thể tùy tiện với tôi! Sáng sớm ngày mai còn phải đi làm, thứ lỗi tôi không thể phụng bồi, tạm biệt!”

Cô cứ như vậy bỏ đi làm cho dục vọng của Hạng Thanh Lỗi nhanh chóng hạ xuống, phát hiện khi An Hiểu Hiểu xoay người thoát đi, giống như con chuột nhỏ vội vã chạy ra khỏi móng vuốt của mèo, chỉ cần một tiếng “Chi!” liền không thấy bóng dáng.

Mặt mày Hạng Thanh Lỗi trầm xuống, thấy bụng dưới chính mình kích động nhô ra, sắc mặt xanh đen, đã là lần thứ hai, An Hiểu Hiểu này đúng là hoàn toàn xuất hiện để khiêu chiến tính nhẫn nại của anh!

Thấy túi bao cao su rơi trên mặt đất kia, sắc mặt Hạng Thanh Lỗi hơi tan bớt cơn giận, bên mép treo một ý cười, đối với con chuột nhỏ kia không chỉ đơn thuần là hứng thú, ngược lại còn nhiều hơn.

Nếu dám mở miệng nói cô thâm mến anh, anh sẽ phóng khoáng tiếp nhận thâm mến kia của cô, làm cho cô không cần trốn từ một nơi bí mật nào đó len lén thâm mến nữa!

Nghĩ tới đây, Hạng Thanh Lỗi thu lại mắt phượng tràn ngập tính chất xâm lược, hơi hơi nở nụ cười.

Ngày kế tiếp đi làm, An Hiểu Hiểu đã chuẩn bị tốt chờ cấp trên ra lệnh cách chức nhân sự, kết quả chờ đợi và chờ đợi, cái gì cũng không đợi đến, chỉ nghe tới càng nhiều đồn đãi phóng đại không thật.

Có người nói, tại cửa khách sạn nào đó đã thấy An Hiểu Hiểu cùng Hạng Thanh Lỗi cùng khoác tay xuất hiện.

Có người nói, tại quán bar nào đó đã gặp An Hiểu Hiểu sửa sang quần áo quyến rũ Hạng Thanh Lỗi.

Có người nói, tại bãi đậu xe ngầm đã hư hư thực thực gặp được An Hiểu Hiểu cùng Hạng Thanh Lỗi qua lại.

Nghe xong các loại phiên bản tin đồn không giống nhau, cả người An Hiểu Hiểu đều nổi giận.

Quả thật là thói đời, lòng người không chỉ không chân thành, hơn nữa còn rất thực, rất bạo lực!

Thường Nhạc lại vỗ vỗ vai An Hiểu Hiểu, ánh mắt vui mừng mà nói xa. “Sau này đều phải dựa vào cậu, đi theo cậu mới có thịt ăn, mình thê sẽ sống chết đi theo.”

An Hiểu Hiểu mãnh liệt đâm vào lòng bàn tay một cái, vô cùng đau đớn nói: “Sao mình lại dính đến loại tình trạng này hả? Nhưng nhất định muốn đòi lại một nghìn tám trăm ba mươi hai đồng kia, vì sao lại ra nông nỗi này?”

Sáng sớm lúc họp, Trầm đại nương đặc biệt gọi cô ra ngoài, nói cái gì là chuyện riêng, tất cả nội dung đều là dò hỏi quan hệ giữa cô và Hạng Thanh Lỗi, ngay cả Trầm đại nương từ trước đến nay không hỏi chuyện cũng bắt đầu tăm, có thể thấy được công ty này còn ai không biết chuyện này?

Nghĩ tới đây, An Hiểu Hiểu nhin không được rơi lệ đầy mặt.

Không có thể cảm hóa buồn đau của cô, Thường Nhạc vẫn còn cười hì hì, bắt đầu trò đùa của cô. “Chúc mừng lão gia, chúc mừng phu nhân, An Hiểu Hiểu nhà chúng ta chuẩn bị bay lên làm phượng hoàng.”

“Đã nói với cậu vấn đề không phải vậy!” An Hiểu Hiểu muốn nổi giận, nhưng lại không có chỗ phát giận, chỉ có thể giống như tự giảm nhiệt mà nằm úp sấp trên bàn.

“Reng reng...”

Điện thoại vang lên, Thường Nhạc dừng cười, đưa tay nhắc máy, chỉ cần thời gian hai giây sắc mặt lập tức thay đổi, An Hiểu Hiểu một bên lo lắng, không phát hiện tay cầm ống nghe của Thường Nhạc đều run rẩy.

“Hiểu Hiểu, điện thoại của cậu.” Thường Nhạc khó khăn đè nén âm thanh hưng phấn chói tai hô to.

An Hiểu Hiểu không nghĩ ngờ tiếp điện thoại, phát hiện đây là từ điện thoại nội bộ.

“Xin chào?”

“Bây giờ lập tức lên lầu.” Thanh âm của Hạng Thanh Lỗi theo ông nghe truyền tới, thiếu chút nữa vỡ màng nhĩ của cô.

“Tổng, tổng giám đốc?”

“Đừng để tôi nói lần thứ hai, lên lầu.” Nói xong liền ngắt máy.

An Hiểu Hiểu nắm ống nghe, trước mắt một mảnh đen kịt, Thường Nhạc hưng phấn cầm lấy tay cô mãnh liệt lay động. “Hiểu Hiểu, cậu giàu to rồi!”

“Không, là mình thảm” An Hiểu Hiểu lắc lắc mặt nói.

Chú thích:

(1) tiểu chính thái: từ gốc là: = từ tiếng Nhật: Shota: Bé trai. Chỉ những cậu bé, thiếu niên, những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ.

Từ Trì Nhục Lâm: Đó là 1 trong những hình thức giải trí nổi tiếng nhất mà Trụ Vương rất thích là “Nhục Lâm – Từ Trì” (). Đó là một cái hồ lớn đủ chỗ ột số chiếc xuồng, được xây dựng trên nền cung điện, với lớp lót bên trong là các viên đá hình bầu dục lấy từ bờ biển. Điều này cho phép toàn bộ hồ được lấp đầy với rượu, gọi là Từ Trì (suối rượu). Một hòn đảo nhỏ được xây dựng ở giữa hồ bơi, với các cây được trồng trên đó được treo đầy các xiên thịt thú rừng nướng treo lơ lửng trên hồ bơi dày đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua các cây thịt xuống mặt đất được gọi là Nhục Lâm (rừng thịt). Điều này cho phép Trụ Vương, bạn bè và thê thiếp của ông trôi dạt trên những chiếc xuồng trong hồ bơi và suốt ngày đêm vui chơi ở đây đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài. Đây được coi là một trong những ví dụ nổi tiếng nhất của sự suy đồi và tham nhũng của một người cai trị trong lịch sử Trung Quốc. Ngoài ra, ông cũng nghe lời Đát Kỷ xây Lộc Đài, là một ngôi nhà to và cao vút để từ trên đỉnh có thể thưởng ngoạn cảnh vật của đất nước

5. Chương 5: Chương 5

Đại tổng tài quả nhiên chuẩn bị tính toán nợ nần a ! Ngày hôm qua cô đại bất kính với anh chắc chắn đã chọc giận anh không chừng còn có thể đem nơ mắng đến cẩu huyết đầy đầu, cuối cùng sẽ phát ông tay áo đuổi cô trở về nhà ăn của mình.

A a a...mộng tưởng giữa căn hộ nhỏ, từ đây vĩnh biệt...

Giữa những ánh mắt ao ước của đồng nghiệp cùng phòng đi thang máy lên lầu , trên đường bắt gặp đầy ánh mắt đổ kị, An Hiểu Hiểu hai chân mơ hồ mà đi tới sào huyết hoa lệ của đại Ma vương.

Đứng nghiêm bên ngoài phòng làm việc của tổng tài, gõ gõ cửa, nghe Hạng Thanh Lỗi dùng tiếng không hồn giận phun ra hai chữ “Vào đi” , cô nuốt xuống một ngụm khí lớn, sau đó co đầu rụt cổ đi vào.

Bên trong Hạng Thanh Lỗi đã chờ từ lâu, hai tay ôm ngực, chân dài chồng lên nhau, ngồi ở ghế làm việc màu đen , khí thể mười phần, mắt phượng tà tà đảo qua lại, khi thấy vẻ mặt ủy khuất của An Hiểu Hiểu mà đứng tại cửa, tóc đen dài tới ngực ngày hôm nay không có buộc thành đuôi ngựa, thả lỏng mềm mại trên vai, mắt to xao động một tầng nước và sương mù, miệng hơi cong, tầm nhìn ánh mắt luôn luôn giao cùng anh.

Trong nháy mắt, tâm của Hạng Thanh Lỗi như là bị vật thể bất minh nào đó bắn trúng, hung hăng di chuyển chấn động anh đã bị phóng điện)

Ngày đó nói qua câu “Anh thảm rồi”, hẳn là hẳn nói mới đúng.

Lúc An Hiểu Hiểu chậm rãi tự mình tiến vào trong vòng tầm nhìn, Hạng Thanh Lỗi mới phát hiện đến, mình không phải đơn thuần muốn ức hiếp trêu đùa An Hiểu Hiểu, mà là thật sự khơi dậy hứng thú trước nay chưa từng có, lớn đến ngay cả tự mình cũng kinh ngạc sao mãnh liệt như vậy?

Thật muốn đứng lên soi mói, An Hiểu Hiểu thấy không còn mặt mũi nào, vóc người gầy không kéo nổi, kích thước bộ ngực cũng chỉ gần đạt tiêu chuẩn, thế nhưng tất cả mọi thứ cùng nhau, hơn nữa biểu hiện của cô thiếu vô số, dĩ nhiên làm cho anh... Rất động tâm.

Hạng Thanh Lỗi cùng nữ nhân từ trước đến nay đều là chơi đùa, không nói chuyện tình không nói yêu, thuần túy chỉ là chơi đùa, kết quả của việc có nhiều nữ nhân sùng bái, chính là khiến anh đối với tình ái triệt để mất cảm giác, hoàn toàn không còn cảm giác.

Thế nhưng đối mặt An Hiểu Hiểu trước mặt, anh dĩ nhiên mơ hồ có chờ mong, tựa như đem toàn bộ tiền bạc đều đổ lên trên chiếu bạc, chuẩn bị hô lên ,cảm giác kích thích không ngừng tuôn ra, cả trái tim bởi vì chờ mong phát triển mà tăng tốc đập nhanh.

Hạng Thanh Lỗi rốt cuộc biết bản thân của mình muốn là cái gì – anh muốn An Hiểu Hiểu, không có nguyên nhân, không có lý do gì, cô chính là thuận mắt của anh, cho nên anh muốn cô.

Có lẽ là nhìn cô chỉ vì một nghìn tám trăm ba mươi hai nhân dân tệ mà có thể hoàn toàn không nhìn đến anh, ngay cả khi thấy anh cùng nữ nhân khác ôm ấp cũng không có nửa điểm ghen tuông ,loại biểu hiện này đã thành công khiến anh chú ý, cuối cùng biến thành ngay cả chính anh cũng cảm thấy kinh ngạc.

Từ sau khi đến 16 tuổi , thậm chí không nói về tình yêu, mỹ nữ như mấy yêu thương nhưng nhớ đã không phải chuyện hai ba ngày, kinh nghiệm nghiêm túc theo đuổi nữ nhân hoàn toàn là vụn vặt.

Nhưng hiện tại cảm giác của trái tim, lại cực kỳ giống mùi vị luyện ái...

An Hiểu Hiểu chậm rãi bước đi thông thả đến trước mặt Hạng Thanh Lỗi, tâm tình tốt khi nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của anh đã sụp đổ.

Làm sao bây giờ? Hay là trước khi anh mở miệng mắng liền quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Ý niệm trong đầu vừa lóe đồng thời, An Hiểu Hiểu một cái bước dài xông lên trước, hai tay cầm chặt lấy cánh tay phải của Hạng Thanh Lỗi không tha.

“Tổng tài, ngày hôm qua là tôi sai, anh muốn đánh muốn mắng đều được, xin anh đừng khai trừ tôi, tôi thật sự rất cần công việc này...”

“Cô cũng biết là lỗi của cô?” Hạng Thanh Lỗi miễn cưỡng liếc nàng, hừ lạnh một tiếng, cánh tay phải bị nàng kéo không hiểu sao cảm thấy dễ chịu, hôm qua không thể thỏa thích phần khởi tựa hồ lại có chiều hướng tỉnh lại.

“Tôi không nên như thế không biết tốt xấu, tự cho là có thể bay lên làm phượng hoàng, mà vẫn vọng tưởng muốn dụ dỗ tổng tài, tổng tài đối tôi nhất định là ghét tận xương...”

Hạng Thanh Lỗi bật cười, suy nghĩ cả nửa ngày, An Hiểu Hiểu này hoàn toàn lắm phương hướng, ngay cả cầu xin tha thứ cũng kém cỏi, thực sự là kẻ dở hơi hiếm thấy.

Ngày hôm qua tình hình kia cho dù ai thấy, cũng biết là hấn dụ dỗ nàng, đức hạnh của nàng ngọc kia vẫn còn muốn câu dẫn người nào? Quả thực là thiên hạ chê cười!

“Tổng tài muốn tôi làm trâu làm ngựa tôi đều nguyện ý, xin ngài đừng khai trừ tôi!” An Hiểu Hiểu không hiểu tâm tư anh, còn đang hai mắt đăm lẹ lưng trông mà cầu xin hoàng đế khai ân, bỏ qua cho cô không quyền không thế này.

Hạng Thanh Lỗi mắt phượng híp lại, khóe miệng gợi lên, dáng dấp vừa tà vừa tuấn khiến An Hiểu Hiểu thấy trong lòng run rẩy, nhớ tới hôn lưỡi thân mật tối hôm qua, toàn thân đều tê dại.

“Thực sự tôi muốn cô làm i gì đều nguyện ý?” Anh nhướn mày cười hỏi.

“Đương nhiên nguyện ý, không một câu oán hận.” Cô liêu mình gật đầu, chỉ cầu có thể bảo trợ phần việc làm an ổn này.

“Được, ngồi đây.” Hạng Thanh Lỗi buông hai chân, ý bảo An Hiểu Hiểu ngồi trên bập đùi rắn chắc của mình

An Hiểu Hiểu choáng váng, lẽ nào cùng là một loại khảo nghiệm? Hay là thuần túy muốn ác chính cô?

“Không muốn sao? Quên đi.”

“Không, không, không, t i muôn phần nguyện ý.”

Ôm quyết tâm thấy chết không sờn, An Hiểu Hiểu đặt mông ngồi trên bắp đùi của Hạng Thanh Lỗi, bởi vì khăn trương quá mức, ngực bông chốc mà phập phồng dữ dội.

Hạng Thanh Lỗi lười biếng mà lại hạ xuống thánh chỉ thứ hai, “Hai tay vòng qua cổ tôi.”

An Hiểu Hiểu chần chờ hai giây, mới chậm rãi vươn hai tay, vòng trên cổ Hạng Thanh Lỗi, vì vậy tư thế hai người càng thêm gần kề, mùi thơm trên người cô phảng phất vào trong mũi anh, thúc đẩy bản năng nam tính xâm lăng.

Nếu như đây là luyện ái, nói phương thức luyện ái của anh khẳng định lớn theo cấp số, trực tiếp lướt qua rắc rối này, thể thức của dặt tay và hôn môi, hẳn chính là muốn, không nên nói, ngay cả một đầu ngón tay cũng không muốn chạm.

An Hiểu Hiểu đối anh trước nay chưa có hứng thú lớn lao và quan tâm, vậy phải phụ trách trấn an nội tình của anh, đừng hòng đem anh trêu chọc đến cực hạn, sau đó tự mình thoát thân.

Một câu rất phổ thông “Tình nhân đày mắt ra Tây Thi” dùng tại thời khắc này tại đây dĩ nhiên là không gì sánh được, lúc này An Hiểu Hiểu trong mắt của Hạng Thanh Lỗi, thuận theo khả ái giống như tiểu cừu chỉ chờ đợi đại dã lang bắt nạt, ánh mắt vô tội kia chọc người trìu mến, quấy nhiễu được tim anh, cả người huyết khí chạy tán loạn.

“Hôn tôi.” Hạng Thanh Lỗi khàn khàn ra lệnh lần thứ hai.

An Hiểu Hiểu lại ngẩn ngơ, lần này lại rất do dự, Hạng Thanh Lỗi nheo lại mắt phượng hẹp dài, vẻ mặt rõ ràng nổi giận. “Cô không muốn?”

“Tôi, tôi đương nhiên nguyện ý.” An Hiểu Hiểu chỉ là sợ, ngày hôm qua nụ hôn nhiệt tình kia kích thích cơ thể cô một cách cổ quái, cô đối với loại phản ứng của thân thể này cảm thấy xa lạ lẫn sợ hãi.

Tối hôm qua tại câu lạc bộ, bởi vì không có chuẩn bị tâm lý, cô không lo lắng chu đáo nên cự tuyệt hôn anh, thế nhưng ngày hôm nay, cô là ôm quyết tâm phải chết cũng bảo vệ việc làm, dù cho ăn tim gấu mật báo, cô cũng không dám lại cự tuyệt hẳn lần nữa.

Chậm rãi đem đôi môi nhỏ mềm trơn bóng dán trên bờ môi của anh, cũng chỉ là dán không ngờ như thế, không có bất kì động thái vui kéo, Hạng Thanh Lỗi không thể làm gì khác hơn là trực tiếp chế trụ cái ốt của cô, tự mình hôn sâu sắc.

Cô ngậy ngốc trợn to hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn bị đầu lưỡi của anh xâm chiếm, tiến quân thần tốc, chuẩn bị khuấy động trong nước bọt ngọt ngào, quần quít lấy đầu lưỡi bị động không lưu loát của cô, lúc thân thể thối lui, hai bên gấn bó dây dưa, làm ặt đỏ tim đập.

Nụ hôn vừa rồi tràn ngập tình sắc, mở ra cánh cửa của trò chơi cấm kỵ.

“Tôi hỏi lại cô một lần, cô thích tôi sao?”

An Hiểu Hiểu đã bị nụ hôn hoan hỉ mê loạn, môi trên vẫn lưu nước bọt ướt át của anh, chỉ có thể si ngốc mà gật đầu, gần như rên rỉ. Thanh âm yếu yếu mà nói: “Thích...”

Từ khi vào được công ty này, lần đầu tiên thay phiên công việc làm tiếp đãi, khoảnh khắc thấy Hạng Thanh Lỗi phong thái nhẹ nhàng mà đi vào cửa chính công ty, cô đã rất thích anh, cũng len lén ảo tưởng qua một đồng tình tiết mộng ảo không thực tế.

Thế nhưng cảm thụ lúc này thực sự quá không đúng, làm cho cả người cô nhẹ bay, dường như dầm nát đám mây phía trên, một chút thất thần sẽ đánh ngã quay về trong hiện thực.

Thế nhưng cử động phóng đảng kế tiếp của Hạng Thanh Lỗi, lại làm cho cô xác thực mà cảm thụ được đây cũng không phải mộng, mà là thực tế nóng bỏng.

Cô thấy anh thô lỗ mà lấy ra hồng nơ, cởi nút buộc đồng phục của cô ra, thời gian không được một phút đồng hồ, thân trên của cô đã cởi trần ở trước mặt hắn.

Nội ngực tơ tằm màu trắng bao lấy ngực trắng như tuyết, bởi vì hơi thở của cô lộn xộn cấp bách, tuyết như trên dưới rung động, kích thích thần kinh thị giác của Hạng Thanh Lỗi.

Hai người kề sát, hai tay của cô vẫn còn quanh cổ anh, khiến cho anh chỉ cần thoáng giơ lên là có thể cầm một bên viên nữ trắng mịn, xúc cảm mềm mại làm anh yêu thích không muốn buông tay.

“Không được...” Nhìn anh dùng phương thức vẽ hình tròn xoa ngực của mình, An Hiểu Hiểu ngược ngùng nhanh chóng kêu lên.

“Hừ, cô sẽ thích.”

Anh hôn cô, tiếng khóc giọng mũi dày đặc, lại một lần nữa tự mình đem hơi thở và nước bọt vào trong miệng cô, làm cho cô không cách nào lên tiếng chống cự.

Trong khi trấn an tâm tình của cô, anh dùng một bàn tay khác, cầm bộ ngực mềm mại bên kia mút, sau đó giống với phương thức vẽ hình tròn xoa chà sát chậm chạp, biết cô không có kinh nghiệm, cần càng nhiều thời giờ đùa trêu chọc sự miễn cảm của cô, anh rất có kiên nhẫn, hơn nữa cũng rất ôn nhu.

Cảm giác sợ hãi từ từ thối lui, thay thế bằng niềm khoái cảm tê dại lạ lẫm, như con kiến gặm cắn thân kinh cảm giác của cô, sự chống cự của cô rõ ràng yếu dần, hai tay vô ý thức vòng càng chặt hơn, khom lưng đứng dậy hướng về phía anh.

An Hiểu Hiểu cảm thấy chính mình giống như một khối bơ trên bàn chiên, môi anh còn có bàn tay ấm áp thay nhau trêu đùa chậm rãi hòa tan.

“Đem y phục trên người cởi.” Môi ẩm ướt của anh di chuyển tới bên tai cô, liếm mang tai mịn màng hồng thắm, âm thanh khàn khàn giữa tất cả đều rõ ràng là gợi cảm mê hoặc.

“Không được.” Cô liều mình lắc đầu, nhưng không dao động anh ở trên người cô châm hỏa hoa.

“không phải nói cái gì cũng nguyện ý?” anh như ác ma tuần mỹ hưởng bên tai của cô thổi khí, theo chớp mũi của cô một đường xuống tới bên gáy, thuận thế hôn môi xương quai xanh nổi lên, dừng lại tại chỗ lõm xuống, miễn cưỡng cười.

“Nhưng...a không được...thế này là không đúng...”

Ý thức của cô lại rối loạn, lại bị anh khai thác đến điểm miễn cảm kia, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, tiếng thở dốc yếu ớt thật nhỏ, khát vọng thức dậy anh âu yếm càng nhiều.

“Không muốn?” Anh đột nhiên dừng lại tất cả động tác, mắt phượng lạnh lùng nghiêm nghị giương lên, làm cho cô sợ đến run rẩy, đành phải cắn hôn môi dưới sưng đỏ, gật đầu.

Hai tay run rẩy bỏ đi mặc áo đồng phục, đường cong tinh tế như ẩn như hiện không hề bảo lưu mà hiện ra, anh chỉ tay im lặng, ánh mắt tràn ngập tính chất xâm lược mà nhìn quét qua từng cái, làm cho cô ngược ngùng không dám nhìn thẳng anh.

Loại hình ảnh này thực sự rất giống viên chức nhỏ vì thuận lợi bảo trợ việc làm, không tiếc bán đứng thân thể sạch sẽ không tỳ vết cho tổng tài thâm mền đã lâu... Ách, những lời này hình như không ăn khớp.

Nếu đều thâm mền đã lâu, hình như thì sự tình lúc này không có gì bán đứng không ra bán, dường như là chủ động hiến thân sự tình là thế nào diễn biến đến bước này?

Tất cả đều bắt đầu từ túi bảo hiểm vạn ác kia!

Ồ ô... cô thế nào lại từ cô gái nhỏ tính toán tỉ mỉ, hóa thân là phóng túng không biết nhục nhã? Cô quá mất mặt a! Nếu như bị Thường Nhạc biết, nhất định sẽ tranh công thật to, cho rằng tất cả đều là bởi vì cô thường ngày đọc tiểu thuyết nam nam nhiều, mới có thành quả mùa thu hoạch ngày hôm nay.

Hơn nữa, kỹ xảo khiêu khích nữ nhân của Hạng Thanh Lỗi có hơi quá cao siêu, loại không hề có kinh nghiệm như cô, làm sao có thể chống lại được?

“Hiểu Hiểu.” Ngay lúc này cô cảm thấy thẹn, Hạng Thanh Lỗi lại hô tên của cô, ngữ khí vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, tựa như đối đãi tình nhân tràn ngập thân mật.

Quả thật là một yêu nghiệt mỹ nam không hơn không kém, chỉ là tiếng này anh kêu gọi kêu gọi, không biết có thể cướp lấy được bao nhiêu trái tim nữ nhân yếu đuối!

An Hiểu Hiểu cả người chóng mặt, như một khối bánh ga-tô bơ mềm nhũn ngã vào trên người anh, mắt to ngật thơ buông xuống, thấy nước da màu lúa mạch của anh, bàn tay to lần thứ hai phủ trên tuyết nhũ của cô.

Cô khẩn trương mà đứng dậy, trái lại càng đón ý nói đùa anh xâm chiếm.

“A ân...” cô cắn môi, không muốn làm cho tự mình biểu hiện quá nóng tình.

“Hô lên.” Đầu ngón tay của anh ý xấu theo biên nịt ngực đi vào, ngón tay thô ráp khéo léo mà ôm lấy đầu vú trắng mịn đỏ tươi.

Cái này An Hiểu Hiểu lại cũng vô pháp nhìn xuống, nàng ngửa mặt phía sau gáy, thở dốc một tiếng lại một tiếng từ cổ họng đi ra.

Hắn thế nào có thể... loại hình ảnh này thì Thường Nhạc luôn bức cô xem cùng tiểu thuyết nam nam này cũng thế, chỉ là một phương nào đó đổi thành nữ sinh, thế nhưng giữa sách và tình sắc dâm lãng miêu tả hoàn toàn phù hợp.

...

Một trận cuồng loạn chiến lật qua đi, nhiều mật tân từ hoa cốc phiếm ra, chuẩn bị ẩm ướt váy, cũng ẩm ướt âu phục của Hạng Thanh Lỗi, An Hiểu Hiểu lần đầu tiên cảm thụ được cao trào cuộc đời.

Chìm đắm tại ở giữa cao trào, cô không có sức mà co quắp trên người anh, thấy nửa thân trên trần của chính mình, váy bị đổ lên chỗ xương tủy, tay anh vẫn đặt ở bên trong quần nhỏ của cô, đầu ngón tay vẫn duy trì liên tục chuyển động, chuẩn bị ướt đầm châu nhị, cô thực sự khốc.

Vừa nhìn thấy cô mắt to man mác, trên mặt giọt nước mắt to nhỏ chảy xuống, Hạng Thanh Lỗi sốc một lúc, cảm thấy trong lòng như kéo, mơ hồ phát đau nhức.

“Em khốc cái gì?” anh ác thanh ác khí hỏi, lẽ nào cùng anh nhắm nháp mỹ hảo tình ái, với cô mà nói là chuyện đau khổ số một không chịu nổi?

6. Chương 6: Chương 6

Có bao nhiêu nữ nhân hận không thể cùng anh lăn lộn trên giường cả một đêm, cho dù chỉ là một đêm xuân cũng tốt. Đa phần đều là nữ nhân chủ động dụ dỗ anh, ít khi nào anh lại cố gắng kiềm chế dục vọng, liền mình lấy lòng nữ nhân, loại tiền lệ trên quý này đều cho cô, cô thế nhưng lại khốc?

Đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp ma, Hạng Thanh Lỗi không thể không tin những lời này, anh chơi đùa nữ nhân rất nhiều, sẽ làm các cô ở cao trào qua đi mà khổ sở khốc rống, lại chỉ có duy nhất một mình cô, anh không đặc biệt lưu tâm để ý cô mới là lạ!

Hay là An Hiểu Hiểu thật sự là khắc tinh do trời phái tới chế phục anh, cho nên anh mới có thể đặc biệt động tâm đối với người muốn cái gì cũng không có như cô?

“Anh lại không thích tôi, anh làm sao có thể làm loại sự tình này với tôi?” An Hiểu Hiểu cảm thấy chính mình bị đùa bỡn, cho dù là nam nhân mình thâm mến đã lâu, tư vị này vẫn là không dễ chịu.

“Ai nói anh không thích em?” Nghe được cô lên án, Hạng Thanh Lỗi nháy mắt thở dài nhẹ nhõm một hơi, loại sợ hãi bị nữ nhân trả lại hàng này đúng là tư vị rất uất ức, anh thật đúng là cuộc đời đầu nhất tao thường đến.

“Anh thích tôi chỗ nào?”

“Nếu không thích em, anh tối hôm qua sẽ không gọi em vào câu lạc bộ. Nếu không thích em, sẽ không cho em ngồi trên đùi của anh. Nếu không thích em, anh làm gì lãng phí khí lực âu yếm em?”

Lời này cũng không phải giả, nếu nam nhân đối nữ nhân chỉ có hấp dẫn tính dục đơn thuần, bình thường sẽ không có kiên nhẫn dẫn đường cô như vậy, hẳn là vội vàng trực tiếp chiếm giữ, chính mình phát tiết cho xong chuyện.

Cô vừa rồi trải qua một hồi thống khoái vui thích, còn hạ phúc của anh thì thùng đau đến chết, lại bởi vì biết cô là xử nữ, không muốn tùy tiện như vậy mà muốn cô. Bởi vì cô dị thường thuận mắt anh, làm anh động tâm, cho nên anh đem đãi ngộ mà nữ nhân khác không có được toàn bộ cho cô, cô lại nửa điểm cũng không hiểu được.

“Nhưng là chúng ta... Chúng ta nhận thức lại không lâu, hiểu biết của anh với tôi cũng không sâu, anh làm sao có thể thích tôi?”

“Em vào công ty đã sắp năm năm, còn nói chúng ta nhận thức không lâu?”

“Đó là nhận thức giữa nhân viên và ông chủ, không tính là nhận thức chân chính.”

Cô phản bác trở lại.

“Chúng ta hiện tại không phải là nhận thức lẫn nhau, còn có quen thuộc lẫn nhau?”

Anh nhận thức nữ nhân, trước giờ chính là ở trên giường.

“Ách... Nói như vậy cũng đúng, nhưng là...” Cô khóc đến hồng cả hai mắt, mũi cũng ửng hồng, rõ ràng không có làm ra cử chỉ dụ hoặc gì, nhưng bộ dạng này lại làm cho Hạng Thanh Lỗi có cảm giác.

“Anh thích bộ dáng ngọc ngà này của em.”

An Hiểu Hiểu tim đập nhanh, còn chưa có định thần, Hạng Thanh Lỗi đã không nhận được nghiêng người hôn cô, đem cái miệng nhỏ khóc thút thít hôn đến ẩm ướt đến sưng, miệng lưỡi khi vào khi ra trong đàn khẩu ngọt ngào, như là ong bướm bận rộn, hấp thu mật ngọt của cô.

Nhiều điểm chỉ bực từ chỗ hai người miệng lưỡi giao triền nhỏ giọt rơi xuống, dừng trên miên nhũ tuyết trắng, anh cúi đầu dùng lưỡi cuốn liếm, đem da thịt non mềm cùng lớp mỡ hôi mỏng tinh tế liếm đi.

“Ồ...” Nhiệt độ cơ thể thật vất vả mới hơi chút hạ xuống lại bắt đầu lên cao, An Hiểu Hiểu khó chịu vặn vẹo, lại phát hiện dưới móng tựa hồ có vật gì cứng cứng để vào, cô ngây cả người, lập tức hiểu ý.

Xem qua nam nam tiểu thuyết Thường Nhạc đưa cho cô, cô đại khái cũng biết Hạng Thanh Lỗi hẳn là nhân rất thống khổ.

“Hiểu Hiểu, anh nghĩ muốn em, bắt quá không phải hiện tại.”

Chưa từng có qua khát vọng cường đại như vậy, ngay cả chính anh đều cảm thấy kỳ quái, An Hiểu Hiểu này rất cuộc có ma lực gì, thế nhưng có thể làm cho anh không khống chế được như thế?

An Hiểu Hiểu sớm bị trêu chọc đến thần trí mê mang, chỉ có thể tựa vào trên vai anh, cực kỳ tội nghiệp mà mãnh liệt thổ dốc, cảm giác đầu ngón tay của anh xuyên thấu qua quần lót ướt đầm, nhẹ nhàng vẽ phác chỗ tư mật mẫn cảm ửng hồng, làm cô rất khó chịu.

“Em nói em thăm mền anh thật lâu?” Thấy cô vô ý thức gật đầu, Hạng Thanh Lỗi vừa lòng nở nụ cười.

An Hiểu Hiểu cảm thấy giờ phút này dường như đang nằm mơ, Hạng Thanh Lỗi vừa rồi lại còn nói thích cô bộ dáng ngọc ngà thế này? Thì ra người ngọc thực sự có phúc của người ngọc.

“Chúng ta như vậy... Xem như là đang kết giao sao?” Cô yếu ớt hỏi.

“Em nói sao?” Mắt phượng liêu nhân nhìn cô, làm cho cô không đoán ra ý nghĩ thực

“Tôi đây coi như chúng ta là đang kết giao.” An Hiểu Hiểu uất ức cúi đầu, chính mình hạ quyết định.

“Dù sao toàn bộ công ty người nghi ngờ quan hệ của chúng ta không phải là ít, kết giao hay không thì có khác biệt gì?” Lời đồn đãi chim sẻ thành phượng hoàng, Hạng Thanh Lỗi thân là đương sự tự nhiên cũng có nghe thấy.

“Anh mới nói anh thích tôi... Cũng là thật tình sao?”

“An Hiểu Hiểu, anh khi nào đã cho em quyền chất vấn anh?” Hạng Thanh Lỗi hừ lạnh.

“Trong tình yêu thì người người ngang hàng, tổng tài chưa từng nghe qua những lời này sao?” An Hiểu Hiểu trả lời lại làm anh bật cười.

Mới vừa rồi còn khóc đến hốc mắt hồng hồng, thoáng cái lại dùng tiếng nói mềm mại hỏi anh hai người có phải hay không đang kết giao, lúc này lại lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc thuyết giáo anh... Có lẽ chính là bộ dáng thiếu đầu óc này của cô làm anh cảm thấy thú vị, thú vị liền động tâm.

“Đem quần áo mặc vào đi.” Hạng Thanh Lỗi thay cô cấu khởi quả cúi ở trên tay vịn đồng phục, bàn tay to tà ác còn di chuyển trước ngực cô, cố ý vô tình chạm nhẹ nhũ lồi đỏ bừng, khiến cho cô run run từng trận.

“Anh như vậy tôi mặc quần áo thế nào?” An Hiểu Hiểu đỏ mặt lầm bầm, còn phải thỉnh thoảng cắn môi nhin xuống thân ngâm sắp thốt ra.

Hạng Thanh Lỗi bộ dạng phục tùng cười cười, giúp cô sửa sang lại bên dưới, thuận tay khép lại vạt áo trước đồng phục, kéo ra tay nhỏ bé của cô còn có điểm run rẩy, tự mình đem khay áo cài xong, lại kéo thật nhanh đụng đến bên hông hẹp váy, động tác gọn gàng mềm nhẹ, giống như là đối đãi với tình nhân vô cùng thân thiết, cuối cùng còn thay cô một lần nữa đeo lên nơ màu hồng phấn.

An Hiểu Hiểu hết thấy chính là thụ sủng nhược kinh ngốc nghếch nhìn, thì ra anh cũng có một mặt ôn nhu như vậy... Không chỉ thân thể nóng lên, cả trái tim cũng bị hành động tri kỷ của anh làm lung lạc, thu mua thật sự triệt để.

Tình nhân trong mộng thâm mến đã lâu gần trong gang tấc, vừa rồi còn làm chuyện tu nhân hết sức thân mật với cô, hiện tại lại tự mình thay cô sửa sang lại quần áo hỗn độn, có nữ nhân nào sẽ không động tâm?

Ngẫm lại một chút, dựa vào điều kiện của Hạng Thanh Lỗi, có tất yếu đùa bỡn tiểu đình ốc không chút hấp dẫn như cô sao?

Được rồi, liền coi là anh nhất thời nổi hứng, tựa như hoàng đế gia sủng hạnh tiểu cung nữ, ngay bây giờ có thể coi như là động lòng, xác thực thật là thích cô không có sai, chính là không biết cái thích này có thể duy trì được bao lâu?

Vô luận thời gian ngắn hay dài, Hạng Thanh Lỗi chung quy vẫn là thích cô...

An Hiểu Hiểu trong nháy mắt nghĩ thông suốt, cả người nhiễm lên sắc mặt vui mừng, mặt mày hớn hở, khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng lộ ra phần son trau chuốt, một cửa tâm đứng lên liền đã quên cái gì thủ trưởng cấp dưới, ôm cái gáy nam nhân cọ cọ, như là con mèo nhỏ chờ chủ nhân giúp cô vuốt lông.

Hạng Thanh Lỗi nhìn cô, mắt phượng nheo lại, khóe miệng không tự giác giương một chút cười, tâm luôn luôn gió thổi không động, nhẹ nhàng mà động.

Bỗng nhiên nhớ lại ngày đó cô ngốc đầu ngốc não xông vào sau xe, một tay bắc anh đầu vai, một tay cầm bình xịt hơi cay, sắc mặt khi nhìn rõ ràng diện mạo của anh trưởng lên xanh tím — anh khi đó, chính là thoải mái liếc mắt nhìn cô một cái, cảm giác gì cũng không có.

Nhưng là khi khiến cô đỏ mặt thay anh mua bao cao su, hình ảnh cô cùng anh điệu ngữ đối đáp lại ngoài ý muốn lưu lại ấn tượng trong đầu anh, càng miễn bàn cô về sau triệt để truy anh không tha, bộ dáng liêu mình muốn đòi lại tiền mua bao cao su...

Thời gian tuy rằng ngắn ngủi, nhưng là khắc trong lòng lại rất sâu, có lẽ đây là cái gọi là động lòng?

Hạng Thanh Lỗi bản thân chính là thân thể phái, đường tình thuận buồm xuôi gió...

Không, căn bản không cần anh ra tay, nữ nhân sẽ tự động tìm đến, trong thế giới tình yêu, anh là đế vương hàng thật giá thật.

Bây giờ đối phó với tiểu cung nữ bắt án bài lí xuất bài, để vương vốn thói quen được nữ nhân hầu hạ thỏa thỏa thiếp thiếp lại ngứa tâm, không chờ kịp cô tự mình phủ phục, liền gấp gáp vươn móng vuốt sói với cô.

Dù là như thế, anh cũng không quên bởi vì cô một lần sai lầm, một lần khai lưu, hại anh chỉ có thể đè nén dục vọng đau đớn, món nợ này anh ắt phải sẽ đòi lại từ trên người

Cô có khoản nợ muốn đòi của cô, anh cũng có, chỉ là phương thức đòi lại bất đồng thôi!

Trọng điểm là, trước mắt anh, trong mắt cũng chỉ có cô, trong thời gian ngắn, nữ nhân khác căn bản không lọt vào mắt anh. Với anh, An Hiểu Hiểu đã không còn là trò chơi chinh phục đơn thuần lúc trước, mà là rung động chính mình muốn nắm lấy.

“Hiểu Hiểu.” Hạng Thanh Lỗi mềm nhẹ kêu, quả thực tựa như rót mật đường, đem An Hiểu Hiểu mê man ngay cả hồn phách đều bay xa.

“Ân?” Cô mơ hồ gật đầu.

“Hẹn hò với anh.” Không có tốt hoặc không tốt, khẩu khí của anh là hoàn toàn chân thật đáng tin, ánh mắt say lòng người âu yếm nhu ba, bàn tay to cách áo sơmi mỏng manh vỗ về chơi đùa sau lưng cô, tựa như chủ nhân vuốt lông con mèo nhỏ.

“Thực sự có thể chứ?” Nằm mơ cũng không nghĩ đến nam nhân mình thâm mến đã lâu sẽ mở miệng mời, An Hiểu Hiểu vui vẻ, trong lòng tràn đầy hoa nhỏ.

Hạng Thanh Lỗi mơn trớn khuôn mặt bóng loáng khít khao của cô, thấp môi nhẹ nhàng xướng cần, tiếng nói khàn khàn: “Anh là nói hẹn hò chân chính, nam nhân cùng nữ nhân hẹn hò.”

An Hiểu Hiểu không phải không hiểu ám chỉ trong lời nói của anh, nhưng là đối mặt một nam nhân hoàn mỹ đến cực điểm như vậy, lại là người cô vụng trộm thâm mến năm năm, cô nào có dũng khí cự tuyệt?

“Hiểu Hiểu, hẹn hò với anh.” Miệng lưỡi của anh đã đi đến lỗ tai non mịn của cô, đầu lưỡi cuộn làm mẫn cảm thùy tai, đem lý trí của cô từng giọt từng giọt phá hủy.

An Hiểu Hiểu run run, mềm nhũn phun ra một tiếng hảo, tiếp đó mãnh liệt cảm thấy anh lại nhiệt tình khiêu khích dẫu môi son nóng bỏng của cô, vừa trải qua một hồi cao trào, cô nhẹ nhàng vận vẹo thân mình, chân tâm lại phiếm ra nước triều ẩm ướt.

Hạng Thanh Lỗi lại đem cô trêu chọc đến say, đến nỗi nam tính của anh cũng buộc chặt phát đau, mới bằng lòng buông tha lẫn nhau. “Tốt lắm, trở về đi làm đi!” Anh liếm liếm cánh môi khê nhếch của cô, cười cười nói.

“Hảo.” Cô thuận theo gật gật đầu, quyến luyến từ trên đùi anh đi xuống, hai chân vừa đứng, lại lung lay hai cái, trọng tâm rõ ràng bất ổn.

“Đợi chút.” Hạng Thanh Lỗi gọi cô lại, từ trong túi quần lấy ra một chùm chìa khoá gia công tinh tế, đưa cho An Hiểu Hiểu đầu còn có điểm choáng váng.

Cô nhận lấy, phát hiện phía sau móc khoá có dây số màu vàng hai cm, lại nhìn cẩn thận một chút, có thể thấy bên trên hiện tên khách sạn xa hoa nổi tiếng. “Đây là cái gì?”

“Địa điểm hẹn hò đêm nay.” Hạng Thanh Lỗi cười xấu xa.

“Đêm nay?” Có phải quá nhanh hay không? Cô còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt đâu!

“Không muốn?” Hạng Thanh Lỗi làm bộ muốn lấy lại chìa khoá, An Hiểu Hiểu lập tức rút tay về, tay nắm chặt chìa khoá giấu sau lưng.

“Em muốn!” An Hiểu Hiểu đã sớm nghĩ thông suốt, cho dù chỉ có thể được hoàng đế gia sủng hạnh một đêm, kia cũng tốt hơn làm tiểu cung nữ cả đời tránh ở chỗ tối vụng trộm rơi lệ.

“Thực ngoan.” Hạng Thanh Lỗi đứng lên, nhéo đôi má cô đà hồng một phen, ôn hương nam tính tiến vào chóp mũi cô, làm cho cô hai chân như nhũn ra.

An Hiểu Hiểu bị đổ đến đầu óc choáng váng, như là được lão sư tán thưởng học sinh ngoan, cười hết mặt mày, tuy rằng ngũ quan của cô không tính là tinh xảo, cười như vậy, khuôn mặt trắng nõn giãn ra mở ra, xinh đẹp đáng yêu, mặc dù không có mị thái mê hoặc lòng người, lại sâu thâm dung vào Hạng Thanh Lỗi tiêu cự, hóa thành hình ảnh xinh đẹp khó có thể phai mờ.

Nhìn An Hiểu Hiểu đi đến cạnh cửa, Hạng Thanh Lỗi bỗng nhiên lại gọi cô, cô ngây ngô cười hề hề quay đầu lại, thấy anh từ ngăn kéo lấy ra một túi đồ nhìn thật quen mắt, làm cho hai gò má cô đỏ tươi như lửa.

“Thời điểm hẹn hò nhớ mang theo quà sinh nhật em đưa anh.”

Ngụ ý của Hạng Thanh Lỗi, là đem túi bao cao su tối hôm qua cô quên mang đi trực tiếp trở thành quà sinh nhật cô đưa anh, mà anh đang định đem cái lễ vật này hảo hảo “Vận dụng” trên người cô.

An Hiểu Hiểu hai tay che mặt, bộ dạng ngốc nghếch chạy tới cầm cái túi kia, chạy trốn trong tiếng cười thuần hậu của anh.

An Hiểu Hiểu bị gọi lên tầng cao nhất, cùng tổng tài “Một mình nói chuyện” giờ, giống như lửa cháy trên đồng, diên cuồng truyền lưu khắp công ty “Khang Linh”, tốc độ cực nhanh, liền ngay cả vi khuẩn bệnh dịch cũng ca thán không kịp.

Căn cứ người chứng kiến thuật lại, An Hiểu Hiểu lúc đi ra, tóc rối tung giập loạn, trên người đồng phục nhăn nheo, trên mặt còn có vết đỏ ửng khả nghi, trán đầy mồ hôi, tất cả chứng minh cô cùng tổng tài có quan hệ khả nghi.

Câu chuyện tiểu quạ đen bay lên đầu càn chuẩn bị làm phượng hoàng nháy mắt truyền khắp toàn bộ công ty, làm không biết bao nhiêu nữ viên chức ghen tị, đặc biệt là chủ quản này, nằm mơ cũng không nghĩ đến tổng tài sẽ coi trọng nhân viên của phòng tiếp tân vốn bị xem nhẹ nhất.

Nếu nói An Hiểu Hiểu là cái gì siêu manh tiểu loli, hoặc là gọi cảm liêu nhân sát thủ trạch nam, kia thì thôi, chết là chết ở nỗi cô cực kì bình thường, nhiều lắm thì là thanh tú, dụ hoặc, câu dẫn cái này đặt trên người cô rõ ràng chính là không hợp.

Cho tới cuối cùng, ngay cả cái gì An Hiểu Hiểu biết hạ cổ, giảm xuống đầu đôn đãi đều xuất hiện, khiến cho cô đỏ khóc đỏ cười, chỉ có thể yên lặng thừa nhận một đêm trong lúc đó bạo hồng di chứng.

Cô cùng Hạng Thanh Lỗi đang kết giao, ai cô cũng chưa nói, cũng chỉ nói cho bạn tốt nhất Thường Nhạc.

Thường Nhạc vui đến nghiêng ngã, đem ra một đồng 18+ nam nam tiểu thuyết cho cô bù lại, tình hình này giống như là ma ma cổ đại dạy dỗ công chúa sắp gả ra ngoài.

7. Chương 7: Chương 7

Thế nhưng cô cũng chẳng phải là công chúa gì cả, mà chỉ là một tiểu cung nữ, điểm này An Hiểu Hiểu rõ ràng hơn ai hết.

“Thường Nhạc, mình cùng anh ấy như vậy có phải tiến triển quá nhanh hay không?” Cách thời gian tan tầm chỉ còn vài phút, An Hiểu Hiểu vì thời gian trôi qua mau mà càng lúc càng gấp.

“Nhanh thế nào? Nhìn ánh mắt như là muốn hung hăng hạ gục đối phương, cậu là đang sống ở thời đại nào vậy a?”

Thường Nhạc xem thường “xuy” một tiếng, mười ngón tay lại gõ gõ bàn phím, cô đang viết tiểu thuyết dài kì.

“Đó là tiểu thuyết đương đại, còn mình hiện tại phải đối mặt với cuộc sống thật nha.”

“Tiểu thuyết cùng cuộc sống thực tế cũng không khác nhau bao nhiêu, huống hồ đối phương cũng không phải người khác, là đại boss được vô số phụ nữ thầm mến, tuần mỹ giàu có hơn nữa lại có thân thể cường

trắng, cho dù là đến quán bar chọn một người cùng qua đêm, cũng không khả năng chọn được người hoàn mỹ như vậy, cậu hẳn là nên cao hứng mới đúng.”

“Nhưng là...” An Hiểu Hiểu một mặt do dự. “Bình thường trong tiểu thuyết cái loại nam nhân hoa tâm cận bã này, sao có khả năng thật lòng thích một nữ nhân sao?”

“Đồ ngốc a!” Thường Nhạc dí trán An Hiểu Hiểu một cái. “Đây là thời đại nào rồi, còn coi trọng cái gì tầm chân tình? Đương nhiên là thấy thích thì quen, thấy không ổn thì chia tay, huống hồ có đối tượng tình ái hoàn mỹ như vậy, cậu nên về nhà quỳ lạy liệt tở liệt tông đã phù hộ mới đúng!”

Thường Nhạc nói ra rõ ràng, An Hiểu Hiểu nghe xong suýt chút nữa thì phát bệnh tim, là cô quá bảo thủ sao? Vẫn là suy nghĩ quá cổ hủ? Nếu không phải bởi vì thăm mền Hạng Thanh Lỗi đã lâu, cô rất khó chấp nhận hình thức kết giao trên giường này.

Kéo ngăn bàn ra, bên trong đóng tài liệu chồng chất, tất cả đều là bài báo hoặc tạp chí nói về Hạng Thanh Lỗi, cái này là để dành những lúc An Hiểu Hiểu thấy buồn chán thì lấy ra xem một chút.

Cô đương nhiên đã từng ảo tưởng qua mình sẽ biến thành nàng Cidenrella, nhưng rút cục chỉ là mộng tưởng hảo huyền, trong hiện thực cuộc sống thì nghĩ cũng đừng nghĩ đến!

Nhưng là sờ thấy chìa khóa nằm trong ví, rõ ràng nhắc nhở An Hiểu Hiểu chuyện phát sinh ở tầng cao nhất lúc trước không phải là mơ, Hạng Thanh Lỗi nói những lời đó với cô, khoang miệng nóng ấm, thân thể mẫn cảm của anh cô còn nhớ rất rõ.

Ai! Thường Nhạc nói rất đúng, đừng nên nghĩ nhiều, tuổi của cô cũng không còn nhỏ, vẫn là thành thực đối mặt với dục vọng của bản thân quan trọng hơn, cơ hội một khi đã lỡ sẽ không thể có lại được nữa.

“Hết giờ rồi, đi thôi!” Thường Nhạc thu thập xong vật dụng này nọ, xách túi đứng lên vỗ vỗ vai An Hiểu Hiểu.

“Đi đâu?” An Hiểu Hiểu mặt ngây ra.

“Đương nhiên là đi mua quần áo, chẳng lẽ cậu đi ăn tối lại mặc đồng phục của công ty sao?” Thường Nhạc chăm chú nhìn cô, trầm ngâm hạ giọng, “Ngô, thời gian không còn nhiều, chúng ta trước hết đi mua quần áo đã.”

An Hiểu Hiểu hôn mê, bữa ăn này chắc phải rất xa hoa, hoàng đế gia lại không đưa cho cô phí sửa soạn trang phục, cô không phải là tiền mất tật mang chứ?

Mặc kệ a, tiền phí lần này cùng với một ngàn tám trăm ba mươi hai đồng đáng chết kia đều báo cho phòng kế toán đi!

Đúng tám giờ tối.

An Hiểu Hiểu bất an mà nắm lấy cái váy, mái tóc thẳng dài ngang ngực, khuôn mặt trái xoan trắng trẻo thập phần khả ái.

với đồng phục cầu nệ lúc ban ngày, cô đang mặc một cái váy liền chất liệu chiffon mát lạnh, áo khoác lông trắng được đính trên châu, đôi giày cao gót thanh thoát, hoàn toàn thoát khỏi hình tượng nhân viên công sở khô khan thường ngày.

Nhưng là mặc như vậy cô không quen được nha... Huống hồ trong túi còn có cái túi bao cao su kia, chỉ vừa nghĩ đến liền mặt đỏ tim đập, căn bản không thể bình tĩnh mà suy nghĩ.

Di động đột nhiên vang lên, An Hiểu Hiểu sợ đến mức tim suýt bay ra khỏi lồng ngực, nhanh chóng bắt máy, liền nghe thấy giọng nói ôn thuận của Hạng Thanh Lỗi, lưng nổi lên một trận tê dại.

“Đang ở đâu?” Anh lười nhác hỏi, cơ hồ có thể tưởng tượng ra một đôi mắt phượng đầy mị hoặc, dùng ánh mắt sắc bén xuyên thấu lòng người, nhìn thẳng về phía trước.

“Trước cửa khách sạn.” An Hiểu Hiểu néo nhẹ đôi má, liếc mình làm cho chính mình tỉnh táo lại.

“Lên đây.” Nói xong liền tắt máy.

Thật tự phụ, thật kiêu ngạo, thật bá đạo — nhưng là cực kì suât! An Hiểu Hiểu nhận ra chính mình cư nhiên chỉ cần nghe thấy giọng nói của Hạng Thanh Lỗi là có thể ngơ ngác phạm háo sắc, cảm thấy chính mình thật sự bất trị.

Cô giống hệt như con nai ngơ ngác, chậm rãi bước vào khách sạn cao cấp lộng lẫy và tao nhã, An Hiểu Hiểu theo chỉ dẫn của nhân viên tiếp tân đi lên thang máy, đến trước cửa phòng được đánh số giống như trên chìa khóa, nàng khấn trương đến mức không thở nổi.

Bình sinh cô không có giác quan thứ sáu, cũng rất ít khi có cái gì dự báo, nhưng là nhìn cánh cửa được sơn trắng trước mắt này, một loạt suy nghĩ kì quái không ngừng hiện ra trong đầu.

Một khi bước vào trong, có nhiều khả năng là cô không thể quay về một cách lành lặn — mỗi ngày sau khi tan tâm, cô đều thích dạo qua các cửa hàng bán đồ giảm giá, ngẫu nhiên tiêu tốn chút tiền tự thưởng chính mình, nhưng phần lớn thời gian vẫn là chi tiêu rất tiết kiệm, cố gắng đạt được mục tiêu mua một căn nhà nhỏ, như vậy sống cuộc sống của một cô gái đơn thuần lại không thú vị.

Hạng Thanh Lỗi là dạng người tự phụ nhờ gia thế, thân là một cái đinh ốc nho nhỏ trong công ty của anh, cô không có khả năng không rõ ràng.

Anh nói thích cô, có lẽ là xuất phát từ tâm trạng muốn trêu đùa cô một chút, hoặc là thực sự nhất thời tâm huyết dâng trào, kia cũng không trọng yếu, quan trọng là, cô phải điều chỉnh tốt tâm tính của mình, không cần suy nghĩ câu được rùa vàng, hoặc là mộng tưởng được gả vào đại môn.

Cô chính là thành thực đối mặt với dự vọng của bản thân, hảo hảo trải qua một hồi luyện ái đầy gánh nặng, nhưng lại là người mà cô thâm mến tha thiết.

An Hiểu Hiểu chuẩn bị tâm lí thật tốt, sau đó đem thẻ từ quẹt qua một cái, tí một tiếng, cửa phòng mở ra, cô cúi đầu chậm rãi đi vào.

Trên mặt sàn phô ra sắc trắng của đá cẩm thạch, đèn thủy tinh hoa mỹ chiếu rọi xuống dưới, cảnh sắc chói sáng huy hoàng, ngẩng đầu nhìn lại, không gian rộng mở, là tác phẩm của một nhà thiết kế châu Âu nổi tiếng, rèm cửa sổ bằng tơ lụa mềm mại tung bay, không có chỗ nào là không hoàn mỹ.

Trong không khí tản ra hương bạc hà thơm ngát, trên bàn bày một chai champagne ướp lạnh trong thùng đá, một bên có chai rượu vang được mở sẵn, cùng với một cái li thủy tinh trơ trọi, chờ đợi chủ nhân của nó đến, còn một cái li khác, đang ở trong tay Hạng Thanh Lỗi.

Đây đúng là lần đầu tiên An Hiểu Hiểu bước vào loại phòng cao cấp này của khách sạn, cảm giác nơi này mỗi một chỗ đều là sái thượng trần quý lá vàng, không khí khiến người khác run sợ, nếu lỡ tay làm hỏng bất kì đồ vật gì, chỉ sợ bản mình cũng không đủ đền.

Cô chần chần chừ chừ đi vào, thấy Hạng Thanh Lỗi dựa mình bên cửa sổ lặng lẽ thưởng thức phong cảnh ban đêm, gió đêm thanh mát, từ từ thổi nhẹ qua khuôn mặt xoay nghiêng của anh, lướt qua ngũ quan mê li được màn đêm tôn lên, thật vô cùng xinh đẹp giống như một bức tranh sơn dầu tinh xảo.

Hạng Thanh Lỗi lúc này khác hẳn lúc bình thường xuất hiện trước mặt mọi người, mất đi vẻ lạnh lùng sắc bén sắc mùi kinh doanh, cộng thêm vài phần lười nhác ử rữ, giống hệt như con sư tử mệt mỏi đang tạm thời nghỉ ngơi.

An Hiểu Hiểu nhìn xem hai mắt mê mang, trong lòng thầm hét vang, cảm giác trong phòng độ ẩm tựa hồ đặc biệt cao, nàng thấy có chút hoa mắt chóng mặt, tim đập cũng khẩn trương hơn.

“Lại đây.” Hạng Thanh Lỗi nhàn nhạt xoay mặt, mắt phương tao nhã nhìn cô, giống như pháp sư tà ác lại tuần tú hướng cô hạ ma chú, dụ dỗ con sơn dương vô tội tự mình bước lên tế đàn.

An Hiểu Hiểu nghe lời đến bên cạnh anh, thấy anh mở ra một tay, dùng ngôn ngữ cơ thể ra hiệu cho cô sà vào trong lòng anh, cô lộ ra cần cổ trắng nõn, hai gò má dĩ nhiên vì choáng váng mà ửng hồng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh.

Khung xương tinh tế, hình thể hơi gầy, ôm ở bên sườn rất là thoải mái, Hạng Thanh Lỗi không tự giác cảm thấy cổ họng khô khốc, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, độ ẩm trong ánh mắt dần dần tăng cao.

“Tổng tài, anh thường mang nữ nhân tới nơi này sao?” Câu hỏi của An Hiểu Hiểu thực làm người khác mắt húng.

“Không phải.” Hạng Thanh Lỗi hừ lạnh. Nữ nhân bình thường đều vội vã mời anh về nhà, anh không cần tốn thời gian phí công làm chuyện này? “Đêm nay hẳn là thực quý đi?”

An Hiểu Hiểu vừa hỏi, Hạng Thanh Lỗi liền gõ đầu cô, nữ nhân ngốc không biết chọn thời điểm mà hỏi cái vấn đề này? Nữ nhân bình thường không phải thấy nam nhân bỏ tiền ra vì mình càng nhiều, càng cảm thấy chính mình có địa vị vô cùng quan trọng, cảm giác ham hư vinh cũng theo đó mà tăng lên?

Thế nào mà An Hiểu Hiểu lại khác với những nữ nhân khác? Cũng khó trách anh lại nhớ kỹ nàng như vậy.

“An Hiểu Hiểu, em cũng chỉ để ý một đêm này quý hay không quý, mà không lo lắng cho bản thân một chút nào hay sao?”

“Em phải lo lắng cái gì chứ?”

“Em có biết ta gọi em đến đây là vì mục đích gì không?” Hạng Thanh Lỗi ánh mắt ám muội nhìn nàng.

An Hiểu Hiểu da mặt mỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra một tầng ửng đỏ, dùng sức gật gật đầu, không dám nhìn anh nữa.

“Em không sợ sao?” Anh cố ý ở bên tai nàng khẽ thì thầm.

“Có một chút...” Cô kìm lại một tiếng rên rỉ, thân mình bị anh gắt gao vòng trụ, không thể động đậy.

“Đã sợ, vì sao còn dám tới đây?”

“Bởi vì em... Em...” Sống chính là phải hưởng thụ lạc thú trước mắt — đây là Thường Nhạc khuyên cô, đêm nay chính là lúc cô thể nghiệm tính đúng đắn của chân lí này.

“Em làm sao?”

“Bởi vì em đã thích anh từ lâu, kể từ ngày đầu tiên bước vào Khang Linh, em đã thích anh rồi.” cô ngừng lại một chút, cố lấy hết dũng khí thở một hơi, lớn mật thổ lộ hết tâm ý của mình.

cùng, An Hiểu Hiểu lại nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu: “Nhưng mà túi bao cao su kia anh định tự mình thanh toán hay là phó mặc cho em nga!”

Hạng Thanh Lỗi bật cười. Đây chính là An Hiểu Hiểu, suy nghĩ logic khác hẳn người bình thường, cô tính toán rất chi li, vẫn là chuyện công việc tư phân biệt rõ ràng? Ngoài miệng thì nói thích anh, nhưng vẫn là không quên đòi tiền, thật sự là... thú vị làm cho cả người anh đều hưng phấn đứng lên!

An Hiểu Hiểu ngay cả phương thức thông báo cũng thật sự rất ngây thơ, quả thực đối với học sinh tiểu học cũng không khác biệt mấy, kiểu nữ nhân này Hạng Thanh Lỗi không thể miễn dịch, mà là nghiện giống như ma túy.

Nhưng bởi vì đối phương là An Hiểu Hiểu, hơn nữa ý nghĩ trong đầu cô lại bất đồng với người bình thường, cái gen trời sinh tính tình cổ quái khác người, nói ra chuyện đó đúng lúc này, thế nhưng lại làm cho hẳn hưng phấn.

Cô đại khái không biết, mình vừa nói xong câu ấy, lông mi dài cứ thế chớp chớp, bởi vì nín thở mà hai gò má ửng đỏ, cánh môi hồng nhạt hơi hơi mở ra, thực là hồn nhiên mê người.

Gặp thời điểm tốt, tận dụng thời cơ, An Hiểu Hiểu nhanh nhẩu nói: “Em biết anh nói thích em chỉ vì nhất thời thấy hứng thú, hơn nữa cũng sẽ không lâu dài, nếu như một ngày nào đó muốn chấm dứt mối quan hệ này, thì em cũng sẽ vui vẻ chấp nhận.”

Đây là do Thường Nhạc dạy nàng, trước tự chính mình đặt ra giới hạn, miễn cho đến lúc đó xảy ra chuyện, chính mình mới nháo đến thống khổ, khiến cho chính mình mất mặt, không giữ được công việc nữa, kết quả vẫn là tự làm khó chính mình.

Nhưng câu này vừa nói ra lại khiến cho Hạng Thanh Lỗi thấy không thoải mái. “Vậy nếu như anh vĩnh viễn không thấy chán, thì em sẽ làm gì hả?”

Chuyện còn chưa có bắt đầu, cũng chưa phát sinh cái gì, cô đã nghĩ đến chuyện muốn tìm ình một đường lui, giống như anh để ý cùng lưu tâm đến cô, chỉ là nông nổi ngăn ngui nhất thời.

Hạng Thanh Lỗi càng lúc càng khó chịu, hẳn cứ nhiên để ý tới một nữ nhân, kết quả cái cô gái này lại đối mặt với tình yêu trước mắt, quanh co lòng vòng một hồi lại nói: “Chúng ta cứ chơi đùa đi, đến thời điểm cần chia tay thì tự nhiên sẽ chia tay.”

An Hiểu Hiểu phản ứng cũng rõ ràng là ngẩn ngơ, sau đó cười khẽ lắc đầu, quả quyết phủ nhận khả năng này.

Xem ở trong mắt Hạng Thanh Lỗi, càng thấy không dễ chịu chút nào.

“Không có khả năng, người làm sao có thể... Ngô!” Môi của cô bị anh hung hăng chiếm giữ, trước một giây còn thả lỏng lực đạo không ôm chặt cô, giờ khắc này đã phát ra ý chí xâm lăng của giống đực, đem cô siết chặt vào trong ngực.

Anh hôn trụ cô xong, lập tức lại rời ra, với tay lấy li rượu vang ở trên bàn, nhấp một ngụm, nhân lúc cô còn chưa hoàn hồn, lại tiếp tục phủ lên môi cô.

Hương rượu vang thuần túy, từ từ tiến nhập vào miệng cô qua động tác mơn trớn của anh, đầu lưỡi anh đảo loạn trong miệng cô, phát ra âm thanh ái muội.

Cô khẽ rên rỉ, nhưng là đều bị anh nuốt sạch, lưỡi của cô bị đầu lưỡi linh hoạt của anh quấn lấy, rượu vang theo khoe miệng chảy tràn ra ngoài, chảy xuống cằm rồi trượt dần xuống ngực, khiến áo khoác màu trắng nhiễm một vết rượu đỏ.

Cô đem chút rượu còn trong miệng nuốt xuống cổ, nhưng là anh lại đem nước miếng uy nhập, làm cho trong miệng cô trộn lẫn mùi hương của anh cùng với rượu, hô hấp bắt đầu dần dập.

“Kêu tên của ta.” Hạng Thanh Lỗi liếm môi nàng, khàn khàn ra lệnh.

“Hạng, Hạng Thanh Lỗi.” cô thẹn thùng nhỏ giọng kêu.

“Chỉ kêu hai chữ.”

“Thanh Lỗi.” cô cuộn tròn ở trong vòng tay anh, môi bị hôn vừa hồng vừa sưng, giống như quả dâu tây chín mọng, làm cho anh muốn hung hăng cắn một cái.

“Một chữ.” anh tiếp tục đưa ra yêu cầu, âm sắc của cô ngọt ngào thanh thúy, miệng kêu tên hẳn thật mềm mại nhẹ nhàng lấy lòng cảm giác thật tốt.

An Hiểu Hiểu thẹn thùng nhìn anh, mềm nhũn kêu:“Lỗi...”

Hạng Thanh Lỗi cơ hồ là lập tức cảm giác được hạ thân phần khởi, anh mỉm cười cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, một tay đặt trên cặp mông mềm mại của cô, bắt đầu xoa bóp.

8. Chương 8: Chương 8

An Hiểu Hiểu toàn thân nóng lên, cái miệng nhỏ nhắn bị anh hoàn toàn xâm chiếm, ý thức bắt đầu phân tán, đợi đến lúc lấy lại tinh thần, hai người đã đi đến bên giường, li rượu trong tay anh cũng đã đặt xuống.

Cô tim đập bùm bùm, tầm mắt mê ly không biết nên nhìn vào đâu, đành phải cúi đầu, nhưng ngay lập tức lại bị hắn nâng cằm lên.

Anh liếm rượu vang còn dính lại trên cằm cô, chậm rãi đi xuống, đầu lưỡi ấm nóng tinh tế lướt qua cần cổ, đi đến chỗ lõm của xương quai xanh, một tay vòng ra sau lưng cô, kéo phéc mơ tuya của chiếc váy.

Sau một hồi, bộ váy liền màu trắng mà Thường Nhạc chọn giúp cô, giống như một gợn sóng trên mặt hồ, từ từ tuột xuống.

Anh không ngừng hôn lên người cô, lúc nãy rượu vang chảy đến chỗ nào, lưỡi của hắn liền liếm tới đó, chậm rãi xâm chiếm tuyết nhũ mềm mại, giống như đang thưởng thức một cái bánh ngọt, liếm qua rồi liếm lại.

Sau đó bàn tay to của anh đặt trên hông cô, từ từ đi dần lên phía trên rồi nhẹ nhàng tháo bỏ áo ngực của cô...

An Hiểu Hiểu hít một hơi, hơi thở hỗn độn gấp gáp, cảm thấy mất thăng bằng, sau đó liền ngã ở trên cái giường lớn mềm mại.

Hạng Thanh Lỗi đứng ở bên giường, thân hình cao lớn đầy đặn thập phần tuyệt đẹp, âu phục vẫn là trắng thớm như cũ, nhìn không ra một tia hỗn loạn, trong khi đó, cô đã là trần truồng hết nửa người.

An Hiểu Hiểu hai tay ôm lấy ngực, vẻ mặt mê mang lộ ra một chút bất an, tuy rằng Thường Nhạc đã dùng đại lượng nam nam tiểu thuyết giúp cô bù lại, nhưng cô vẫn là rất khấn trương.

“Sợ sao?” Hạng Thanh Lỗi khom người xuống, dánh lấy chóp mũi cô, miễn cưỡng dùng lưỡi thăm dò, từng chút từng chút một liếm môi trên của cô.

“Em có thể kêu không cần không?” An Hiểu Hiểu khờ khạo hỏi.

“Em nói gì?” Hạ thân hắn đã sưng đến sung huyết, nhìn miếng thịt trước mắt không ăn mà lại để chạy mất được sao?

Nhìn thấy lửa tình dục trong đôi mắt phượng của Hạng Thanh lỗi, An Hiểu Hiểu biết điều cần nhẹ môi.

“Có thể làm chậm một chút không?” Tiết tấu thả chậm một chút, cô có thể chậm rãi thích nghi hắn đi?

Hạng Thanh Lỗi nở nụ cười, cỡi tây trang, cỡi bỏ caravat, cử chỉ tao nhã giống sư tử mạnh mẽ leo lên giường, đem cô áp đảo. “Đây chính là chính em yêu cầu.”

Nữ nhân ở trên giường lại cầu hắn làm chậm một chút chắc cũng chỉ có cô, một bộ dạng cực kì bất lực đến tội nghiệp, kích thích bản năng giống đực trong hắn.

Nụ cười lóa mắt của hắn thực tuần mỹ, ánh lấp lánh trong đôi mắt phượng hết như đá quý, đem tâm thần cô toàn bộ quyến nhập, nhưng cô mơ hồ cảm giác được, nụ cười của hắn lộ ra tà ý, giống như là nụ cười của con sói hoang khi dụ dỗ được con thỏ ngây thơ rơi vào bẫy...

Hai giây sau, áo ngực ren màu hồng đào của cô đã bị ném xuống giường, tuyết nhũ hình dạng khéo léo duyên dáng đứng thẳng, bởi vì tiếp xúc trực tiếp với không khí mà run rẩy, giống như lớp bơ màu anh đào trên chiếc bánh ngọt, phát ra hương thơm ngọt ngào mê hoặc.

Hạng Thanh Lỗi cúi thấp mặt, chóp mũi kề sát ngực cô, hơi thở nóng rực phả qua nhũ lồi, mang đến cảm giác vừa tê vừa ngứa, An Hiểu Hiểu không nhịn được thở dốc một tiếng, nhắm mắt cắn môi.

Hắn mỉm cười yếu ớt vẻ vừa lòng, dùng đầu lưỡi thăm dò, dùng tốc độ thật thông thả liếm trái dâu, một chút lại một chút.

Một tay còn lại không ngần ngại nắm một bên ngực cô, vội vàng xoa nắn, lòng bàn tay thô ráp không ngừng ma sát qua lại trên đầu nhũ, làm cho nó càng lúc càng đứng thẳng, nhanh chóng ứng lên một màu sắc vô cùng diễm lệ.

.....

Đây không phải là lần đầu tiên Hạng Thanh Lỗi nhắm nháp tư vị tình ái, nhưng là lần đầu tiên hắn cảm nhận được thú vui khi kết hợp cả thể xác lẫn tình thân.

Hắn nhận ra chính mình đã yêu thích loại tư vị này, tựa như bị nhiễm độc, rốt cuộc giải không được...

Buổi sáng ngày thứ hai, An Hiểu Hiểu xin nghỉ phép, nhưng lại là Hạng Thanh Lỗi tự mình gọi điện thoại.

Vì thỏa mãn thú tính cường đại của người nào đó, An Hiểu Hiểu bị nhốt ở căn phòng cao cấp đẳng đẳng mười hai tiếng, thân thể mất cảm vì vừa trải qua tư vị tình ái đã bị ai đó biết hết, còn khai phá nhiều chỗ mất cảm.

Điều duy nhất đáng giá là, cái túi bao cao su đã dùng mất năm cái...

Mười hai giờ dùng hết năm bao cao su! An Hiểu Hiểu thực sự bị dọa ngây người, nhớ tới Thường Nhạc từng dùng khẩu khí ám muội nói với cô Hạng Thanh Lỗi là cao thủ ở trên giường, có khả năng biến cô gái thanh thuần trở thành người phụ nữ dâm dăng.

Thời điểm đó có đánh chết cô cũng không tin, hiện tại hồi tưởng tối hôm qua đặng đặng mười hai giờ “đại chiến”, còn có cô ở dưới thân anh luôn miệng cầu xin thực khiến cô muốn đâm đầu chết.

Lúc ra khỏi khách sạn, nàng đã bị Hạng Thanh Lỗi uy nọ, hơn nữa thiếu chút lại chạy trở về trên giường, may mắn cô tử cố sống cố chết cầu xin mới làm cho anh dừng tay.

Xương cốt toàn thân đều giống như bị người ta tháo rời rồi xếp lại từng cái một, An Hiểu Hiểu cố chịu đau, chỉ muốn bẻ gãy thắt lưng, buổi chiều lại phải đi làm.

Một bước tiến vào “Khang Linh”, không chỉ đồng nghiệp ở phòng tiếp tân nhìn nàng, ngay cả bảo vệ ở cửa cũng hướng cô bật cười haha, không cần đoán cũng biết, chuyện Hạng Thanh Lỗi thay cô xin phép đã truyền khắp toàn bộ công ty.

An Hiểu Hiểu cảm thấy như vậy thực là dọa người, nhưng là cô phát hiện tiền lương tháng này không hiểu sao lại tăng thêm vài ngàn, thái độ của Trầm đại nương đối với cô cũng từ nghiêm khắc chuyển qua hiền lành thân thiết, cô cảm thấy dọa người cũng không có gì không tốt.

“Hiểu Hiểu, cậu đúng là cô bé lọ lem, hiện tại mọi người đều nhìn cậu bằng ánh mắt vừa ghen tị lại vừa hâm mộ, nhìn bà quản lý mặc đồ đen của cái tầng này mà xem, bình thường đối với nhân viên tiếp tân chúng ta có thái độ coi thường không để đâu cho hết, hiện tại thì chỉ có thể trừng mắt nhìn mà thôi!”

Hơn ba giờ chiều, Trầm đại nương vừa vặn ra ngoài, mọi người thừa dịp lúc này ăn điểm tâm cùng tán gẫu, An Hiểu Hiểu bị đồng nghiệp vây quanh, muốn chạy trốn cũng trốn không được.

“Hi hi” Hiểu Hiểu không biết nên trả lời thế nào, chỉ là ngây ngô cười.

“Thế nào? Tổng tài đối xử với cậu không tốt sao?”

“Có phải công phu trên giường của anh ấy thực mãnh liệt không?”

“Anh ấy đưa cái gì cho cậu làm lễ vật? Dây chuyền kim cương hay là ngân phiếu?”

Đối mặt với những lời truy vấn này, An Hiểu Hiểu rõ ràng ăn không tiêu, chỉ có thể ậm ừ trả lời, không phải gạt đầu thì là lắc đầu, cô chỉ nói chuyện này ột mình Thường Nhạc biết, còn với cái loại người nhàn rỗi thích đưa chuyện này là một mực giấu kín.

Cái gì cậy thế ép người, cái gì cáo mượn oai hùm, An Hiểu Hiểu là học không đến, cô cũng biết chính mình không có cái tính ấy, cũng tự biết thân biết phận. Tổng tài chính là nhất thời ham muốn của lạ, quan hệ kiểu này sẽ không có khả năng kéo dài.

Nếu cô cũng giống như những nữ nhân vật chính trong các bộ phim truyền hình thường bị ức hiếp, cô sẽ không làm gì cả, vẫn nên hảo hảo bảo vệ bản thân để tránh bị khi dễ.

Biết ý tưởng của An Hiểu Hiểu, Thường Nhạc khen ngợi gật gật đầu, sờ sờ đầu cô. “Ý này rất hay, chơi thì cứ chơi, những ngàn vạn lần đừng để cho loại nam nhân hoa tâm cận bã kia hủy đi tương lai của bản thân.”

An Hiểu Hiểu nghe xong thật sự là dở khóc dở cười, lại một lần nữa khắc sâu cảm giác suy nghĩ logic của Thường Nhạc thật sự khác người bình thường.

Chung quy nữ nhân rất hay ghen tị, cho nên những đồng nghiệp ở phòng tiếp tân vẫn là chế giễu cô.

“Hiểu Hiểu, cậu sẽ không hồn nhiên cho rằng, chuyện của cậu cùng tổng tài truyền ra, thì cậu vẫn còn có thể bình yên tiếp tục làm việc ở Khang Linh đi?” Đồng sự Giáp San San nói.

“Đúng vậy, vì sao tổng tài trước kia cũng không đụng vào nhân viên của công ty? Chính là bởi vì sợ chuyện sẽ âm ỉ làm mất mặt thôi! Nhưng là công ty là nhà anh ấy, tuyệt đối không có khả năng boss chạy lấy người còn cậu được ở lại đi.” Đồng sự Ất Lương Lương phụ họa theo.

An Hiểu Hiểu nghe xong rất là bất an, càng nghĩ càng lo, đến mức điện thoại kêu lên hai ba lần mà cô cũng không phát hiện ra.

Đợi đến khi bình tâm lại, đã là sau khi tan tầm.

Đây là lần đầu tiên cô nghe điện thoại của Hạng Thanh Lỗi, cô khẩn trương khắp người đều đổ mồ hôi, điện thoại vừa chuyển một khắc, nghe thấy tiếng nói gọi cảm trầm thấp của Hạng Thanh Lỗi, cô bỗng nhiên kêu sợ hãi một tiếng, sau đó làm rớt di động.

Hạng Thanh Lỗi thực mắt hứng gọi lại, quả thực không thể tin được hẳn cũng có ngày bị nữ nhân từ chối nghe điện thoại, An Hiểu Hiểu này quả thực có lá gan không hề nhỏ.

“Uy?” Vừa nghe thấy tiếng nói của anh, An Hiểu Hiểu lại nghĩ tới cảnh điên cuồng tối hôm qua, trái tim đều phát run.

“Vì sao tắt điện thoại?” Trong di động truyền đến giọng không mấy vui vẻ của Hạng Thanh Lỗi.

“Em không nghĩ muốn lừa dối mọi người trong công ty...” Cô bứt rứt nói.

Hạng Thanh Lỗi buồn cười hừ lạnh. “Nói dối! Đến tối xem anh trị em thế nào.”

“Buổi tối?” Phát hiện trong thang máy mọi người đều lén nhìn mình, An Hiểu Hiểu dè dặt âm lượng kinh ngạc hỏi.

“Anh đặt bàn rồi, tối nay chúng ta cùng ăn cơm.” Hẳn cả ngày đều muốn cô, căn bản cái gì cũng làm không được.

“Nhưng tối nay em bận rồi.” An Hiểu Hiểu yếu ớt nói.

“Quan trọng hơn cả chuyện đi ăn cơm với anh sao?” Hạng Thanh Lỗi khẩu khí rõ ràng trầm hạ.

“Không có... Chỉ là đồng nghiệp tụ tập thôi.”

“Bỏ đi!”

“Nhưng mà... Đây là công ty cho phép tụ tập, dùng quỹ để trả, mỗi quý chỉ có một lần, không đi thực đáng tiếc.”

Ở bên kia Hạng Thanh Lỗi nghe xong, thiếu chút nữa bóp nát di động trong tay. Cho nên ý tứ của cô là – bữa liên hoan miễn phí của công ty còn quan trọng hơn đi ăn tối với hẳn?

Cái buổi liên hoan kia giới lắm thì một người được năm, sáu trăm đồng, còn hẳn đặt bàn tại nhà hàng năm sao, do đầu bếp nổi tiếng Michelin trực tiếp nấu, rút cuộc thì cái đầu của An Hiểu Hiểu được dùng vào đâu chứ?

Nếu không phải cô xài chiêu lạt mềm buộc chặt, thì chỉ có thể là đồ ngọc! Ngọc tới mức làm cho hẳn tức không nói được gì, thật muốn lập tức vọt tới trước mặt cô, gõ gõ của đầu của cô, thuận tiện nắm lấy cằm, hung hăng hôn cô đến khi tỉnh ra mới thôi.

An Hiểu Hiểu nghe thấy bên kia di động truyền ra thanh âm không được vui, liền vội vàng bồi thêm một câu: “Sau khi tan tiệc em sẽ tới tìm anh...”

“An Hiểu Hiểu, lập tức đến trước cửa công ty ngay, bằng không em ngày mai liền cúp về nhà mà tự mút ngón tay.”

Mệnh lệnh truyền đến là phải ngay lập tức được thực thi, để xe ở bãi đỗ xe dưới tầng ngầm, cô nhanh chóng đi vào thang máy, lộn trở lại đại sảnh lầu một.

Kêu một tiếng, cửa thang máy mở, trùng hợp làm sao nhân viên cùng trưởng bộ phận tiêu thụ cũng từ thang máy đối diện đi ra, thân là nhân viên tiếp tân có thân phận thấp nhất trong công ty, An Hiểu Hiểu theo bản năng cúi đầu, muốn cho các cô đi ra trước.

“An Hiểu Hiểu, em còn đứng ngây ngốc đó làm gì hả?”

Hạng Thanh Lỗi hai tay đút trong túi quần, thân ảnh cao lớn đứng ở cách đó không xa, mắt phượng khóa chặt trên người An Hiểu Hiểu, ngoại trừ ánh mắt kinh diễm thì không còn gì khác.

Đám nhân viên kia lách thành hai hàng đi qua người An Hiểu Hiểu, không nhìn được mà liếc cô một cái. Mục đích quá rõ ràng, ánh mắt ghen ghét cùng hâm mộ đều dừng lại ở trên nữ nhân ngọc là cô.

“Không nghe thấy anh kêu em sao?” Hạng Thanh Lỗi gương mày, không để ý đến ánh mắt của đám nhân viên.

An Hiểu Hiểu run run, hận dưới chân không tự nhiên xuất hiện một cái hố, cả người trực tiếp ngã xuống đó, cũng tốt hơn ở trước mặt mọi người đi tới chỗ Hạng Thanh Lỗi.

Hạng Thanh Lỗi không kiên nhẫn, nhìn ra cô đang giống như đà điểu cúi đầu giả chết, đành tự mình đi qua, kéo lấy tay cô, ương ngạnh đem cô ra khỏi công ty.

Mọi người đứng chờ ra, tận mắt nhìn thấy chuyện đồn thổi bấy lâu nay là thật, dị thường kinh ngạc, không khí lập tức trở nên trầm mặc, thời gian cũng dường như trôi chậm hơn.

“Ăn bữa cơm còn muốn anh tự thân đến mời, em thực sự lớn mật đấy.” Bước ra trước cửa, Hạng Thanh Lỗi còn ác ý ném ra một câu, rõ ràng là sợ tin đồn trong công ty còn chưa đủ nhiều.

An Hiểu Hiểu thực muốn khóc, phỏng chừng sáng mai sẽ có thêm nhiều lời đồn đại nữa à xem, Hạng Thanh Lỗi khẳng định là cố ý!

Biết ánh mắt của mọi người còn nhìn chằm chằm sau lưng mình, An Hiểu Hiểu không dám cãi lại, chỉ có thể yên lặng lên xe của Hạng Thanh Lỗi.

Ngày hôm qua là BMW, hôm nay đổi thành chiếc Lamborghini, loại phô trương này còn hơn cả trong truyện Cidenralla, chỉ tiếc trong cuộc sống hiện thực thì cô bé lọ lem là cô sắp bị đánh đến hiện nguyên hình rồi.

“Đi ăn cơm cùng với anh mà em lại làm ra một bộ dáng như sắp khóc vậy?” Hạng Thanh Lỗi một bên lái xe, một bên hướng An Hiểu Hiểu hỏi, khóe miệng cong lên, tâm tình thập phần sung sướng.

“Tổng tài...”

“Gọi ai vậy?” Hạng Thanh Lỗi mất điếc tai ngơ.

An Hiểu Hiểu quay mặt, húng hắng hai câu, ngay lập tức chuyển qua vẻ mặt quyến rũ, nở nụ cười chuyên nghiệp của nhân viên tiếp tân, dùng giọng nói ngọt như đường hướng hấn gọi: “Thanh Lỗi.”

Chỉ một tiếng ngọt ngào này, Hạng Thanh Lỗi nhận ra chính mình không thể kiểm soát được thân thể, nhiệt độ cơ thể lên cao, hiệu quả như vậy, ngay cả hấn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Không cần nhìn cô trần truồng, chỉ cần cô gọi tên anh thật ngọt ngào, hấn liền nổi lên phản ứng mãnh liệt, rút cục An Hiểu Hiểu đã hạ hạ ma chú gì lên người hấn?

“Em có chuyện muốn thương lượng với anh...” Không phát hiện hấn thất thần, An Hiểu Hiểu tiếp tục nói.

“Chuyện gì?” Mắt phượng khê liếc, khiến tim cô đập loạn.

“Chính là, có liên quan đến công việc của em.”

“Muốn chuyển sang bộ phận khác?”

An Hiểu Hiểu lắc đầu, cố lấy dũng khí nói: “Không phải.”

“Vậy nói xem.” Nhìn thấy bộ dạng uất ức của nàng, Hạng Thanh Lỗi cuối cùng đồng ý.

An Hiểu Hiểu nuốt một ngụm lớn, dùng ánh mắt ngây thơ vô tội nhìn hấn, dễ dàng khơi mào ngọn lửa nóng trong người Hạng Thanh Lỗi.

“Chính là...” Cô khẩn trương cắn môi dưới, như là vô tâm dụ hoặc, làm cho Hạng Thanh Lỗi không thể chuyên chú lái xe: “Tuy rằng bây giờ chúng ta đang là yêu đương nồng nàn, nhưng là luôn luôn có một ngày nào đó, chuyện giữa chúng ta kết thúc, thì anh sẽ không đuổi em ra khỏi công ty chứ?”

9. Chương 9: Chương 9

Hạng Thanh Lỗi nghe xong, không giận cũng không cười, đem xe ngừng bên đường, quay đầu lại trừng cô: “Em thật muốn chúng ta kết thúc như vậy?”

“Không phải em muốn, mà là chuyện đó tất nhiên sẽ xảy ra thôi! Em chỉ là nhìn mây đoán mưa, lo nghĩ cho bản thân thôi.”

Dù sao chuyện chơi xong thì vứt bỏ, nữ nhân vật chính chẳng những không vợ vét được cái gì béo bở mà còn phải bồi thường cả trái tim khổ vì tình, đã không còn thích hợp ở thời đại này, cô chính là tính toán kỹ lưỡng, cho dù là yêu đương cũng muốn coi trọng thực tế nha!

Vừa nói xong, An Hiểu Hiểu nhìn thấy Hạng Thanh Lỗi cả khuôn mặt đều đen, trong mắt toát ra hai ngọn lửa, nhưng biểu cảm vẫn là cực kì lạnh lùng, chỉ có trên trán nổi lên gân xanh chứng tỏ anh đang tức giận.

“Ai nói anh với em nhất định sẽ kết thúc? Nói không chừng cứ như vậy mà kéo dài vĩnh viễn!” Hạng Thanh Lỗi gọi lên ý cười.

“Như vậy sao được!” An Hiểu Hiểu kinh hô: “Kịch tình sẽ không như vậy đi.”

“Cái gì kịch tình?”

“Phim truyền hình, còn có tiểu thuyết, bình thường đều sẽ không diễn ra như vậy.”

“Em bình thường đều xem cái loại sách vợ vẫn như thế sao?” Anh gõ lên trán cô một cái, nhìn cô ngơ ngác xoa đầu kêu đau, trong lòng thế nhưng có điểm không nỡ, đành phải đem cô kéo vào trong lòng.

“Dù sao anh cũng không phải thực sự thích em...” Thanh âm của cô thập phần nhỏ bé yếu ớt, nhưng vẫn là bay vào trong tai anh.

“Anh khi nào biểu hiện làm cho em cảm thấy anh không thích em?”

“Anh đối với em chỉ là nhất thời mê muội thân thể... Rất nhanh sẽ chán.” Tựa như nữ nhân cam nguyện chìm đắm làm bạn giường, cô cũng sẽ không là ngoại lệ, nói không chừng hạ tuần hai người liền 88. (bye bye)

Em không có tự tin vào bản thân?” Cô đại khái sẽ không biết lực sát thương của cô đối với anh có bao nhiêu lớn, nhưng là anh cũng sẽ không để cho cô biết.

“Không phải không tự tin, mà là tự mình biết mình.” Cô hít sâu, gương lên mắt to sáng ngời, dửng dưng nói: “Nếu anh thực sự chán, nhất định phải chính miệng nói với em, tốt nhất là có thể nói trước, để cho em có chuẩn bị tâm lý.”

“Loại chuyện này còn có thể nói trước sao? Em cho là tiêm thuốc dự phòng hay là chích ngừa vắc-xin phòng bệnh?” Hạng Thanh Lỗi giận dữ cười.

“Được rồi được rồi, em đây sẽ thức thối một chút, chỉ cần nhận thấy được cái gì, liền hỏi anh một chút, như vậy có thể chứ?”

“Tùy em.” Hạng Thanh Lỗi đã giận đến không muốn nói chuyện.

“Kia vạn nhất thực sự chán, em còn là có thể tiếp tục làm ở Khang Linh đúng không? Anh sẽ không khai trừ em đi?”

“An Hiểu Hiểu, em thực sự rất thích chọc anh tức giận?”

“Ách... Em đã dự tính hợp đồng, hi vọng anh ký tên đóng dấu, nếu chúng ta chia tay, em còn có thể giữ công tác của mình...” An Hiểu Hiểu vừa nói xong, từ trong túi xách lấy ra hợp đồng tự chế.

Cái này, Hạng Thanh Lỗi là triệt để nổi giận.

Ngày đó bữa tối bị huỷ, An Hiểu Hiểu đói bụng bị mang đến nơi nào đó cao cấp, hai tay bị caravat trói trên đỉnh đầu, đồng phục trên người bị hung hăng kéo mở, quần lót ren lủng lẳng trên mắt cá chân, ngay cả váy còn chưa có cởi hẳn, cứ như vậy bị anh hung hăng chiếm lĩnh.

“A a a... Về sau không dám... Anh nhẹ chút... A a...”

“Hiện tại cầu xin tha thứ đã quá muộn !” Một cái xâm nhập va chạm tận cùng, cũng đem thần trí của cô đánh bay.

.....

Cái loại kẻ cận tử vong lại vô cùng dễ chịu giải phóng này, dường như ngay cả linh hồn cũng cùng nhau đạt được giải thoát, trong mắt thế giới đều bị tình dục nhuộm thành sắc thái rực rỡ tươi đẹp.

Một đêm kia, mặc cho An Hiểu Hiểu khóc kêu cầu xin tha thứ thế nào đều vô dụng Thuận tiện, số lượng bao cao su hao tổn tăng một cách chóng mặt, thật sự là đáng mừng!

Nháy mắt, hai tháng trôi qua, hôm nay là ngày tròn ba tháng An Hiểu Hiểu cùng đại Boss kết giao, sáng sớm tỉnh lại đã nhận được tin nhắn, bảo cô buổi tối trang điểm cho thật phần nộn ngon miệng.

An Hiểu Hiểu đọc xong tin nhắn lại cọ cọ một hồi trên giường, đang là ngày nghỉ, đương nhiên muốn hảo hảo ngủ bù, tỉnh lại lần nữa, đã là sau giữa trưa,

Đứng dậy rửa mặt chải đầu trang điểm, chọn một bộ âu phục màu hồng phấn, làn váy thêu hoa hồng cùng đã bách hợp, làm tôn lên làn da trắng nõn của cô, giống đóa hoa xuân kiều diễm nở rộ.

Bây giờ cho tới giờ hẹn vẫn còn sớm, cô nhanh nhẹn rời khỏi phòng nhỏ, đi đến bách hóa phụ cận nhà ăn công ty, ngón trở khẽ nhẹ trên cánh môi hoa anh đào, mắt to xuyên qua lớp kính thủy tinh triển lãm, tìm món quà thích hợp.

Nói ra có lẽ sẽ không có người tin, trong khoảng thời gian hai người kết giao này,

Hạng Thanh Lỗi chưa hề tặng cô cái gì, nhiều lắm chỉ là lạng lẽ “trở về” tiền lương, biến thành cô một lần ai oán cảm thấy chính mình giống cái nữ lang.

Nhưng là “mê muội thân thể” cô, anh cũng không có nhạt dần, ngược lại lại có xu thế dần dần trầm mê, làm cho cô hàng đêm có nhà lại về không được, cơ hồ là ký túc ở khách sạn cao cấp.

Ngẫu nhiên vẫn sẽ nghe thấy một ít tiểu tin tức, hoặc là bát quái tạp chí sinh động như thật miêu tả Hạng Thanh Lỗi cùng ai ai ai chụp kéo, hoặc là mỗi nữ minh tinh dạ phóng Hạng Thanh Lỗi, hoặc là Hạng Thanh Lỗi ra vào câu lạc bộ đêm nổi danh hơn nữa thủ bài ca phúng điệu đàn dương hồng tiểu hôm sau...

Về đồn đãi này nọ, An Hiểu Hiểu một mực không xem không nghe thấy, ngay cả thói quen thu thập tin tức của Hạng Thanh Lỗi cắt từ báo đều giảm đi.

Đúng vậy, cô là tâm tính đà điều không có sai, chính cô cũng biết đoạn quan hệ thân thể này thực ngắn ngủi, có lẽ liền như cầu vồng sau mưa, chỉ trong chốc lát, nhưng cô vẫn như cũ vui vẻ cùng trầm luân trong đoạn cảm tình này.

Chọn xong lễ vật, An Hiểu Hiểu nhin đầu đưa ra thẻ tín dụng, nhìn tiểu thư quây thu ngân quẹt thẻ, sau đó đem hai chỉ nam nữ đối biểu cất vào hộp nhung gấm màu lam, đóng gói tinh xảo hoa mỹ.

Cô tiếp nhận đối biểu giá trị hai tháng tiền lương, lòng đang chảy máu, khoe miệng cũng là loan thành độ cong ngọt ngào.

Hôm nay là kỷ niệm tròn ba tháng, cô hẳn là nên biết điều một chút, tuy rằng loại hành động này thoát nhìn giống lấy lòng nam nhân, nhưng cô tin tưởng anh hẳn là sẽ không cự tuyệt mới đúng.

Thời gian hẹn vừa đến, An Hiểu Hiểu đã ngồi vào chỗ của mình ở nhà hàng hai người thường đến, nơi này bỏ ra trăm vạn trang hoàng thật hoa lệ, nhân viên phục vụ chuyên nghiệp, đầu bếp chính ba sao Michelin, mọi thứ đều là cao cấp nhất, cũng là nhà hàng Hạng Thanh Lỗi yêu thích nhất.

An Hiểu Hiểu nhìn túi giấy màu lam đặt ở bên cạnh, tưởng tượng về mặt Hạng Thanh Lỗi khi nhận quà, không khỏi lộ ra chút bật cười ngượng ngùng ngây ngô.

Hạng Thanh Lỗi xa xa đi vào nhà ăn, lập tức thu vào mắt mặt mỉm cười này, mắt phượng nhẹ giường, tâm tình cực tốt.

Anh cùng An Hiểu Hiểu kết giao, chẳng những ngoài dự đoán của mọi người, ngay cả chính anh đều cảm thấy kinh ngạc không hiểu, cho rằng rất nhanh sẽ chán ngấy, cho rằng chỉ là cảm giác tươi mới nhất thời, nhưng dần dần, nhợt nhạt để ý dần dần trở nên nồng đậm, tình cảm với cô chậm rãi rõ ràng, trở thành tình cảm sâu đậm.

Ở phương diện tình ái, anh đối với cô là triệt để mê muội, tình cảm càng ngày càng sâu, anh cũng càng ngày càng để ý cảm thụ của cô, tham lam muốn xem cô ngu si lại thường xuyên nói ra những câu kinh người lại đáng yêu.

Có lẽ tình yêu chính là như vậy, tồn tại một cái đặc thù trong cuộc sống, một định mệnh nữ nhân, vô luận đẹp xấu, vô luận phú quý hay bần cùng, cô đột nhiên xông vào trong tầm mắt, làm chủ tất cả cảm giác của anh, từ nay liền là chúa tể toàn bộ thế giới.

An Hiểu Hiểu gây cho anh chính là cảm giác mãnh liệt như thế, mãnh liệt đến anh đã không thể nắm trong tay tình cảm chính mình, càng không thể đoán đo đối cô để ý nên phóng bao nhiêu, hết thấy đều bị cảm giác lôi kéo.

“Ngây ngô cười cái gì?” Hạng Thanh Lỗi ngồi vào chỗ đối diện, nhẹ gõ trán cô một cái. An Hiểu Hiểu nhanh chóng thu hồi tươi cười, co quắp theo anh khoát tay, sắc mặt thực hồng giống cà chua, suy xét khi nào thì đem quà lấy ra có vẻ thỏa đáng?

“Anh thật chậm nga, em bụng đều đói rồi.” Cô yêu kiều nói.

“Vậy ăn nhiều một chút, buổi tối mới không mệt mà suy sụp.” Hạng Thanh Lỗi mày giương lên, tầm mắt lưu lại ở cổ áo trễ thấp của cô.

An Hiểu Hiểu bị anh nhìn chăm chú xấu hổ vô cùng, đành phải đem mặt vùi vào menu, cố gắng gọi món ăn, cũng chỉ có ăn cơm mới có thể lau của anh dầu, đương nhiên muốn bốn phía địa điểm.

Dù sao trong mắt anh, cô là tiểu dê béo “đợi làm thịt”, mỗi lần hẹn hò, trước tiên nhất định sẽ đem cô uy no, thẳng đến cô ăn không nổi nữa mới thôi, sau đó liền đến phiên cô “uy no” Anh.

Hôm nay trước khi xuất môn có cân qua, béo lên hai kg, hết thấy chính là hạnh phúc phì a!

“Tuần sau anh phải đi châu Âu, em theo anh đi.” Ăn được một nửa, Hạng Thanh Lỗi nhàn nhạt nói, thậm chí khẩu khí không phải hỏi, mà là đơn phương báo cho biết.

An Hiểu Hiểu ngẩn người, dao nĩa trong tay ngừng lại, trên mặt tràn đầy khó xử. “Nhưng là như vậy thì tiền thưởng chuyên cần của em toàn bộ liền ngâm nước nóng nha... Có thể không đi hay không?”

Một cái liếc mắt lạnh lùng sắc bén phóng tới, An Hiểu Hiểu sợ tới mức lạnh run, bội phần cảm ủy khuất cúi đầu. Mỗi khi cô bày ra bộ dáng con chó nhỏ đáng thương này, hơn phân nửa đều có thể làm Hạng Thanh Lỗi đau tiếc, khá là hưởng thụ.

Nhưng là lúc này Hạng Thanh Lỗi khó có lúc hạ ác tâm, chính là không chịu nhượng bộ, anh đã cho cô nhiều lắm đãi ngộ đặc biệt, cô lại tổng không chịu đối anh biểu hiện ra một tia để ý, thật nhiều lúc anh đều cảm thấy như là anh đang bắt buộc cô.

An Hiểu Hiểu thực sự như lời cô ấy nói, thậm chí anh thật lâu sao? Vì sao anh không cảm giác được?

Hạng Thanh Lỗi lần đầu đối nữ nhân cảm thấy hoảng hốt, thậm chí ẩn ẩn có không muốn thừa nhận cảm giác thất bại, An Hiểu Hiểu này, rõ ràng đơn thuần lại vô tâm cơ như vậy, nhưng là anh thế nhưng nắm không được lòng của cô. Hạng Thanh Lỗi chán ghét chính mình lo âu như vậy, lại muốn gắt gao bắt được An Hiểu Hiểu, cố tình cô luôn một bộ không sao cả, chọc lửa giận của anh cuồng cháy.

“Anh sẽ nói thư ký giúp em xin phép, em chuẩn bị một chút đi.” Anh ra mệnh lệnh “không cho cãi lời”.

“Không có thương lượng sao?”

“Không muốn đi cũng được, vậy từ chức.” Hạng Thanh Lỗi mặt mày tối xuống, tư thái tao nhã cất gà rượu đỏ đôn xuân trên đĩa sứ.

“Như vậy không được!” An Hiểu Hiểu thiếu chút nữa kéo khăn bàn kháng nghị. “Cứ như vậy, mọi người rồi sẽ biết em với anh cùng đi công tác.”

“Biết thì như thế nào? Chẳng lẽ đi cùng anh là chuyện xấu hổ không dám gặp người?”

Khi hai người hẹn hò, Hạng Thanh Lỗi thường là tư thái lười nhác thả lỏng, khó có được thần sắc nghiêm khắc xuất hiện giờ phút này, An Hiểu Hiểu không nhịn được rùng mình.

Ngô, thật hung dữ! Rõ ràng trên bàn anh là hương thuần túy ức gà đôn xuân, nhưng thế nào ăn vào miệng anh, toàn như là thuốc nổ, gặm với cô hoàn toàn khác hẳn?

Ăn sai được là đi? An Hiểu Hiểu co đầu rụt cổ âm thầm đoán.

“Cũng không phải không dám gặp người, chính là rất dọa người ”.

Vạn nhất không lâu sau hai người 88 nói chia tay, bọn họ có làm bất cứ sự tình gì, đều sẽ trở thành trò cười ọi người lúc trà dư tửu hậu, anh là đại Boss đương nhiên không sao cả, không ai dám chê cười anh, khổ khổ tuyệt đối là tiểu cung nữ cô đây.

Hạng Thanh Lỗi đương nhiên không hiểu logic này, trong mắt anh, An Hiểu Hiểu mọi cách chống đẩy đều là đang khiêu chiến mị lực nam tính của anh, khắp nơi chứng minh thâm mến trong miệng cô tất cả đều là nói dối.

Nếu thực sự thích anh, kia không phải hẳn là từng phút từng giây đều muốn ở cùng nhau? Nữ nhân vừa động tình không phải đều như vậy sao, khi nào thì có ngoại lệ? Chỉ có không yêu, mới có thể ra sức khước từ.

“Đi với anh làm cho em thực dọa người? Thâm mến quý quái gì đó, cũng đều là đâu có nghe? Chính là muốn nịnh bợ anh?” Mắt phượng giơ lên, tản ra hàn băng.

“Không phải như thế...”

“An Hiểu Hiểu, anh dễ dàng tha thứ cho em nhiều như vậy, em lại lấy loại tâm tính này đến đáp lễ anh, em coi anh là cái gì? Tăng lương, máy rút tiền, hay là thật muốn trèo lên giường của anh sẽ có chỗ tốt?”

Lần này Hạng Thanh Lỗi là thật tức giận, anh nhận ra chính mình đối An Hiểu Hiểu để ý đã vượt quá tầm tay, anh thậm chí khi mỗi lần triển miên qua đi đối với cô ngủ say, không nhịn được bật thốt lên nói yêu cô.

Vô luận là thân thể hay tinh thần, anh đều thật sâu vì cô mà mê muội, nhưng cô đâu?

Luôn mang tâm tính bi quan đôi ta tùy thời sẽ kết thúc, còn quần quít lấy anh đòi ký hiệp ước “Sau khi chia tay còn có thể tiếp tục ở lại Khang Linh công tác”.

Một lần hai lần ba lần, anh toàn nhẫn, là vì cô khiến cho anh hứng thú, cố ý chọc giận thủ đoạn của anh, về sau dần dần phát hiện, cô là nghiêm túc, hơn nữa không có lúc nào là không chuẩn bị chia tay, giống như chỉ còn chờ anh mở miệng.

Tối hôm trước thời điểm hai người kích tình cao trào, cô còn bấu cánh tay anh, thở gấp không nghĩ hỏi anh là không phải ngấy, ngấy muốn kết thúc sớm nói với cô, anh tức giận đến nổi hung hăng đem cô ép buộc cả một đêm, thẳng đến hừng đông mới thôi.

Hạng Thanh Lỗi không thể không thừa nhận, đối mặt An Hiểu Hiểu, có thể nói tình trường cao thủ như anh thế nhưng không có cách.

Anh có ngạo khí cùng tự tôn của anh, sẽ không cho phép bất luận kẻ nào khiêu chiến.

So với Hạng Thanh Lỗi nổi giận, An Hiểu Hiểu cũng là một mặt vô tội.

“Nhưng là...” Cô hảo nghiêm túc nói :

“Trừ bỏ tăng lương, em cái gì ưu việt cũng chưa có được, anh ngay cả một cái dây chuyền kim cương cũng chưa tặng qua.”

Hạng Thanh Lỗi nheo lại mắt phượng, tràn ngập lửa giận đã vọt tới cổ họng. “Em quen anh cũng chỉ vì lấy lễ vật?”

“Rõ ràng là anh hỏi em...” Cô nhỏ giọng.

“An Hiểu Hiểu.” Hạng Thanh Lỗi cảnh cáo kêu tên cô, hai gò má gầy yếu hóp lại, phác quanh khuôn mặt đang giận dữ.

“Em thực sự không bắt anh phải tặng cái gì tốt nha, anh vì sao muốn tức giận?” An Hiểu Hiểu lầm bầm, trong lòng rất là buồn bực, chợt một ánh chớp loé lên, bỗng nhiên hiện lên lời nói của Thường Nhạc mấy hôm trước.

10. Chương 10: Chương 10

Thường Nhạc nói, khi một nam nhân muốn đá cậu, sẽ bắt đầu cố tình gây sự, mãnh liệt truy cứu một ít việc nhỏ nhằm chán hoặc là ác ý làm khó dễ, để cho cậu cảm thấy tất cả đều là cậu có lỗi với anh ta, là lỗi của cậu, anh ta đá cậu, là yên tâm thoải mái, không cần phải áy náy .

Xem ra tình hình trước mắt này, có phải hay không giống như Thường Nhạc nói? Là dấu hiệu trước chia tay, cũng là Hạng Thanh Lỗi quanh co ám chỉ.

Đối với đoạn quan hệ này, An Hiểu Hiểu vốn chính là ôm chặt ý nghĩ bi quan cực độ, mỗi ngày đều phải mãnh liệt làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, để phòng Hạng Thanh Lỗi đột nhiên trở mặt không thừa nhận.

Hiện tại lại xuất hiện tình trạng trước chia tay giống như lời Thường Nhạc nói, An Hiểu Hiểu tâm đều nát, nhưng là biết nam nhân không thích nữ nhân khóc sụt mướt chất vấn, cho nên liều mình nhịn xuống nước mắt sắp tràn mi, càng để ý, lại càng muốn làm bộ như không cần, như vậy thương tổn phải chịu có vẻ sẽ ít hơn, tỉnh lại từ trong mộng đẹp cũng có vẻ mau hơn.

Vì thế An Hiểu Hiểu cười cười, rõ ràng trái tim đã tan vỡ, đau đến rơi lệ, vẫn dùng ngữ điệu nhẹ nhàng hỏi: “Anh chán rồi đúng không? Cho nên mới nói những lời này với em. Kỳ thực anh không cần như vậy, chỉ cần nói trước một tiếng, em đều hiểu được.”

Nghe xong, Hạng Thanh Lỗi tức giận đến nỗi muốn đập bàn, nhưng trời sinh vốn là quý công tử kiêu ngạo làm cho anh nhịn xuống. Anh liều mình muốn bắt giữ cô, cô lại một mặt cười ngọt ngào hỏi anh là có phải muốn chia tay không, dường như rất vô tư.

Giờ khắc này tâm của anh thật lạnh, tình cảm mãnh liệt cũng nguội lạnh theo.

Hạng Thanh Lỗi anh khi nào thì trở nên uất ức như vậy? Thế nhưng bởi vì một nữ nhân bình thường mà lo được lo mất, đối phương lại không chút để ý, ngóng trông đến ngày chia tay.

Bàn tay to nắm lấy hộp gấm đỏ sậm trong túi tây trang, bên trong là một sợi dây chuyền ngọc trai anh mua từ Thụy Sĩ, hiện tại có lẽ cũng không cần tặng.

Cô đã ngóng trông chia tay, anh cần gì phải tự mình đa tình?

“Ăn no sao?” Hạng Thanh Lỗi giận dữ cười: “Ăn no liền dứt khỏi tầm mắt của tôi, tôi quả thật đã chán, ngay cả liếc mắt một cái cũng không muốn lại thấy cô, tôi sẽ ăn không ngon.”

Nụ cười của An Hiểu Hiểu chợt đông cứng, nhưng là rất nhanh đã bị một chuỗi cười ngây ngô che giấu, cô buông dao nĩa, bởi vì hai tay đã bắt đầu phát run, mũi cũng nổi lên chua xót, hốc mắt chất chất, sợ là cũng sắp muốn bắt đầu khóc.

Cúi thấp mặt, cô cầm lấy túi xách bên cạnh, cắn chặt môi đã tái nhợt đứng lên, không dám nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Hạng Thanh Lỗi.

Thời điểm đi qua bên người anh, cô nhỏ giọng nói: “Em đi đây, anh từ từ ăn.”

Nguyên bản còn một lòng khát vọng cô rung rung nước mắt cầu anh đừng chia tay, kết quả lại đợi được một câu này của cô, Hạng Thanh Lỗi tức giận đến đâu cũng muốn nổ tung, lộ ra tất cả thần sắc chán ghét, hai bàn tay lặng yên nắm chặt thành quyền.

An Hiểu Hiểu giống như con thỏ nhỏ gặp kinh hãi, hốt hoảng rời khỏi nhà hàng, mắt to ướt đẫm nước mắt đau lòng, túi xách trong tay một lần nữa rơi xuống trên mặt đất, vẫn là người qua đường hảo tâm gọi cô lại, giúp cô nhặt lên.

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, chân chính đến giờ khắc này, cô vẫn là đau triệt nội tâm, đoạn mộng đẹp này, sao mà ngắn ngủi như thế.

Cô còn tưởng rằng... tưởng rằng có thể duy trì thêm mấy tháng nữa, ít nhất ở trên giường, lửa nóng của anh với cô, chứng minh thân thể của cô đối với anh vẫn là có lực hấp dẫn nhất định.

Xem ra là cô đánh giá bản thân rất cao, cũng bị đoạn thời gian hạnh phúc này làm cho ngớ ngẩn, mới có ý nghĩ không biết lượng sức như vậy.

Quả nhiên chỉ là nhất thời ham tươi mới.

Thích trong miệng anh, tựa như thấy một món đồ chơi mới lạ thú vị, nhất định phải có trong tay, đợi đến khi chơi chán, cái thích này tựa như bộ đồ chơi quá thủy, mất đi màu sắc đẹp đẽ ban đầu, xem chỉ cảm thấy phiền chán, đã không thể gọi lên hứng thú của chủ nhân.

Là nha, có mới nói cũ, điểm này chẳng phải là nam nhân độc quyền, nhìn xem nữ nhân, còn không phải suốt ngày xem xét trang phục mới, hài mới, túi xách mới, nói vậy nam nhân cũng là tâm tình này đi?

An Hiểu Hiểu một bên nhu khước mắt, một bên thay Hạng Thanh Lỗi tìm hết các loại lý do, an ủi chính mình không cần suy nghĩ nhiều, phim truyền hình hoặc là tiểu thuyết đều là diễn như vậy, mặc kệ có bao nhiêu tầm thường thói rữa, nhưng thời gian thật sự là phương thuốc chữa trị vết thương tốt nhất, sẽ không sai.

Bóng đêm dần dần dày, An Hiểu Hiểu mờ mịt đi về phía trước, nước mắt mãnh liệt rơi, cảm thấy càng đi tới, từng mảnh tâm rơi rớt trên đường, rốt cuộc tìm không thấy...

An Hiểu Hiểu đi rồi, Hạng Thanh Lỗi vẫn còn ngồi trong nhà hàng, trừng mắt nhìn thức ăn cô ăn chưa hết cùng màu son dính trên chén rượu sáng bóng, ngực phập phồng còn tích tụ, hơi thở gian mơ hồ lưu lại trên người cô hoa nhài thơm ngát, đó là ở trên người những nữ nhân khác anh không thấy được.

An Hiểu Hiểu là đặc biệt, tươi mới, là kiểu nữ nhân anh chưa từng chạm qua, cô sẽ không tận lực lấy lòng, cũng sẽ không cố làm ra vẻ, mỗi ngày la hét ở đâu có đại hạ giá, trong túi tùy thời đều có phiếu khuyến mãi của các cửa hàng.

Cô nói cô thầm mến anh đã lâu, còn nói ngăn kéo trong công ty của cô cất giấu các bài báo liên quan đến anh, anh ở mặt ngoài tin, trong lòng lại chất vấn, nhưng không có dũng khí đi chứng minh.

An Hiểu Hiểu a An Hiểu Hiểu, em rốt cuộc đã hạ mê dược gì?

Một đêm kia, Hạng Thanh Lỗi cứng lưng, lẳng lặng ngồi đến khi nhà hàng đóng cửa, thảng đến khi ngọn đèn cuối cùng đã tắt, mới đứng dậy rời đi.

Hộp dây chuyền ngọc trai không tặng kia, bị anh ném vào ghế sau xe, không bao giờ nhìn đến nữa.

Ngày thứ ba sau chia tay.

Thế giới cũng không bởi vì bị thương của cô mà ngừng hoạt động, thời gian tí tách trôi qua, hóa đơn vẫn là đến đúng hạn phải kí, công tác vẫn là phải làm, hết thấy đều không có gì thay đổi.

Thay đổi là lòng của cô, còn có thái độ của mọi người.

“Bị đá?”

“Đúng vậy, nghe nói lúc trước mỗi ngày đều sẽ gọi điện thoại đến phòng tiếp tân tìm người, hiện tại một cuộc gọi cũng không có.”

“Cái gì? Thực sự bị đá! Cũng quá nhanh đi?”

“Nhanh? Như vậy là đã chậm rồi! Đẳng đẳng ba tháng, cũng quá đủ nể tình nha!”

Một đám nữ nhân viên phòng quản lý kinh doanh ăn xong cơm trưa, trong tay cầm cà phê, cố ý chậm rì rì đi qua trước mặt An Hiểu Hiểu, mỗi một câu đều như một cây châm bén nhọn, đâm vào đáy lòng cô.

Cố tình mấy ngày nay đến phiên cô trực ban tiếp tân, thời gian nghỉ trưa cũng chỉ có thể ăn cơm trưa ở bàn tiếp tân. Tin tức chia tay không biết là thế nào bị truyền ra, tóm lại là mọi người ở công ty cao thấp đều biết.

Vừa mới bắt đầu nghe thấy những lời nói mát này, cô rất khó chịu, trên mặt chỉ có thể ngượng cười, hoặc là giả ngốc, làm như không nghe thấy, dần dần cũng quen.

Lạc quan mà chấp nhận chuyện chia tay, kỳ thực cũng không phải chuyện quá khó khăn, chỉ là cần một chút thời gian, đem da mặt làm cho dày một chút, cười một cái, không có gì đáng ngại.

Ít nhất cô cùng đại boss thăm mền đã lâu từng có một đoạn gian tình ngắn ngủi mà ngọt ngào — đúng không? Dù sao chính là như vậy, cô đã thấy đủ.

Ngày vẫn cứ trôi qua, hóa đơn vẫn phải giao, đói bụng vẫn phải ăn, cái gì cũng sẽ không thay đổi, cuộc sống chính là trở về điểm ban đầu, nhưng, thật là như vậy sao?

Tùy tiện dọn dẹp cơm hộp mình mang đến, dọn xong, An Hiểu Hiểu liền ngồi lại soạn chính, chạy xe không đầu qua –

Có lẽ cũng không cần chạy xe không, bởi vì sau khi chia tay Hạng Thanh Lỗi, cô cả người chính là không để tâm, cái gì cũng nhét không vào, bao gồm loại chế giễu châm chọc này.

Nhưng là, khi Hạng Thanh Lỗi đi vào công ty, bên người còn có một nữ nhân diễm lệ đi theo, cô ngay cả hô hấp đều quên, mắt to đờ đẫn nhìn thẳng phía trước, xem hai người thân mật càng ngày càng đến gần.

“Lỗi, hôm nay đừng công tác nha, đi dạo phố với em đi!”

“Nghe lời, chờ anh làm xong công việc, lại cùng em đi.” Hạng Thanh Lỗi mắt phượng vẫn liêu nhân như cũ, khẩu khí ấm áp như mùa xuân, là ngữ điệu ôn nhu An Hiểu Hiểu chưa từng nghe qua.

An Hiểu Hiểu nhận ra nữ nhân diễm mỹ chính là lóa nữ nóng bỏng ngày đó thiếu chút nữa cùng Hạng Thanh Lỗi “rung xe”, sau khi mặc vào quần áo, vẫn không giấu được đường cong đầy đặn linh lung, đừng nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng sẽ không nhìn được mà ngắm nhìn.

Lòng có điểm đau, nhưng mà đừng lo, rất nhanh sẽ qua thôi... An Hiểu Hiểu an ủi chính mình.

Nhìn hai người theo đi qua trước mặt, tim An Hiểu Hiểu nhảy lên, dường như có một khắc lặng yên, cô lại còn liêu mình gạt bỏ nên mỉm cười ngọt ngào, lễ phép tính hơi hơi gạt đầu.

“Nga, tôi nhận ra cô, cô chính là quý liệu linh xông vào trong xe ngày đó.” Diễm lệ nữ nhân đột nhiên dừng lại bước chân, giày cao gót 8cm chuyển hướng, đi đến trước mặt An Hiểu Hiểu, sắc mặt không tốt trông cô.

An Hiểu Hiểu cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ, hai tay níu chặt làn váy, tầm mắt gắt gao nhìn chằm chằm trên bàn giấy bút.

Hạng Thanh Lỗi đứng cách đó ba bước chân, khuôn mặt trầm tĩnh như nước, ánh mắt trời soi rõ một đôi mắt phượng u ám thâm trầm, như ngôi sao nhỏ lấp lánh trên bầu trời đêm, lóe ra không chừng.

“Tôi nói chuyện với cô đấy! Cô không nghe thấy sao?” Nữ nhân kiều man (yêu kiều mà thô bạo) hô to.

An Hiểu Hiểu cắn cắn môi, hết sức khó khăn ngẩng đầu, gạt bỏ một chút cứng nhắc mỉm cười, cố gắng bảo trì thanh âm bình thường. “Xin chào, xin hỏi có cái gì cần hỗ trợ?”

Chớp mắt thấy tươi cười trên mặt cô, ánh mắt Hạng Thanh Lỗi trở nên lạnh trác (lạnh lẽo khó lường), mắt phượng như dao sắc, hận không thể xông lên xoá đi tươi cười của cô.

Sau khi chia tay, hết thấy đều rối loạn, anh cố gắng khôi phục phóng đảng lúc trước, mê hoặc chính mình, lại phát hiện rốt cuộc không thể quay về.

An Hiểu Hiểu gây cho anh cảm giác rất đặc biệt, vô luận anh tìm thế nào, đều không thể tìm được trên người nữ nhân khác, anh đối cô đã mê mẩn đến mất hồn, rút tâm.

Nhưng là cô ấy giờ phút này vẫn đứng ở trước mặt anh, mỉm cười nhìn anh chàng chàng thiếp thiếp cùng một nữ nhân khác, dường như cũng chỉ là một nhân viên nhỏ bé trong công ty của anh, nghiêm túc làm tốt công tác, như là mọi việc khác không quan hệ gì với cô.

Chẳng lẽ trong mắt cô cũng chỉ có công việc này, chỉ có tiền lương hàng tháng trong sổ tiết kiệm, còn có cái kia đáng chết một ngàn tám trăm ba mươi hai nguyên, đối với cô mà nói mới là chuyện trọng yếu nhất?

“Tiểu thư, ngày đó là hiểu lầm, tôi thực sự xin lỗi.”

Hạng Thanh Lỗi nghe thấy An Hiểu Hiểu dùng tiếng nói ngọt ngào nhẹ nhàng hướng Kelly xin lỗi, sau đó lý trí của anh đột nhiên ba một tiếng, gãy vụn.

Cô gái này quả nhiên chưa từng để ý đến anh, một chút cũng không có, hết thấy đều là anh đơn phương trả giá, thật buồn cười, không thể tưởng được Hạng Thanh Lỗi anh đùa bốn nữ nhân thành tính thể nhưng cũng sẽ có ngày hôm nay?

Kelly phần nộ trừng mắt nhìn An Hiểu Hiểu tươi cười như cú liếc mắt một cái, còn chưa có xoay người, đột nhiên bị Hạng Thanh Lỗi một phen ôm eo, một cái hôn nồng nhiệt liền đến.

Hạng Thanh Lỗi nhiệt tình gần như thô bạo mãnh liệt hôn Kelly, Kelly vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới nam nhân luôn lãnh đạm với cô thể nhưng sẽ chủ động hôn cô, thậm chí ở trong công ty của anh, có phải là biểu hiện cô sắp lên chức trở thành bạn gái chính thức của anh.

Đáng thương Kelly, cô đương nhiên không biết bản thân bất quá là công cụ sẵn tiện, để Hạng Thanh Lỗi có thể cố ý ở trước mặt An Hiểu Hiểu mà diễn xuất màn thân thiết

Cặp mắt phượng còn hoả diễm vẫn đang nhìn chăm chăm An Hiểu Hiểu, không buông tha mỗi một biểu cảm biến hóa trên mặt cô.

An Hiểu Hiểu ngây người, mặc dù đã từng nghĩ đến hình ảnh Hạng Thanh Lỗi thân thiết với nữ nhân của anh, nhưng không nghĩ tới một màn này thể nhưng không cần bao lâu liền trình diễn rõ ràng ở trước mắt.

Cho dù đã chán cô, mệt mỏi, cũng không tất yếu phải chạy đến trước mặt cô ân ái a!

Cô không phải thực thức thời né tránh, cũng không biểu diễn một khúc hai nháo ba thất cổ, anh vì sao còn muốn tra tấn cô như vậy? Chẳng lẽ... Anh muốn cô từ chức?

Suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, An Hiểu Hiểu cả trái tim đều lạnh, chẳng lẽ cô thực sự phải làm đến nhân tài hai thất? Sớm biết như thế, lúc trước mặc kệ như thế nào, đều phải quỳ trên mặt đất bám chặt chân Hạng Thanh Lỗi, cũng nên làm cho anh ký hạ Hiệp ước bảo toàn công tác.

Tan nát cõi lòng đã đủ đau, đủ khó chịu, bây giờ còn phải chuẩn bị bất cứ lúc nào sẽ bị mất việc, An Hiểu Hiểu a An Hiểu Hiểu, người tốt cuộc là gặp cái vận xấu gì a?

Hốc mắt có chút ướt, An Hiểu Hiểu sợ hãi bị Hạng Thanh Lỗi nhìn thấy, nói không chừng còn có thể bị mắc thêm tội làm anh mất hứng, cho nên nhanh chóng cúi đầu.

Tâm tính thiện lương đau! Như là bị cái gì nghiền nát, nhưng là cô phải nhẫn nại, nhịn một chút trời cao biển rộng, đừng cùng cái bụng không qua được.

Hạng Thanh Lỗi thấy An Hiểu Hiểu mặt không chút biểu cảm mà cúi đầu, không có nước mắt như anh đoán, càng không có cuồng loạn chất vấn, cũng chỉ là cúi đầu, cái gì cũng không làm, ngơ ngác ngồi ở trên vị trí.

Hạng Thanh Lỗi chưa từng chặt vật như thế — không phải chặt vật bề ngoài, mà là tình cảm của anh, tri giác, suy xét, hết thấy đều bị phản ứng thờ ơ của An Hiểu Hiểu đánh tan hoàn toàn.

Anh đột nhiên buông Kelly đang ôm chặt trong ngực, hôn hồi lâu môi vẫn như cũ lạnh băng, không có âm áp lửa nóng, có chính là thất bại không tiếng động.

Nếu đây là trò chơi, anh đã thua triệt để, tuyệt không có lợi thế.

“Lỗi! Anh đợi em với —” Kelly đuổi theo Hạng Thanh Lỗi bỗng nhiên xoay người rời đi, để lại bóng dáng kiêu diễm say lòng người.

Nhìn hai người một trước một sau vào thang máy, An Hiểu Hiểu rút cuộc không nhịn được ghé vào trên bàn, nhỏ giọng khóc nức nở.

Chương 10.2

Không biết khóc bao lâu, hốc mắt đều hơi hơi sưng đỏ, điện thoại bỗng nhiên vang lớn, cô nhanh chóng rút khăn giấy lau sạch mặt mũi, nhanh như chớp bắt máy. “Khang Linh xin chào ngài, tôi họ An, hân hạnh phục vụ ngài.”

“Mang lên hai tách cà phê.” Là giọng của Hạng Thanh Lỗi, gần như là mệnh lệnh gào rít qua kẽ răng.

“Tổng tài, hiện tại tôi không thể rời khỏi cương vị công tác...”

“Trong vòng 5 phút không đưa lên, liền cúp về nhà mà tự mút ngón tay!” Nói xong, liền hung hăng tắt máy.

An Hiểu Hiểu cũng thiếu chút nữa vì rất phẫn nộ cùng khổ sở mà “tắt máy”.

Đường đường đại tổng tài, có cần phải bụng dạ hẹp hòi như vậy sao? Bất quá là chơi chán một cái tiểu đỉnh ốc, vì sao muốn đem cô trở thành cái đỉnh trong mắt, cái gai trong thịt mà đối đãi tàn nhẫn? Anh xem cô không vừa mắt như vậy sao? Hy vọng cô cúp đi như vậy sao? Xem cô thống khổ đau lòng thật sáng khoái sao?

Muốn hay không dứt khoát lấy một thùng máu chó hắt trên người cô, lại chỉ vào cửa chớp mũi cô cười ha ha? Hoặc là một cước đem cô đá xuống cầu thang, lại hợp thời chảy ra máu loãng, cứ như vậy ọi người một cái đại hoan hỉ, cũng đủ ọi người chê cười một lần.

An Hiểu Hiểu cảm giận bất bình nghĩ, pha hai tách cà phê hòa tan, đáp thang máy lên tầng cao nhất.

Còn chưa có đẩy cửa ra, từ xa đã nghe thấy tiếng cười yêu kiều của nữ nhân, mơ hồ còn thỉnh thoảng có tiếng thở dốc ái muội, còn có nam nhân đùa giỡn sung sướng hừ thanh.

An Hiểu Hiểu đã triệt để chết tâm, đã khóc đến hai mắt trống rỗng vô thần, như người máy đi vào văn phòng, cứng ngắc đem cà phê đặt trên bàn tiếp khách, nhìn cũng không thèm nhìn quay đầu bước đi.

“Chậm đã.” Hạng Thanh Lỗi nằm tựa trên sofa, Kelly tà tà ngã vào trong lòng anh, hai người hai chân giao triền, tuy rằng quần áo vẫn mặc chỉnh tề trên người, nhưng đã có bầu không khí hết sức ái muội.

An Hiểu Hiểu bị anh gọi lại, chỉ có thể dừng lại bước chân xoay người, mặt không chút biểu cảm mà nhìn lại, chỉ có chính cô mới nghe thấy tiếng vang sắc bén của một trái tim bị cắt thành hai nửa đang chảy máu đầm đìa.

“Tổng tài còn có cái gì cần phân phó?” Càng để ý, lại càng muốn biểu hiện không cần, đây là phương pháp tốt nhất Thường Nhạc truyền thụ cho cô, An Hiểu Hiểu thời thời khắc khắc ghi nhớ trong lòng.

“Đây là cái gì?” Hạng Thanh Lỗi mắt phượng liếc một cái, trên mặt toàn là soi mói khắc nghiệt.

“Tổng tài muốn cà phê.”

“Cô nấu?”

“Không phải, tổng tài chỉ định 5 phút phải có, đây là cà phê hòa tan.” Vẫn là tính cô bình thường tiết kiệm, chuẩn bị lúc tinh thần không tỉnh táo thì pha uống, hiện tại trở mắt nhìn bảo bối bị cống hiến cho đôi gian phu dâm phụ này, nói cô như thế nào không đau lòng!

“Đồ đi, tôi không uống loại này.” Hạng Thanh Lỗi linh lảnh dừng mở mắt, lại lộ ra biểu cảm chán ghét đến cực điểm.

An Hiểu Hiểu cảm thấy cả trái tim mình đều bị đập hư, ngay cả một chút tự tôn còn sót lại kia, cũng bị anh không lưu tình chút nào mà ném xuống đất, hung hăng chà đạp một vòng.

Cô máy móc một lần nữa bùng lên cà phê, như một con búp bê không linh hồn, xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên không biết khó chịu cái gì, lại quay trở lại, đi đến trước mặt hai người bọn họ.

“Không phải kêu cô đem đồ sao? Lại cầm tới đây làm gì?” Kelly quát.

“Đồ đi thì thật đáng tiếc, không bằng tôi uống hết vậy.” An Hiểu Hiểu chỉ nhìn Hạng Thanh Lỗi, khẩu khí không chút kính sợ, ngược lại có chút bị thương như là chuẩn bị lừng lẫy hạ sinh.

Hạng Thanh Lỗi không biết cô muốn làm cái gì, nheo lại mắt phượng linh lãnh nhìn chăm chú sắc mặt dị thường tái nhợt của An Hiểu Hiểu.

An Hiểu Hiểu trước mặt hai người, một hơi đem hai tách cà phê uống không chừa một giọt, hai mắt bị hơi nóng làm mờ, sương sương, vừa vặn có thể che giấu xúc động muốn khóc của cô.

Hai vai nhỏ gầy rung động, thân mình như là khó nhịn hưng phấn mà rung động, quyết liệt trên mặt của cô, cũng là chuẩn bị đem đoạn quan hệ này cắt đứt sạch sẽ.

Ngay tại trước khi Hạng Thanh Lỗi mở miệng đuổi người, An Hiểu Hiểu cầm trong tay hai cái cốc hung hăng ngã trên mặt đất, cốc thủy tinh va chạm nền gạch, vỡ vụn thành vô số mảnh, phi nồng đến các nơi, Kelly sợ tới mức hai tay ôm mặt hô to: “Cô điên rồi hả?”

“An Hiểu Hiểu, cô đây là có ý gì?” Hạng Thanh Lỗi chính là chớp mắt cũng không nhìn cô.

“Nói cho anh biết, tôi mặc kệ, chính là ý tứ này, anh vừa lòng sao?” Hảo thích! An Hiểu Hiểu cong lên khoe miệng, rốt cục hiểu được vì sao lúc người ta tức giận, phải đập đổ đồ vật để phát tiết.

Kỳ thực một giây trước khi đập cái cốc, không phải không có do dự, nhưng là làm cô chống lại kia không ngừng tìm cơ hội tra tấn chính mình cặp kia lãnh tình mắt phượng, hai tay cứ như vậy không chịu buông thả lên cao, lại hung hăng hạ xuống.

An Hiểu Hiểu xoay người còn muốn chạy, không ngờ lại bị Hạng Thanh Lỗi một phen bắt lấy cánh tay: “Ai cho phép cô từ chức?”

“Tôi chính mình phê chuẩn.” An Hiểu Hiểu quay đầu trừng, rút mạnh tay về.

“An Hiểu Hiểu.” Hạng Thanh Lỗi lại kêu cô tên, ngữ điệu là tức giận.

An Hiểu Hiểu run run một chút, nhưng là bước chân không có chần chờ, kiên định đi ra ngoài, cho đến khi vào thang máy, mới toàn thân hư thoát mà ngồi trên sàn thang máy.

Nước mắt rơi xuống, tâm lại nát vụn, bây giờ ngay cả cái bụng đều không no rồi, nhưng là cô cảm thấy triệt để giải thoát, sau này cũng không cần phải đối mặt người khác nói móc chế nhạo.

Bắt đầu từ bây giờ, cô An Hiểu Hiểu cùng Hạng Thanh Lỗi thực sự một chút quan hệ cũng không có...

Thất tình kiêm thất nghiệp, thất thân kiêm thất tâm, An Hiểu Hiểu cảm thấy cái gọi là tận thế, đại khái cũng là như vậy thôi.

Chuyện xui xẻo của con người đều liên tiếp bị cô đụng phải, nếu lại đến cái tai nạn xe cộ cướp huyết làm mất trí nhớ gì đó khoa trương lại giả tạo, cô cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Chưa từng nghĩ tới chính mình cũng có ngày rơi xuống kết cục bị thương này, cô luôn luôn nhận thức thân phận cô gái nhỏ của cô, càng không nghĩ tới muốn giả dạng làm phượng hoàng, thậm chí cuộc sống như vậy thật tốt, không nghĩ tới chính là một lần ôm tâm tính bất cứ giá nào đàm tràng thân thể quan hệ luyến ái ngoài ý muốn, từ nay quấy rầy cuộc sống vốn an ổn của cô.

Nhân sinh chính là như vậy, người càng muốn đi như thế nào, đường lại càng nghiêng lệch về phương hướng người không để ý, làm cho người phải thay đổi kế hoạch ban đầu, chỉ có thể dựa theo vận mệnh an bài mà đi tới.

Đây là “Nhân mệnh” A... Không đúng, là nhân sinh.

Sáng sớm tỉnh lại, An Hiểu Hiểu ôm gối ôm, nằm ở trên giường tự mình cảm khái một phen, không biết đi động ném ở gối đầu có bao nhiêu cuộc gọi nhớ, cô chính là không để ý tới.

Người quan tâm gọi di động cho cô, trừ bỏ Thường Nhạc không có người khác, nhưng là hiện tại, cô thật sự không có dũng khí đối mặt bất luận kẻ nào, thậm chí đem chính mình nhốt vào, hung hăng phát ngốc, hoàn toàn buông thả chính mình, không chừng đến ngay cả chính mình là ai đều đã quên, mới có thể sống qua đoạn thời gian thống khổ này.

Di động lại vang, An Hiểu Hiểu nội tâm dày vò một hồi, cuối cùng cũng tiếp điện thoại.

“Hiểu Hiểu, cậu thành công rồi! Nghe nói cậu đập cái cốc âm thanh lớn đến ngay cả bên ngoài phòng thư ký đều nghe thấy được.” Quả thật là Thường Nhạc, hơn nữa giọng nói chính là dị thường hưng phấn.

“Phải không? Có trò tiêu khiển ấy đại gia kia thật sự là quá tốt.” An Hiểu Hiểu tự giễu nói.

“Hiện tại ngay cả chuyện cậu cắt cổ tay tự sát trước mặt tổng tài đều “được” đồn đãi ra rồi, cậu bao lâu mới tới công ty phủ nhận đây?”

“Thường Nhạc, mình từ chức rồi.” An Hiểu Hiểu nghe thấy giọng điệu bình thản của chính mình: “Đồ đạc của mình trên quầy gì đó liền phiền toái cậu ném đi giúp mình, mình không cần.”

“Làm gì biến thành như vậy? Cậu đãi ở thuyết khách bộ lại không e ngại của anh mắt, chăm sóc tốt cái bụng của mình có vẻ quan trọng hơn, giả bộ có cốt khí làm gì? Người có cốt khí bình thường đều chết sớm, cậu không biết sao?”

“Cái đó mình biết, cái cốc vừa rơi mình liền hối hận, nhưng là đã không còn kịp rồi, còn có thể làm sao bây giờ?” An Hiểu Hiểu hừ khí vô lực nói.

“Thật sự là cái ngốc ép!” Thường Nhạc than thở mắng: “Mình sẽ giúp cậu thu thập một chút đồ vật đưa đi qua, a, quên đi, rõ ràng thời gian này cậu đến ở nhà mình đi! Dù sao cha mẹ mình cũng đi châu Âu lữ hành, trong nhà không có người.”

An Hiểu Hiểu vốn muốn khéo léo từ chối hảo ý của cô, không biết tại sao, vẫn là đáp ứng rồi. Cùng Thường Nhạc oa cùng nhau, tán gẫu chút ngũ tứ tam, cũng tốt hơn một người tránh ở trong nhà âm thầm rơi lệ.

Tắt máy, An Hiểu Hiểu bắt đầu đứng dậy thu thập đơn giản hành lý, vài phút sau, di động lại vang, cho rằng lại là Thường Nhạc, cô không nghĩ nhiều liền tiếp.

“An Hiểu Hiểu, lá gan cô thật lớn.”

Nằm mơ cũng không nghĩ đến, gọi tới dĩ nhiên là cái người làm cô hận ghiền răng ghiền lợi Hạng Thanh Lỗi, An Hiểu Hiểu tức giận đến thiếu chút nữa nhất thời xúc động mà ném di động.

“Tôi đã từ chức, anh còn muốn tôi thế nào?” Vừa nghĩ đến chính mình trước kia thắm mền Hạng Thanh Lỗi, thật là hảo ngốc hảo hồn nhiên.

“Lập tức trở lại cương vị công tác cho tôi.” Hạng Thanh Lỗi ghiền răng ghiền lợi nói.

“Anh đã không còn là ông chủ của tôi, không có tư cách ra lệnh cho tôi.” Có thể ngộ nghịch đại boss cảm giác thật tốt, quả thực là khoái nhạc giống như thần tiên.

“Không có tư cách?” Hạng Thanh Lỗi cười lạnh: “Tin hay không tôi báo cảnh sát bắt cô?”

“Tôi lại không phạm tội, anh dựa vào cái gì?” An Hiểu Hiểu tức giận rống to.

“Tôi bị mất một sợi dây chuyền trên châu, cô nói tôi nên tìm ai hỏi tội?”

“Tôi làm sao có thể biết!” Anh hoài nghi cô trộm đồ của anh? Gặp quý, cô ngay cả một món quà cũng chưa từng nhận, đều đủ bị ai, hiện tại thế nhưng còn bị vu oan.

“Nếu không muốn bị cảnh sát bắt đến đồn, hiện tại lập tức xuất hiện trước mắt tôi.”

“Có giỏi thì anh cứ báo cảnh sát bắt tôi đi, tôi mới không sợ anh!” An Hiểu Hiểu trong lòng liêu liêu mình phát run, mặt ngoài vẫn là không muốn yếu thế.

“An Hiểu Hiểu, cô bắt quá chỉ là đồ chơi của tôi.” Hạng Thanh Lỗi cười nhẹ, như là cười nhạo của cô không biết lượng sức.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” An Hiểu Hiểu tức giận đến nổi sắp khóc lớn.

“Là cô làm mất, vậy phụ trách tìm trở về, chỉ cần vật quy nguyên chủ, tôi sẽ không truy cứu.”

“Chính anh làm mất dây chuyền, còn dám chạy tới vu khống tôi!”

“Thì như thế nào?” Hạng Thanh Lỗi ngữ khí rõ ràng chuyển hẳn, như là tâm tình thập phần sung sướng. “Chỉ cần tôi một mực chắc chắn là cô, sẽ không có ai hoài nghi.”

“Hạng Thanh Lỗi, anh rất cuộc muốn thế nào?” An Hiểu Hiểu thực sự tức đến phát khóc, cảm thấy chính mình bị anh đập hư ngay cả tôn nghiêm cơ bản nhất đều không có.

“Hiện tại đến nhà tôi, tìm cho ra sợi dây chuyền.”

“Hảo, tôi đến tìm là được.”

An Hiểu Hiểu tắt máy, vội vàng thay áo ngủ, nhảy lên taxi nhắm thẳng hào trạch của Hạng Thanh Lỗi mà đi.

Nhà Hạng Thanh Lỗi, cô đã tới vài lần, mỗi lần còn không kịp đem trong ngoài ngoài xem rõ ràng, liền cùng anh một đường đi đến trên giường lớn, bị ép buộc đến bất tỉnh nhân sự.

Này thật đúng là cô đi một vòng lại về đây, biệt thự hoa viên, xung quanh cảnh vật thanh u, vật liệu xây dựng là thượng đẳng, cảnh vật cũng là do danh gia thiết kế, mọi thứ đều là tốt nhất, liền ngay cả chủ nhân cũng vậy.

Cửa không khóa cũng không đóng, An Hiểu Hiểu trực tiếp xông vào, mở ra không gian rộng lớn, Hạng Thanh Lỗi thì khiêu chân dài ngồi chiếc ghế mây tre hình tròn.

Cái kia thiết kế thực đặc biệt, An Hiểu Hiểu cũng ngồi qua vài lần, nhưng lần nào cũng chưa ngồi nóng mông đã bị anh hôn thiên toàn địa chuyển, thời điểm lấy lại tinh thần đã bị anh ôm lên giường lớn.

Ngẫm lại cũng bắt quá là chuyện vài ngày trước, còn rành rành trước mắt, hiện thời cô còn lưu lạc đến nỗi bị nam nhân này gán cho tội danh ăn trộm, quả thật là thế sự khó liệu a!

Hạng Thanh Lỗi nhìn An Hiểu Hiểu một mặt tức giận, anh cũng không kém nhiều, trên mặt tất cả đều là tức giận, vừa nghĩ đến cô gái này thế nhưng ngay cả công tác cũng không cần, vì để cách anh rất xa, tức giận đến lý trí hoàn toàn biến mất, đành phải tùy tiện vu oan cho cô cái tội danh đem cô đến.

“Dây chuyền nguyên bản đặt ở chỗ nào?” An Hiểu Hiểu ngay cả chào hỏi đều lược bỏ, trực tiếp hỏi.

Hạng Thanh Lỗi lạnh giọng trả lời: “Tôi làm sao biết.”

Đây là trả lời kiểu gì thế? Nói rõ chính là muốn đùa giỡn cô sao! Phòng ở lớn như vậy, là muốn cô mò kim đáy bể à!

“Tôi bắt đầu tìm ở đây.” An Hiểu Hiểu đem cặp da cùng áo khoác đặt ở quầy gỗ, cởi giày, hai chân trần bắt đầu từ phòng bếp tìm kiếm, cũng không liếc mắt nhìn Hạng Thanh Lỗi một cái, thật sự coi thường triệt để.

Hạng Thanh Lỗi hí hóp mắt phượng, ngực bởi vì tức giận mà kịch liệt phập phồng cao thấp, nhưng là nhìn An Hiểu Hiểu ở trong phòng bếp lục tung, bộ dáng quỳ rạp trên mặt đất nghiêm túc tìm kiếm, tâm tình đang buộc chặt hơi hơi tốt hơn một ít.

Ngày đó xem bộ dáng cô quyết liệt đập cái cốc tuyên bố từ chức, anh khẩn trương không thôi, cũng không thể biểu hiện ra ngoài, cô để ý công tác của mình nhiều bao nhiêu, anh so với ai đều rõ ràng, nhưng là thế nào cũng không nghĩ đến cô lại mạnh miệng nói muốn từ chức.

Vì bảo vệ nam tính tự tôn của anh, anh cố ý bày ra thái độ chán ghét đến cực điểm với cô, nhưng là một khắc cô đập cái cốc từ chức kia, anh càng muốn biết, rốt cuộc là ai đang chán ghét ai?

Chẳng lẽ cô thực sự đối anh không hề có một tia để ý? Hoặc là thực sự chán ghét đến ngay cả công việc này đều không cần, thâm nghĩ né tránh anh, cho nên quyết định triệt để chặt đứt liên hệ cuối cùng giữa hai người?

Hạng Thanh Lỗi nhận ra chính mình thực sự làm không hiểu An Hiểu Hiểu, suy nghĩ, phản ứng của cô, không giống với những người phụ nữ anh từng tiếp xúc, anh nắm lấy không được, chỉ có thể không ngừng đoán.

“Cô còn chưa có tìm ở đây.” Phát hiện An Hiểu Hiểu muốn rời khỏi phòng khách, Hạng Thanh Lỗi kiềm chế không được lớn tiếng kêu lên.

An Hiểu Hiểu vốn muốn trực tiếp lên lầu hai tìm kiếm, đành phải hậm hực hờn dỗi thu hồi chân trước, chậm rì rì đi đến chỗ Hạng Thanh Lỗi, ghé vào trên sàn gỗ bị người hầu lau đến sáng ngời, cố gắng mở to hai mắt, tìm sợi dây chuyền cô chưa từng thấy qua.

Tìm tìm, vịn bắt đắc dĩ đi đến bên chân Hạng Thanh Lỗi, An Hiểu Hiểu cúi đầu, chết cũng không chịu ngẩng lên, hai tay cố gắng ở các góc tối sờ soạng.

Hạng Thanh Lỗi khước mắt giận loan, khước miệng gợi lên, chân dài khiêu giữa không trung thành linh hạ xuống, thiếu chút nữa đập trúng mu bàn tay An Hiểu Hiểu, sợ tới mức cô hút không khí kinh hô.

“Anh thiếu chút nữa đập phải tôi!” Cô kêu to, vẫn là không ngẩng đầu.

“Đáng tiếc không trúng.” Anh cố ý nói như vậy, muốn chọc giận cô, ép cô ngẩng đầu trừng anh.

11. Chương 11

An Hiểu Hiểu phớt lờ lời nói của anh, cắn giận cắn răng, tiếp tục tìm sợi dây chuyền đáng chết kia.

Mưu kế thất bại, Hạng Thanh Lỗi nóng nảy, lúc này thực sự nhắm ngay mu bàn tay trắng nõn của cô, nhẹ nhàng đập xuống.

An Hiểu Hiểu rốt cuộc không nhịn được, dừng lại động tác tìm kiếm, ngẩng đầu mắng to. “Anh bệnh thần kinh...”

Hạng Thanh Lỗi ngồi trên ghế tre cúi đầu, một tay nắm chặt cằm của cô, ánh mắt tàn bạo hung hăng hôn trụ cô.

An Hiểu Hiểu liều chết bảo vệ môi, tiếc rằng nam nhân này đã quá rõ ràng làm thế nào để chế phục cô, anh cắn môi dưới của cô, ép cô há miệng, làm cho đầu lưỡi cơ khát đã lâu đi vào, cuồng tác trong miệng ngọt ngào của cô.

“Ngô... Buông ra...” An Hiểu Hiểu nắm hai tay, dùng sức nện vào đùi anh, nhưng cái gậy bị tay còn lại của anh chế trụ, thế nào cũng không thoát được.

Ngày đêm tưởng nhớ, chính là cái miệng nhỏ ngọt ngào này của cô, hơi thở hoa nhài thơm ngát, so với mùi nước hoa hỗn tạp gay mũi trên người nữ nhân khác càng khơi mào lửa nóng khát vọng của anh.

Vì thử phản ứng của cô, ngày hôm qua anh nhịn xuống cơn buồn nôn cùng ác cảm, bắt buộc chính mình hôn Kelly, còn phải làm ra bộ dáng thích thú say mê, đến nỗi, anh phải ảo tưởng là miệng của cô, mới có thể liên tục mà hôn.

Nghĩ đến cái miệng nhỏ nhắn ngọt mềm của cô, Hạng Thanh Lỗi cảm thấy từng tế bào trong cơ thể đều được sống lại, mắt phượng trầm mê sương sắc, bàn tay chế trụ cái gậy của cô không biết khi nào đã chuyển xuống eo mỏng của cô, nặng nhẹ ẩn vo ve.

An Hiểu Hiểu thiếu chút đã bị kỹ thuật hôn cao siêu của anh làm cho váng đầu, may mắn vẫn còn một chút lí trí, làm cho cô kịp thời hoàn hồn, dùng sức lùi ra sau, kéo ra khoảng cách giữa hai người.

“Anh có bệnh!” An Hiểu Hiểu vỗ về cánh môi bị hôn sưng đỏ, trừng mắt nhìn Hạng Thanh Lỗi đang cười sung sướng, xoay người tiếp tục tìm sợi dây chuyền hại cô thảm thể này.

Hạng Thanh Lỗi ý còn chưa hết dựa vào ghế, chân dài lại lần nữa tao nhã bắt chéo, ngón tay thon dài lướt qua cánh môi còn vương hương vị của cô, mắt phượng liêu nhân vẫn tham lam nhìn chằm chằm An Hiểu Hiểu.

An Hiểu Hiểu toàn thân đều nóng lên, không thể tin được chỉ là một cái hôn, thế nhưng ảnh hưởng đến cô lớn như vậy, hai chân còn có chút mềm mềm, những chỗ mẫn cảm trên người mơ hồ ngứa.

Cô làm sao vậy? Biết rõ nam nhân này chỉ là đang chinh ác cô, chê cười cô, thân thể cô thế nào còn có thể phản ứng với anh?

Cô cảm thấy chính mình thật dọa người! Thậm chí còn ần ần chờ mong anh tiếp tục tiến thêm một bước, cô thật sự là ghê tởm chính mình vô dụng, thật muốn nhanh chút rời khỏi nơi này, nhưng mà tìm mãi cũng không thấy cái sợi dây chuyền kia!

Không muốn lại bị Hạng Thanh Lỗi ảnh hưởng, An Hiểu Hiểu trốn trên lầu hai, theo hành lang tìm được thư phòng Hạng Thanh Lỗi, vừa vào cửa, đập vào mắt là giá sách ba tầng cao cấp trần nhà, toàn bộ đều sơn màu trắng ngà, có vẻ sinh động sáng sủa.

An Hiểu Hiểu không có tâm trạng tham quan, một đường tìm kiếm, cuối cùng ngồi trên bàn của Hạng Thanh Lỗi, khanh khách kéo ra ngăn kéo trên thăm để tìm kiếm.

Vẫn là tìm không thấy, An Hiểu Hiểu đành phải lần nữa quỳ nằm sấp xuống, cầm một cây bút ở giá sách hươu hươu qua lại ở khe hở phía dưới.

Hạng Thanh Lỗi hai tay bỏ trong túi quần tây, chân dài đứng thẳng, dựa ở cửa thư phòng, An Hiểu Hiểu vì đang quay lưng, không phát hiện anh đã đến.

Bởi vì quỳ xuống, phần hông mông người cao cao nhếch lên, làn váy quá ngắn khiến cô lộ xuân quang, lộ ra quần lót màu đen, tôn lên mông cánh hoa tuyết trắng co dãn thật tốt, lập tức khơi mào dục vọng Hạng Thanh Lỗi đè nén mấy ngày nay.

Mắt phượng dấy lên hừng hực liệt hỏa, tắc tắc cơ bắp bên dưới tây trang nháy mắt buộc chặt như thiết, máu mãnh liệt chảy xuống hạ phúc, nam tính dưới quần tây đã vận sức chờ phát động, ngẩng to sừng lớn.

An Hiểu Hiểu còn không biết tốt xấu lần nữa đem thân mình nắm sấp, khiến làn váy toàn bộ bị kéo lên, phần hông không hề che lấp bại lộ trong tầm mắt nam nhân phía sau, làm dục hỏa ngày càng nồng đậm.

Hạng Thanh Lỗi nhẹ nhàng bước, từng bước tới gần, đến khi An Hiểu Hiểu phát hiện phía sau có người dựa vào, dị vật cứng rắn đã để sau lưng cô.

“Anh muốn làm gì...” An Hiểu Hiểu muốn ngồi dậy, Hạng Thanh Lỗi từ từ phía sau ngăn cô lại, hai tay thành thực vòng đến trước ngực cô, cách lớp áo mỏng manh mà xoa bóp.

Một tiếng động tình anh ninh trong miệng cô dật ra, cô cảm giác sâu sắc nhục nhã cắn môi dưới, muốn tránh thoát nam nhân phía sau cô, bắt đắ dĩ anh thân hình to lớn, lực đạo lại lớn, căn bản là mèo cùng chuột.

“Buông tôi ra...” An Hiểu Hiểu rên rỉ. Ngâm biên giấy dựa, hạ thân bỗng nhiên chợt lạnh, phát hiện làn váy âu phục đã bị anh kéo cao đến eo.

“Em cũng muốn.” Hạng Thanh Lỗi tựa vào trên gáy cô, đầu lưỡi ảm nóng đầy kỹ xảo cuốn liếm thùy tai mẫn cảm của cô, một bàn tay từ phía dưới phương tiến vào nội y, bao lại tuyết nhũ bên phải của cô, tăng thêm lực nhu lỏng.

“Tôi không cần!” An Hiểu Hiểu khẩu thị tâm phi hô to, thanh âm rõ ràng đã phát run, thân mình cũng mềm mại vô lực mặc anh xâm lược.

“Chưa tìm được dây chuyền, trước dùng thân thể của em đến trả nợ đi.” Bàn tay to thô lỗ kéo xuống bra bằng ren, nụ hoa không hề bị che đậy đã muốn đứng thẳng, làm cô càng rên rỉ dồn dập.

“Đó là sợi dây chuyền có một không hai, trên thế giới tuyệt đối tìm không thấy cái thứ hai.” Thanh âm phẫn nộ của anh buộc chặt lại, như là nhớ lại những điều không vui.

“Cũng không phải tôi làm mất!”

“Cái dây chuyền kia giá hơn hai trăm vạn, tôi không tìm em hỏi thì tìm ai?”

Nghe xong, An Hiểu Hiểu cả người đều tê liệt. Không thể tưởng được chỉ là một sợi dây chuyền trân châu, thế nhưng muốn hơn hai trăm vạn! Cô đem chính mình bán chắc cũng không kiếm được nhiều như vậy, quả thực là bị kịch a!

“Hơn hai trăm vạn, anh ăn cướp à!” Đánh chết cô cũng sẽ không bồi thường!

“Không muốn bồi thường? Vậy dùng thân thể của em đến thay đi.”

“Cái gì? Tôi mới không cần...”

An Hiểu Hiểu kháng cự vụn vẹo thân mình, kích thích nhuỵ hoa non nót mãnh liệt tiết ra lượng lớn xuân mật, cô lại ảm ướt...

.....

An Hiểu Hiểu mở hai mắt, không thể tin được hình ảnh trước mắt, cô thể nhưng lại cùng Hạng Thanh Lỗi làm tình.

Trên người anh còn mặc chỉnh tề, chỉ có phéc mơ tuya quần tây là cởi bỏ, trái lại cô, toàn thân đều trần trụi, như một đám phụ không biết nhục nhã, khát cầu nam nhân đến hung hăng yêu cô.

An Hiểu Hiểu xoay người, đưa lưng về nam nhân phía sau, cuộn tròn thân mình giấu mặt khóc nức nở, thanh âm tuy nhỏ, nhưng vẫn kinh động đến Hạng Thanh Lỗi.

“Em khóc cái gì?” Hạng Thanh Lỗi thô lỗ lật cô lại, mắt phượng lạnh lùng nhìn chằm chằm, chẳng lẽ cùng anh lên giường rất thống khổ? Nhiệt tình lúc nãy đều là giả dối?

An Hiểu Hiểu lắc đầu không hé răng, chỉ mơ hồ xoa xoa hai mắt đẫm lệ, nhặt lên quần áo rơi vãi, nhanh chóng mặc lại chỉnh tề, sau đó tiếp tục tìm dây chuyền.

Hạng Thanh Lỗi cứ như vậy bị bỏ rơi ở đằng kia, khuôn mặt siết lại tức giận. “Em không nghe thấy anh hỏi em sao? Em rốt cuộc đang khóc cái gì?”

An Hiểu Hiểu cũng phát hỏa, quay đầu hô to: “Bởi vì mặc danh kỳ diệu bị anh vu oan, tôi thống khổ khổ sở không được sao?”

“Trả không nổi hai trăm vạn cũng không sao.” Hạng Thanh Lỗi cong lên khóe môi. “Em có thể dùng thân thể đến bồi thường.”

“Anh bệnh thần kinh!”

An Hiểu Hiểu không để ý tới anh, xoay người tiếp tục tìm. Anh chính là muốn nhục nhã cô, xem cô có bao nhiêu thâm, cô mới sẽ không làm cho chính mình lưu lạc đến loại tình cảnh này.

Bị cô cự tuyệt, tôn nghiêm của Hạng Thanh Lỗi bị đả thương nghiêm trọng, nhanh nhẹn bắt lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô, xem cô mất thăng bằng, anh giống như một con sói hung ác, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì ăn đau mà nhăn lại.

“Anh làm gì!” An Hiểu Hiểu tức giận quay đầu.

“Rất đau sao?” Hạng Thanh Lỗi lạnh lùng hỏi lại.

“Đương nhiên rất đau!” Có người té ngã sẽ không đau sao? Thần kinh!

“Nhớ kỹ loại đau này, bởi vì nó không bằng một phần mười cơn đau của anh.” Hạng Thanh Lỗi bỏ lại câu này làm cho cô sững sờ, sau đó đứng dậy chạy lấy người.

An Hiểu Hiểu không hiểu ra sao nhìn theo bóng lưng anh tức giận rời đi, rõ ràng người hung hăng phát tiết trên người cô là anh, vì sao còn muốn bài ra khuôn mặt thối này cho cô xem? Chẳng lẽ anh đùa bỡn còn chưa đủ sao?

An Hiểu Hiểu mắt to ngấn nước mắt ủy khuất, tiếp tục lằng đằng tìm kiếm, nhưng vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Toàn bộ phòng ở đều tìm mấy lần, chính là tìm không ra sợi dây chuyền giá trị hơn hai trăm vạn kia, An Hiểu Hiểu gấp đến độ đã khóc vài lần, cuối cùng thật sự không có cách, đành phải lưu lại tờ giấy, báo cáo với Hạng Thanh Lỗi ra ngoài vẫn chưa trở về, nói cô ngày mai sẽ lại qua tìm.

Cứ như vậy, lê thân mình chật vật, An Hiểu Hiểu trở lại phòng nhỏ, lại gặp Thường Nhạc chờ trước cửa đã lâu.

“Hiểu Hiểu, cậu thế nào trở thành bộ dáng quái quỷ này? Rất giống vừa bị cưỡng gian nga.” Nhìn An Hiểu Hiểu tóc dài rối tung, trên người âu phục nhàu nhúm, đi đường còn tập tễnh, Thường Nhạc sợ tới mức hô to.

An Hiểu Hiểu nhanh chóng che miệng cô lại, kéo cô vào trong phòng: “Cậu nhỏ tiếng chút, mình còn muốn sống ở đây!”

“Cậu còn chưa nói rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hạng Thanh Lỗi điện thoại tới, nói mình trộm của anh ta một sợi dây chuyền trân châu, muốn mình đến nhà anh ta tìm, bằng không sẽ báo cảnh sát bắt mình.” An Hiểu Hiểu bất đắc dĩ mà đem chuyện từ đầu tới đuôi nói một lần.

Thường Nhạc nghe xong liền cảm thán: “Rất kỳ quái, thực sự rất kỳ quái.”

“Có cái gì kỳ quái?”

“Cậu nghĩ đi, lấy thân phận địa vị tổng tài của anh ta, bình thường ra tay rất hào phóng, đương nhiên đã từng tặng cho nữ nhân loại trang sức quý giá, nhưng mà anh ta có khi nào nghiêm túc qua lại với nữ nhân? Tặng quà cũng chỉ là nhất thời cao hứng, tựa như hoàng đế ban thưởng cho phi tử, căn bản sẽ không đau lòng.”

“Căn bản là chính anh ta làm mất, lại lừa tìm, liền đổ lên đầu mình! Vừa vặn có thể khi dễ mình, thuận tiện thưởng thức mình như người điên liều mình làm trò hề.” An Hiểu Hiểu tức giận đến nổi lại muốn khóc lớn.

“Chính là như vậy mới kỳ quái.” Thường Nhạc đẩy đẩy kính mắt nói: “Đã cảm thấy phiền chán với cậu, hẳn là ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn thấy cậu, làm sao có thể vì một cái dây chuyền mà bắt cậu đến nhà tìm?”

“Anh ta biến thái nhảm chán!” Máng lại máng, An Hiểu Hiểu mới có thể cảm thấy thoải mái.

“Hiểu Hiểu, nam nhân vốn chính là biến thái nhảm chán, nhất là gặp phải cái gọi là chân mệnh thiên nữ, hành vi cử chỉ của nam nhân sẽ càng biến thái càng nhảm chán.”

“Làm trò! Cái gì chân mệnh thiên nữ, mình căn bản chính là tiện mệnh suy nữ.” An Hiểu Hiểu mở miệng bác bỏ: “Anh ta chính là xem mình không vừa mắt đi? Ngay từ đầu chính là bởi vì cản trở anh ta rung xe cùng cô gái kia, cho nên mới để ý đến mình, đại khái là ngại còn chưa chinh mình đủ, muốn đem hết các cách để đối phó ta.”

“Không, sự tình không đơn giản như vậy.” Thường Nhạc lộ ra biểu cảm thám tử nhí Conan, An Hiểu Hiểu lại thầm nghĩ muốn đem chính mình cuộn trong chăn khóc lớn một hồi.

“Tóm lại mình nhất định sẽ nhanh chóng tìm ra sợi dây chuyền kia, bằng không mình phải bồi thường cho anh ta hai trăm vạn, mình phải đi mượn ở đâu số tiền lớn như vậy?”

“Không bằng làm theo lời anh ta, cậu bán thân thể cho anh ta đi!” Thường Nhạc nghiêm túc đề nghị.

“Anh ta chính là muốn vũ nhục mình, không phải thực sự muốn mình!”

“Cậu không thử làm sao biết?” Thường Nhạc thật sự rất muốn cười, An Hiểu Hiểu này chính là đặc biệt ngốc, không hề phát hiện ra, sau chia tay, bạn trai trước không cần tiền, lại muốn cô dùng thân thể hoàn lại nợ nần, này chỉ là lý do để anh ta làm cho cô quay trở lại về bên anh ta!

“Mặc kệ, ngày mai mình nhất định phải tìm cho ra sợi dây chuyền kia, đoạn tuyệt quan hệ với anh ta.” An Hiểu Hiểu nắm tay, hạ quyết tâm không để cho Hạng Thanh Lỗi tiếp tục tùy ý đùa bỡn cô.

“Đi thôi, không phải nói sẽ ở tạm nhà mình mấy ngày sao?” Thường Nhạc không muốn đánh thức cô, loại chuyện này vẫn là dựa vào chính bản thân đương sự nghĩ thông suốt có vẻ tốt hơn, người ngoài đừng tùy tiện nhúng tay.

“Ân, liền nghe theo cậu.” An Hiểu Hiểu gật đầu, kéo hành lý đi cùng Thường Nhạc.

Đến trước cửa nhà Thường Nhạc, An Hiểu Hiểu cả người đều ngây ra.

Trước mắt là toà nhà khí phái huy hoàng, so với hào trạch của Hạng Thanh Lỗi cũng không hề thua kém, nhìn thế nào cũng không phải là nhà của công dân phổ thông nên có.

“Thường Nhạc, cậu xác định chúng ta không đi nhầm nhà chứ?”

“Nhà của mình, mình làm sao có thể đi nhầm? Đứng đứng góc như vậy, vào đi!” Thường Nhạc thúc giục, còn kêu người hầu lại đây giúp An Hiểu Hiểu xách hành lý.

Ở nhà Thường Nhạc, An Hiểu Hiểu mới phát hiện, thì ra nữ nhân luôn dùng hình tượng hủ nữ ngụy trang chính mình – Thường Nhạc, dĩ nhiên lại là con gái riêng của phú hào nổi danh.

Khó trách mỗi khi có người hỏi hoàn cảnh gia đình Thường Nhạc, cô luôn hàm hồ cho qua, cũng chưa bao giờ mời đồng nghiệp đến nhà, mọi người chỉ cho là cô quái gở, không thích chia sẻ cuộc sống cùng bằng hữu, không thể tưởng được dĩ nhiên là nguyên nhân này.

“Cậu rất không có lương tâm, thế nào bây giờ mới nói ình biết!” Cho đến trước khi đi ngủ, An Hiểu Hiểu vẫn còn khiếp sợ.

“Chỉ là con gái riêng, chuyện này thì có gì hay ho?” Thường Nhạc tắt đèn, từ bên kia bước lên giường.

“Có một người cha hô mưa gọi gió như vậy, cậu cần gì phải làm một tiếp tân nho nhỏ ở Khang Linh?”

Chương 11.2

Hôm sau.

Ngủ trên giường nhà hào trạch, An Hiểu Hiểu ngủ đến nỗi mí mắt đều dính vào nhau, một đêm ngủ thẳng đến hừng đông, ngay cả Thường Nhạc rời khỏi nhà đi làm lúc nào đều không biết.

Cho đến khi âm thanh điện thoại quanh quẩn bên tai không dứt, mi tâm An Hiểu Hiểu mới hơi hơi nhăn lại, hai tay vung lung tung trong không trung, cuối cùng mới cầm lên điện thoại trên đầu giường.

“Uy?” Cô nhắm mắt lại, hàm hồ trả lời.

“Cả đêm không về nhà, đi đâu?”

“Liên quan gì đến anh... Anh là ai a?” An Hiểu Hiểu nửa tỉnh nửa mơ, chỉ nghe thấy một tiếng rỗng giặn, cô nghĩ cũng không nghĩ nhiều liền cãi lại, thậm nghĩ nhanh chút trở lại giấc ngủ thanh tĩnh.

“An Hiểu Hiểu, em ngủ đến đầu óc hồ đồ rồi phải không?”

“Không cần anh quản tôi hồ đồ hay không hồ đồ, kệ tôi!” An Hiểu Hiểu ném di động, tiếp tục giấc ngủ của cô.

Ước chừng 1 phút sau, đầu óc mới chậm chạp tỉnh táo lại, An Hiểu Hiểu đột nhiên khiếp sợ mở to hai mắt, vội tìm di động còn chưa kết thúc trò chuyện.

“Uy?” Cô thở phò phò hô một tiếng.

“Em ở đâu?” Hạng Thanh Lỗi thanh âm cực lạnh, có thể làm cho người ta đông lạnh ngay lập tức.

“Tôi ở nhà bạn, đợi lát nữa sẽ qua tìm đây chuyện.”

“Bạn nào?”

“Ách... Thường Nhạc, anh chắc là không biết, là đồng nghiệp ở phòng tiếp tân.” An Hiểu Hiểu cũng không biết tại sao mình phải giải thích với anh, chính là trả lời theo bản năng.

“Em có nhà sao phải ngủ ở nhà người khác, em là sợ anh tới cửa đòi nợ sao?” Hạng Thanh Lỗi khẩu khí rõ ràng đã thay đổi, nhưng vẫn còn mùi thuốc súng nồng đậm.

“Tôi nhất định sẽ tìm được đây chuyện.” An Hiểu Hiểu mới sẽ không thừa nhận là chính mình thiếu nợ anh, vạn nhất bị anh ghi âm lại, kia không phải lớn chuyện sao?

“Vây nhanh chút đến đây tìm.”

“Tôi vừa rời giường, còn chưa có ăn sáng, không có khí lực tìm.”

“Đó là chuyện của em, mười phút sau lập tức xuất hiện, bằng không anh khóa cửa, để xem em đi đâu tìm đây chuyện!”

An Hiểu Hiểu tức giận đến muốn cắn người, tức khắc tắt điện thoại di động, dùng tốc độ nhanh nhất đánh răng rửa mặt, thay quần áo đơn giản — có vết xe đổ ngày hôm qua, cô không dám lại mặc âu phục, toàn thân cao thấp “quần” lại chặt chẽ, chỉ kém không có mặc khô giáp phòng vệ thôi.

Khoảng 15 phút sau, An Hiểu Hiểu xuất hiện tại cửa nhà Hạng Thanh Lỗi, tóc đuôi ngựa nhẹ nhàng khoan khoái, hơn nữa làn da trắng tự nhiên không cần trang điểm, hai gò má đỏ ửng tự nhiên, mắt to sáng ngời quan sát xung quanh, bộ dáng động lòng người này, trùng trùng gõ một cái vào lòng Hạng Thanh Lỗi.

Cho đến giờ khắc này, dưới đáy lòng Hạng Thanh Lỗi không thể không thừa nhận, anh là hoàn toàn triệt để nằm trong tay An Hiểu Hiểu, trừ bỏ cô, anh không thể lại tiếp nhận nữ nhân khác, trong tâm trí của anh, tất cả đều là cô, không phải là ai khác.

Phát hiện cánh tay Hạng Thanh Lỗi tà chống cạnh cửa, mặt không chút biểu cảm, chính là dùng cặp mắt phượng chăm chú nhìn cô, ánh mắt phức tạp khó dò, An Hiểu Hiểu cả trái tim đều muốn bật ra, khẩn trương hề hề bày ra tư thế phòng ngự.

Hạng Thanh Lỗi lại đột nhiên nở nụ cười, cười một tiếng. “Làm gì? Sợ anh làm chuyện xấu với em? Chúng ta nên làm đều đã làm, em còn dùng biểu cảm phòng sắc lang kia trừng anh, là muốn sắm vai hay là phủ nhận?”

An Hiểu Hiểu đỏ mặt, ấp úng. “Tôi chỉ là... là muốn bảo vệ mình, ai với anh chơi sắm vai? Anh bớt nói bậy đi!”

“Còn không mau đi vào.” Hạng Thanh Lỗi lười nghe cô nói dối, quay đầu thẳng tắp vào nhà, An Hiểu Hiểu cúi đầu, thâm thì hai tiếng, đuổi theo sau đi vào.

Một mùi hương nóng hằm hập thổi qua chóp mũi, An Hiểu Hiểu đang cực kì đói nghe ra đó là mùi bơ xào thịt hun khói, bánh dâu tây tẩm một lượng lớn đường mật còn có hương cà phê nồng đậm, ...

Cô lố!

An Hiểu Hiểu ngượng ngùng cúi đầu, ảo não trừng cái bụng mình, khoe mắt không quên liếc nhìn Hạng Thanh Lỗi đứng ở cửa phòng bếp.

Hạng Thanh Lỗi nghiêng đầu vai rộng lớn, trên thân mặc áo thun đen cổ chữ V, bên dưới phối hợp quần kaki màu xanh đen, thiếu đi chút lạnh lùng sắc bén nét thường ngày, thêm vào vài phần lười nhác, giống như hình tượng hảo nam nhân ở nhà, làm cho An Hiểu Hiểu thần hồn điên đảo.

Ô ô, bây giờ là lúc nào rồi mà cô còn có tâm tình háo sắc? Thật sự xứng đáng bị anh đùa bỡn như vậy, cô thật sự là hết thuốc chữa mà! An Hiểu Hiểu trong lòng rơi lệ đầy mặt.

“Đứng ngốc ở đó làm cái gì? Lại đây.” Hạng Thanh Lỗi lạnh lùng nói.

An Hiểu Hiểu ngờ nghệch theo vào bếp, trên bàn cơm trải khăn theo kiểu Tây Âu, bày biện vô số chén đĩa trắng tinh, đồ ăn còn nhiều hơn cả khẩu phần ăn sáng trưa của 2 người, bày biện tinh xảo, mùi hương dụ hoặc, hại cô đói đến hoa mắt.

Biết rõ cô chưa kịp uống giọt nước nào liền chạy vội đến đây, anh còn đặc biệt chuẩn bị bàn ăn phong phú này, nói rõ là muốn chinh phục cô, thật sự là rất không có nhân tính mà!

“Ngồi xuống.” Hạng Thanh Lỗi kéo ra ghế dựa, đề cô ngồi lên trên ghế.

An Hiểu Hiểu há hốc mồm. “Này... Này đó là cho tôi?”

“Đương nhiên không phải miễn phí.” Hạng Thanh Lỗi cùng cô mặt đối mặt, cầm lấy dao nĩa, tao nhã cắt thịt hun khói cùng trứng rán.

An Hiểu Hiểu vừa nghe, sợ tới mức nhanh chóng ném dao nĩa đứng lên. “Tôi đây không cần!” Nên sẽ không lại muốn cô lấy thân thể trả đi? Kia chẳng phải là một cô sao!

Mắt phượng liếc đến một cái đu để đem người ta đông lạnh. “Không phải nói chưa ăn no nên không có khí lực tìm sao? Còn không mau ngồi xuống.”

“Nhưng là tôi...” An Hiểu Hiểu theo bản năng hai tay che ngực, Hạng Thanh Lỗi liếc mắt một cái liền nhìn ra nguyên nhân cô do dự.

“Anh hiện tại đối với em không có hứng thú, ăn xong rồi cũng phải làm việc.” Hạng Thanh Lỗi cố ý nói thật lãnh đạm chán ghét, trong lòng lại âm thầm cười trộm.

An Hiểu Hiểu nội tâm có chút đau, nhưng không muốn ngược đãi bản thân cùng cái bụng, dù sao ăn hay không ăn, còn ở lại đây đều sẽ còn bị anh trêu đùa, còn không bằng ăn no một chút, mới có khí lực đối kháng cường quyền.

Nghĩ đến đây, An Hiểu Hiểu yên tâm mà cắn một miếng lớn, không phát hiện Hạng Thanh Lỗi cong khóe miệng, ánh mắt hiện lên ôn nhu sùng nịnh.

Anh rất biết An Hiểu Hiểu có hai thứ không bỏ được, một là công tác, hai là cái bụng, hai thứ này là thứ cô thà chết cũng muốn bảo vệ quyền lợi bản thân, nhưng hiện tại cái thứ nhất trước hết không thể uy hiếp, đành phải lợi dụng chuyện thứ hai.

Ở trước mặt anh, cô không thể nào giấu diếm, cá tính đều bị anh chặt chẽ nắm giữ trong tay — trừ bỏ tâm của cô, anh thế nào cũng không nắm được.

An Hiểu Hiểu ăn ngon vui vẻ, khuôn mặt u ám mấy ngày nay rốt cục lộ ra ánh mặt trời, ăn ngon đến lên trời, tiếp tục hạnh phúc ăn uống.

Buổi sáng yên tĩnh, ánh nắng vàng nhạt nghiêng nghiêng chiếu vào phòng, đem hai người trước bàn ăn làm thành một bức tranh điềm tĩnh sinh động đẹp đẽ, không khí ngọt ngào ấm áp, khiến người ta không nhịn được muốn giữ mãi khoảnh khắc ôn nhu này.

Trong nháy mắt, An Hiểu Hiểu cho rằng chính mình đang ở trong mơ — chỉ có ở trong mộng, Hạng Thanh Lỗi mới có thể dùng ánh mắt thâm tình mỉm cười nhìn chăm chú cô, cô cũng không cần lo lắng khi nào thì sẽ bị anh một cước đá đi...

An Hiểu Hiểu uống một hơi cạn sạch tách cà phê nóng, hai tay bê cái tách, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó ở tầng cao nhất đập bể cái cốc, tươi cười trên mặt dần biến mất.

“Làm sao vậy?” Phát hiện vẻ mặt âm đạm của cô, Hạng Thanh Lỗi trong lòng cũng buồn bực theo.

“Cám ơn anh vì bữa sáng này, tôi hôm nay nhất định sẽ tìm ra dây chuyền.” An Hiểu Hiểu đứng lên, ủ rũ nói.

“Về mặt của em là sao? Chưa ăn no có phải hay không?” Hạng Thanh Lỗi đẩy ra ghế dựa đứng lên, đưa tay muốn giữ chặt cô.

An Hiểu Hiểu ngẩn ra, theo bản năng tránh né, bàn tay Hạng Thanh Lỗi liền rơi vào khoảng không, chỉ bắt đến một trận gió nhẹ.

Anh thống hận cảm giác vô lực này, cố tình An Hiểu Hiểu gây cho anh chính là loại cảm giác này.

“Tôi, tôi muốn đi tìm dây chuyền.” Cảm thấy không khí đông lạnh, An Hiểu Hiểu ngược ngừng xoay người muốn chạy trốn khỏi phòng bếp.

Đi được hai bước, một đôi tay quen thuộc từ phía sau vòng trụ eo của cô, một lồng ngực ấm áp áp vào lưng cô, bên tai lướt qua mùi hương nam tính của Hạng Thanh Lỗi nam tính.

“An Hiểu Hiểu, anh thật sự không đáng được em để ý sao?” Anh tựa vào bên tai cô, trầm giọng hỏi, hơi thở nóng bỏng làm cô liên tiếp co rúm lại.

“Anh, anh nói bậy bạ gì đó?” Cô trong lòng rối loạn, hai gò má nhanh chóng đỏ ửng.

“Không phải em nói thầm mến anh thật lâu sao? Vì sao có thể dễ dàng đem anh tặng cho người khác như vậy?”

“Đó là bởi vì anh không thích nữ nhân dây dưa... Em đương nhiên muốn thức thời một chút...”

“Anh chấp thuận em dây dưa với anh.”

“Anh đã đã chán ghét em, em cần gì phải bám riết không tha?” Hai cánh tay vòng quanh eo cô càng siết chặt, cô thở có chút khó khăn, chỉ có thể ngắc ngứ trả lời.

“Chẳng lẽ em không tin tưởng tình cảm của anh?” Hạng Thanh Lỗi đùa cợt hỏi.

“Em không biết anh đang nói cái gì, đây không phải là điều anh muốn sao?” Chỉ cần nhớ lại ngày đó ở nhà ăn anh lộ ra biểu cảm chán ghét cô đến cực điểm, ngực cô liền rầu rĩ đau xót.

“Em vì sao không hiểu anh đang muốn gì nhỉ?” Hạng Thanh Lỗi thở dài.

Anh chưa từng có kinh nghiệm thổ lộ với nữ nhân, ngại cho tự tôn nam tính cao ngạo, anh nói không nên lời, chỉ có thể quanh co biểu đạt, cố tình gặp phải An Hiểu Hiểu có suy nghĩ hoàn toàn khác hẳn người thường, miêu tả cảm tình sinh động trước mặt cô, giống như là không khí, trực tiếp bị bỏ qua.

“Em biết anh chán ghét em, cho nên em sẽ hết sức nhanh chóng tìm ra dây chuyền, rời xa tầm mắt anh.”

Lại tới nữa! Hạng Thanh Lỗi không nói gì nhìn trời.

Cái cô nàng ngốc nghếch này, rốt cuộc trong óc cô đang chứa cái gì vậy? Nếu chán ghét cô, anh cần gì phải dùng cái lý do đáng xấu hổ đó bắt cô đến đây? Nếu phiền chán cô, thế nào còn có thể cùng cô làm tình?

Dây thần kinh tình cảm của cô có phải hay không không được dài cho lắm? (Hạ: anh mắng chị nào ngắn kìa :>) Hành động của anh rõ ràng đến nỗi người mù đều nhìn ra được là bày tỏ tình yêu, vì sao cô chính là nhìn không thấy?

Giờ khắc này, Hạng Thanh Lỗi cảm thấy mình triệt để bị đánh bại rồi, bỗng nhiên, cái gì đều nghĩ thông.

Anh cùng cô nàng ngốc nghếch này tức giận cái gì? Căn bản không cần, anh muốn làm như thế nào liền làm như thế này, bất kể cô yêu hay không yêu, muốn hay không, anh chỉ cần trực tiếp tự thể nghiệm là đủ rồi.

“Không sai, anh chính là chán ghét em.” Hạng Thanh Lỗi thanh âm thoải mái khoái trá, bẻ tắc trong lòng cùng buồn bực lúc trước nhất thời trở thành hư không.

An Hiểu Hiểu lại bởi vì anh sáng khoái thừa nhận mà cúi gầm mặt, trái tim như bị một bàn tay bóp nghẹt, quăng mạnh xuống.

Có nhất thiết phải trực tiếp như vậy không? Sẽ không để lại cho cô chút mặt mũi sao?

“Bởi vì chán ghét em, cho nên anh muốn đem em ở lại bên người anh, ngày đêm tra tấn em, cho em biết anh chán ghét em nhiều thế nào.”

Cảm giác An Hiểu Hiểu trong lòng đang run run, Hạng Thanh Lỗi gợi lên ý xấu tươi cười, đem cô ôm càng chặt, liên tiếp khê hôn bên má cô.

“Chán ghét em...vì sao còn hôn em?” Cô kiềm nén ghen ngào hỏi.

“Đây là cách anh chán ghét em, em quản được sao?”

“Em không cần anh chán ghét em lại hôn em.”

“Anh càng muốn.”

“Anh...anh khi dễ người!”

“Cũng chỉ khi dễ một mình em.”

“Em.....em có thể kiện anh!”

“Hoan nghênh.”

“Ô ô...” Không thể làm gì anh, An Hiểu Hiểu khóc.

Giây tiếp theo, thân mình mềm mại bị cuốn một vòng, Hạng Thanh Lỗi nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ôn nhu mà hôn cô, che lại tiếng khóc vụn phần ủy khuất của cô, cuối cùng, còn liếm đi nước mắt của cô.

“Buổi tối đem hành lý chuyển đến đây.” Hạng Thanh Lỗi học khôn, trực tiếp làm so với vô cùng vô tận thăm dò có hiệu quả nhanh hơn nhiều, cũng không cần làm cho chính mình lần nữa cảm thấy vô lực và thất bại.

“Vì sao?” An Hiểu Hiểu kinh hãi.

“Như vậy anh mới có thể tận tình khi dễ em.” Hạng Thanh Lỗi gợi lên ý cười xấu xa.

“Anh không thể ép em!”

“Thử xem xem, xem anh có thể ép em hay không.” Hạng Thanh Lỗi mày khê nhếch, bộ dáng bình chân như vại tùy thời chờ cô đến khiêu chiến.

An Hiểu Hiểu nhát gan, lập tức làm rùa đen rút đầu, tức cũng không dám nói một tiếng, lông mi thật dài chăm chú nhìn nước mắt, điềm đậm đáng yêu làm anh khắc chế không được, lại cúi đầu hôn cô một ngụm.

“Nghe lời, đem hành lý chuyển đến đây, nếu không thì mua lại toàn bộ.” Hạng Thanh Lỗi nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Anh trả tiền sao?” An Hiểu Hiểu tính toán chi li chằm chọc.

“Vì sao phải trả tiền?” Hạng Thanh Lỗi lạnh lùng ột câu này, An Hiểu Hiểu đang muốn thất vọng đau khổ, lập tức lại nghe đến anh bổ sung. “Một tấm thẻ bạch kim cũng đủ cho em mua, đòi tiền làm cái?”

An Hiểu Hiểu thiếu chút nữa té xỉu. Cái gì cùng cái gì a, loạn thất bát tao, đã chán ghét cô, làm sao còn bao ăn bao ở? Quả thực chẳng khác gì kim ốc tàng kiều.

Chẳng lẽ thực bị Thường Nhạc nói trúng rồi, Hạng Thanh Lỗi đối với cô thực sự cổ quái? Rốt cuộc là quái ở chỗ nào? Thế nào vừa nghĩ đến vấn đề này, đầu của cô liền rối thành một đoàn, cái gì cũng nghĩ không ra?

“Nhất định phải chuyển đến đây sao? Không chuyển được không?” An Hiểu Hiểu vẫn còn giãy dụa.

“Được.” Hạng Thanh Lỗi đáp lại một cái ngoài cười nhưng trong không cười. “Chỉ là anh cam đoan em rốt cuộc không ra được cửa này.”

“Anh đây là giam lỏng, phạm pháp!”

“Mất hứng? Không phải mới vừa nói, hoan nghênh em đi kiện.” Hạng Thanh Lỗi miễn cưỡng nói.

“Anh, anh làm sao có thể như vậy...”

An Hiểu Hiểu vẽ mặt cầu xin, không bao lâu cái miệng nhỏ nhắn lại bị anh ngăn chặn, một trận thiên toàn địa chuyển qua đi, cứ như vậy hai người lại lăn lên giường, đem nhiệt lượng trong cơ thể tiêu hao hơn phân nửa.

12. Chương 12: Chương 12

Đã nói rồi! Nam nhân này trăm phương nghìn kế đem cô uy no chính là có ý đồ khác mà! Ô ô –

Để thỏa mãn tâm nguyện của Hạng Thanh Lỗi, hai người trong tình trạng quan hệ ái muội, lén lút ở chung.

Trước khi đi, Thường Nhạc nói với cô: “Hiện tại công ty đều dồn đại cậu tự sát không thành, suy sụp chuyển đến bệnh viện tâm thần, bây giờ cậu chuẩn bị phù chính, đến lúc đó là tổng tài phụ nhân, đến công ty huênh hoang hai vòng, bảo đảm những người đó sẽ sợ tới mức ngay cả miệng đều nứt ra.”

“Đừng nói nữa, cái gì phù chính hay không phù chính, mình nghĩ cũng không dám nghĩ.” An Hiểu Hiểu kéo hành lý, một mặt buồn bực.

Phù chính? Thôi đi! Cô thấy a, căn bản là làm tình nhân cho người, một loại chỉ cần lên giường là xong, thật không nghĩ Hạng Thanh Lỗi lại tiểu nhân như vậy.

Thường Nhạc nghẹn cười.“Hiểu Hiểu, đừng ngốc như vậy, thế nào đến bây giờ cậu vẫn là không nghĩ ra? Hạng Thanh Lỗi sẽ bám lấy cậu không tha như vậy, đương nhiên sẽ không là vì chán ghét cậu hay là muốn chính ác cậu.”

“Nếu không thì sao?” An Hiểu Hiểu một mặt ủy khuất.

“Tự cậu nghĩ đi, loại chuyện này mình khó mà nói.” Thường Nhạc thần bí hề hề nói.

“Có cái gì khó nói? Cậu nói ình đi!” An Hiểu Hiểu cầu xin.

“Cậu động não đi! Đừng để cho đầu biến thành vật trang trí.” Thường Nhạc chính là không nói.

“Thường Nhạc thôi!”

An Hiểu Hiểu mang theo đầy bụng ủy khuất, ở lại sào huyệt của đại ma vương hung ác, bắt đầu làm tiểu tình nhân đầy khổ sở.

Tình nhân trong Tivi, tiểu thuyết diễn thế nào nhỉ?

Mỗi ngày trang điểm phấn nộn ngon miệng, ăn được dùng tốt, làm cho kim chủ mỗi ngày đối với cô đại khai khẩu vị, ba bữa cộng thêm ép buộc ăn khuya, hảo hảo bảo trụ địa vị của mình...

Vớ vẩn! Trong hiện thực căn bản không có chuyện tốt đẹp như vậy!

“An Hiểu Hiểu, lấy cho anh cốc nước.” Hạng Thanh Lỗi tà tựa vào trên sofa, bộ dáng lười nhác xem tivi giết thời gian.

“Dì giúp việc không phải còn làm sao?” Vẫn đang tìm dây chuyền, An Hiểu Hiểu bận tối mắt tối mũi.

“Gọi em đi thì em đi, nhiều lời như vậy.”

An Hiểu Hiểu nhìn mỹ nam mê người trên sofa liếc mắt một cái, oán hận quay đầu đi rót nước.

“Cho anh.” Cô bĩu môi, đem li nước bỏ thêm miếng chanh tươi đưa cho đại nam nhân vừa tan tằm về nhà liền biến thành lưỡi biếng.

Hạng Thanh Lỗi một tay cầm lấy, một tay kéo An Hiểu Hiểu, cô không phòng bị, cứ như vậy ngã vào vòm ngực rộng rãi của anh, làm gối ôm hình người.

Ấn, so với gối ôm càng thơm càng mềm... Hai tay Hạng Thanh Lỗi ôm chặt eo nhỏ của cô, đầu vai cô độ cao vừa vặn có thể cho anh dựa cằm vào, miệng nếu mở ra, còn có thể cắn cắn phần nộn vai của cô.

“Em còn muốn tìm dây chuyền.” An Hiểu Hiểu lắc lắc hai vai, còn chưa quen được cuộc sống như vợ chồng già thế này.

“Đừng tìm nữa, xem tivi với anh.” Hai tay Hạng Thanh Lỗi rắn như sắt, tránh thế nào cũng không thoát được, An Hiểu Hiểu đành phải im lặng, ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Dì giúp việc vốn bận rộn ở phòng bếp lén lút thăm dò, thấy hai người trên sofa vừa xem tivi vừa bật cười khanh khách, không khỏi mỉm cười, thức thời cắt một mâm hoa quả đưa đến phòng khách.

“Cám ơn dì.” An Hiểu Hiểu đỏ mặt nói lời cảm ơn, bả vai thành linh bị nam nhân phía sau đẩy nhẹ, cô buồn bực quay đầu.“Lại làm sao vậy?”

“Đưa hấu.” Hạng Thanh Lỗi mắt phượng thoáng nhìn, ý bảo cô đút anh miếng dưa hấu.

Anh rót cuộc gãy tay hay là gãy chân? Nam nhân này có phải có chút được đàng chân lên đàng đầu không? An Hiểu Hiểu trong lòng mắng lại mắng, tay nhỏ bé đã thực không có tự trọng đưa miếng dưa hấu đến bên miệng anh.

“Ngọt không?” Cô sắp chảy nước miếng tới nơi rồi, mà trước còn phải hầu hạ hoàng đế lão gia, thật sự là tiểu cung nữ số khổ mà.

“Có chút... Quả táo.” Hạng Thanh Lỗi khước mắt giương lên, môi mỏng khẽ nhếch, An Hiểu Hiểu nhanh chóng lại đưa đến miếng táo.

“Miệng.”

An Hiểu Hiểu thất thần, còn chưa có quay đầu đã bị anh hôn cái miệng nhỏ nhắn một chút, trên môi đều là hương hoa quả ngọt lịm, hai gò má lập tức ái muội nóng bừng.

“Ti bỉ!” Cô ngoái đầu lại trừng mắt nhìn nam nhân đang cười trộm.

Đến khi dứt gần hết các loại hoa quả, đại lão gia bĩu môi ý bảo không ăn, An Hiểu Hiểu mới cao hứng phần chân ăn phần còn lại.

Hạng Thanh Lỗi mỉm cười nhìn An Hiểu Hiểu tựa vào lòng mình ăn đến bất diệc nhạc hồ, khước mắt nhiễm lên sủng ái thâm nồng, bàn tay to vuốt mái tóc dài của cô, động tác này giống như vuốt ve lông sủng vật, anh làm thật tự nhiên.

“No quá.” An Hiểu Hiểu thỏa mãn liếm liếm khước miệng, bưng lên mâm thủy tinh trống rỗng, chuẩn bị đứng dậy, lập tức lại bị nam nhân phía sau kéo về tại chỗ.

“Nhìn em ăn thành cái đực hạnh gì, miệng cũng không lau cho sạch sẽ.” Hạng Thanh Lỗi cười nhẹ, ngón tay lau môi của cô, lau đi một vệt nước dưa hấu màu hồng, lại tận lực liếm sạch miệng cô.

Động tác thật gợi cảm lại ái muội, tràn ngập ám chỉ cấm kỵ thần bí, An Hiểu Hiểu trong lòng chấn động, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng như bị lửa đốt.

Anh anh anh... Anh đây là đang dụ dỗ cô sao? An Hiểu Hiểu động lòng, nhiệt huyết sôi trào.

“Làm cái gì? Còn không đi rửa mâm!” Giây tiếp theo Hạng Thanh Lỗi lại dội cho cô một gáo nước lạnh.

“Nga.” An Hiểu Hiểu bình tĩnh hoàn hồn, nhanh chóng bưng mâm chạy vội vào bếp, Hạng Thanh Lỗi mắt phượng cười loạn, thật giống hồ ly tinh ngàn năm vô cùng xảo hoạt.

Ban đêm, An Hiểu Hiểu ngủ thật sự không an ổn, bên trái cọ cọ, bên phải sờ sờ, chính là tìm không được tư thế thoải mái, cho đến khi Hạng Thanh Lỗi ở thư phòng xử lý xong công văn ban ngày chưa làm xong, trở lại trên giường, từ phía sau kéo cô vào lòng, cô điều chỉnh lại tư thế, lập tức ngủ sâu.

“Hiểu Hiểu.” Hạng Thanh Lỗi vỗ về đỉnh đầu mềm mại của cô, khẽ hôn bên má cô, bàn tay to không an phận mò mẫm trong áo ngủ của cô.

“Em ngủ.” An Hiểu Hiểu mơ hồ không rõ trả lời, mí mắt dính thật chặt.

“Đừng ngủ, anh còn chưa buồn ngủ, nói chuyện với anh.”

“Nói cả một ngày, còn có cái gì để nói?”

“Vậy chúng ta tìm chút việc để làm đi.”

“Không cần, em mệt mỏi quá...” Mỗi ngày hầu hạ hoàng đế gia, tiểu cung nữ cũng có ngày bãi công nha.

“Anh sẽ không để em mệt chết.” Hạng Thanh Lỗi cắn vành tai cô dụ dỗ.

“Gạt người.” Cô đẩy ra cái miệng của anh như đuổi ruồi bọ, vô dụng, anh dứt khoát đem môi dán lên cái gáy mẫn cảm của cô, lại hôn lại cắn, lưu lại mấy trái dấu tây.“Hiểu Hiểu, đừng ngủ.”

Anh dùng tiếng nói mật ngọt dỗ cô, làm cho cô cả người trong trong ngoài ngoài đều mềm như bún, chỉ có thể tùy tiện để anh xử trí bài bố.

“Không cần... Thực sự mệt lắm...” Cô lâu ninh một tiếng, ý tứ ý tứ chống đẩy.

“Anh đến là tốt rồi.” Anh yêu thương hôn hôn mặt của cô, đôi bàn tay to chui vào trong áo ngủ một vòng tiến đến phía trước, nắm giữ tuyết nhũ tràn đầy mềm mại, lực đạo mềm nhẹ như xoa bóp, đỉnh nhỏ đỏ bừng chưa tỉnh lập tức run rẩy run rẩy đứng thẳng, dưới ngón tay anh nở rộ thành hoa.

“Ân... Không cần...” An Hiểu Hiểu nửa mơ nửa tỉnh, ý thức chìm nổi, bụng nổi lên ảm triều quen thuộc.

Yêu kiều của cô luôn có thể kích khởi cuồng nhiệt của anh, anh hôn bên gáy non mịn của cô, đem vật to lớn đang căng cứng xâm nhập vào hoa tâm của cô, xuyên qua quần lót mỏng manh cảm thụ âm nhụy ướt át.

“A...” Cô hơi hơi trợn mắt, cái miệng nhỏ nhắn không dừng lại được thanh âm. “Anh... Nhanh chút làm xong... Em muốn đi ngủ...”

“Ngủ quan trọng hơn anh sao?” Nam nhân phía sau buồn cười, kéo mở chân trắng mịn của cô, bàn tay to dôi xuống tới hoa tâm ướt át.

“A a... Ô... Anh chán ghét... Em muốn ngủ...” Cô cắn môi kháng nghị, âm thần bị anh âu yếm chấn động không ngừng, xuân mật trào ra, làm ẩm ướt chần nệm phía dưới.

“Thích anh chạm vào em như vậy không?” Anh liếm liếm khoe miệng của cô, đầu lưỡi xâm nhập vào bên trong, câu dẫn cô cùng anh triền miên.

“A...”

“Đừng chỉ kêu, trả lời anh.” Anh âm thầm tăng thêm lực đạo ngón tay áp ve, khinh vận đài hoa non mềm một cái.

“Thích... Ân a...” Cô bị tra tấn đến cực hạn, chỉ có thể dâm mị phun ra đáp án anh thích nghe.

“Thực ngoan.” Anh như là ban thưởng mà hôn trụ cô, tăng tốc độ ngón tay, đưa cô lên cao trào.

Khác với lúc trước, lực nắm của anh cùng miệng lưỡi so với bình thường còn muốn ôn nhu mấy lần, mỗi một lần đụng chạm đều đốt lên đám đám ngọn lửa, kích thích da thịt tuyệt nộn mẫn cảm.

Lúc anh đưa vào trong cơ thể cô, uốn lượn khinh đảo, ôn nhu không giống như là làm tình, mà như là cực hạn thăng hoa tinh xảo âu yếm, khiến cô triệt để say mê.

Hôm nay cô cảm thấy anh có điểm là lạ nhưng cô thể nói là lạ thế nào...

.....

Chưa từng nghĩ tới sau cao trào ôn tồn có thể yên tĩnh tốt đẹp như thế, An Hiểu Hiểu ôm Hạng Thanh Lỗi, đuôi lông mày khoe miệng đều nhiễm lên hơi thở ngọt ngào, như con mèo nhỏ kêu meo meo thoả mãn, cảm thấy mỹ mãn mà rơi lệ ẩm ướt hai mắt, cứ như vậy ôm hai tay anh mà nặng nề ngủ.

Hạng Thanh Lỗi hôn khoe mắt cô, ném đến độ mặn của nước mắt, miệng lưỡi cũng là mùi vị ngọt ngào, ôm chặt thân thể mềm mại đỏ mồi hôi đầm đìa, mỉm cười nhắm mắt, cùng đi vào giấc mộng.

La Mã không phải một ngày tạo thành, cảm tình giống như trò xếp gỗ, từ từ chậm rãi xuất hiện, nhưng là An Hiểu Hiểu cùng Hạng Thanh Lỗi tiến triển chẳng khác gì tốc độ xe lửa, gọi một tiếng liền sống chung, lấy quan hệ thân thể để tiến tới là người yêu.

Vì thế, An Hiểu Hiểu từng bất an, từng sợ hãi, từng lùi bước, cũng từng một lần coi nhẹ bản thân.

Vô luận tính toán thế nào, trong thế giới tình cảm, nữ nhân vẫn là để ý trình tự tinh thần hơn là thân thể tình ái, cô đương nhiên cũng sẽ không là ngoại lệ.

Nhưng là ngày đó ban đêm triền miên, Hạng Thanh Lỗi thế nhưng bật thốt lên thông báo, còn cố ý không mang bao cao su, đủ loại hành động bất ngờ, đều làm An Hiểu Hiểu cảm thấy mê vông bất an.

Hạng Thanh Lỗi thật sự yêu cô sao? Cô có thể tin tưởng thổ lộ của anh sao? Có thể hay không chỉ là lời nói lúc ý loạn tình mê? Mọi nghi vấn trước kia xoay quanh trong lòng, An Hiểu Hiểu nghĩ muốn vỡ đầu, nhưng vẫn đoán không ra.

Cuộc sống ở chung không giống nước sôi lửa bỏng, ngược lại tốt đẹp làm cho cô trầm luân.

Không cần đi làm, mỗi ngày có dì giúp việc lo việc nhà, cô tỉnh lại không có việc gì làm, trừ bỏ tìm dây chuyền đến nay vẫn mất tích, hầu hạ hoàng đế gia, thời gian còn lại đều là của chính cô, thanh nhàn đắc tượng như cuộc sống về hưu trong mộng của cô.

Căn phòng nhỏ trong mơ còn thảng cấp thành xa hoa đại trạch, cô thường thường vừa ngủ dậy, sâu sắc cảm thấy không thể hiểu nổi ở làm sao mình lại ở đây, thảng đến ngã xuống giường, eo đau đến nỗi phải bò lên, mới xác nhận chính mình không phải đang nằm mơ.

Điện thoại vang, An Hiểu Hiểu không dậy nổi nằm trên giường thuận tay bắt máy, chợt nhớ tới nơi này cũng không phải nhà cô, cô tiếp làm gì a? Hoàn toàn là bệnh nghề nghiệp a!

“Xin chào?” Cô kiên trì mở miệng.

“Còn chưa xuống giường?” May mắn đầu kia truyền đến thanh âm của Hạng Thanh Lỗi, An Hiểu Hiểu lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Dậy rồi, đang thay quần áo.” An Hiểu Hiểu sườn nằm ở mép giường, mặt không đỏ khí không sưng nói dối.

“Đem một cái caravat đến đây giúp anh.”

“Caravat? Anh không phải đã đeo rồi sao?”

“Dạ, lát nữa còn họp.”

“Biết rồi, thực phiền toái...”

An Hiểu Hiểu vừa tỉnh ngủ, đầu óc còn hồ hồ, không nghĩ nhiều liền nhận nhiệm vụ này, đợi đến một khắc cô lười biếng bước vào công ty, trước mặt cô xuất hiện vô số dấu chấm hỏi.

Cô thực sự bị Hạng Thanh Lỗi nuôi thành heo, thế nhưng gốc đến nỗi lại đến chỗ làm của anh! Trong mắt mọi người, An Hiểu Hiểu bởi vì bị đại boss đá, tự sát không thành suy sụp nằm viện, hiện tại đột nhiên lại êm đẹp đi vào công ty, chẳng phải lại cung cấp bất quá cho họ hay sao?

An Hiểu Hiểu mày thực gốc a!

Muốn xoay người chạy trốn, vị đồng nghiệp tiếp tân cũ đã gọi An Hiểu Hiểu lại: “Hiểu Hiểu? Cô sao lại đến công ty?”

An Hiểu Hiểu cứng ngắc xoay người, hơi hơi cúi người: “Hi, Tiểu Chân, đã lâu không thấy. Thực khéo, hôm nay cô trực ban a?” Chết rồi! Cô phải làm sao để vượt qua trùng trùng trở ngại, đem caravat đưa đến tầng cao nhất đây?

“Cô đến tìm Thường Nhạc hả?” Tiểu Chân hỏi.

“Ách, không phải, là đem đồ đến cho người ta.”

“Ai?” Tiểu Chân ánh mắt rõ ràng cảnh giác vài phần, An Hiểu Hiểu thề với trời, ánh mắt Tiểu Chân phòng bị cô như là người thần kinh tùy thời đều có thể làm ra chuyện kinh người.

Nói lời đồn đãi thật đáng sợ, bất quá độc nhân, An Hiểu Hiểu cuối cùng đã hiểu, lần chào hỏi này thực sự là “được” đồn đãi ban tặng mà, nói vậy công ty cao thấp đều sẽ đối đãi cô như người thần trí không bình thường a.

Bi kịch a!

An Hiểu Hiểu trong lòng rơi lệ đầy mặt, trên mặt vẫn cố mỉm cười, cố gắng duy trì bộ dáng một “người bình thường” nên có.

“Không bằng phiền cô giúp tôi thông báo một chút đến thư ký tầng cao nhất, mời thư ký xuống đây một chuyến.”

Nghe thấy An Hiểu Hiểu trả lời, Tiểu Chân lộ ra ánh nhìn “quả nhiên không sai” lẫm lẫm hung quang, cô sợ tới mức run run.

“Hiểu Hiểu, chuyện của cô tôi đều nghe nói, tổng tài không ở công ty, cô đừng náo loạn, mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Cô hiểu lầm rồi...”

“Có cần tôi giúp cô báo với người nhà người hay y tá bệnh viện không?”

“Không phải như thế...”

An Hiểu Hiểu gấp đến độ sắp khóc, cổ tình lúc này nữ thần Kaka [Roman tử] vang lên, cô đành phải trước nhận điện thoại.

“An Hiểu Hiểu, caravat của anh đâu?” Trong điện thoại truyền đến thanh âm thiếu kiên nhẫn của Hạng Thanh Lỗi.

“Đã đưa tới.” Cô nhụt nhụt nói.

“Anh có thấy em đâu nào?”

“Đồng sự không cho em lên, anh bảo thư ký xuống lấy đi.”

“Thư ký không rảnh, em đưa lên đi.” Nói xong lập tức cúp máy.

An Hiểu Hiểu ước gì có thể lấy điện thoại đập đầu chính mình, hôn mê liền quên đi, người này cũng quá không phân biệt rõ phải trái ! Biết rõ mấy lời đồn đại vớ vẩn về hai người bọn họ ở công ty rất huyền ảo ồn ào, còn cứng rắn muốn cô đem caravat quái quỷ đến đây, anh thật sự là khinh người quá đáng a!

“Tiểu Chân, cô sắp xếp một chút, để tôi đi lên đưa đồ, không quá 5 phút tôi sẽ xuống.”

Tiểu Chân lộ ra ánh mắt thương hại, lập tức làm cho An Hiểu Hiểu lại muốn đập đầu tự vẫn.

“Hiểu Hiểu, tôi biết cô thực đáng thương, nữ nhân cam tâm bị lừa bỡ đến loại trình độ này còn không chịu thanh tỉnh, coi như là cái kì tích, nhưng mà cô không thể làm ảnh hưởng công tác của tôi nha! Cô nhanh chút đi đi, bằng không tôi thực sự sẽ kêu bảo vệ.”

An Hiểu Hiểu ở trong lòng hung hăng rửa mặt Hạng Thanh Lỗi, cắn răng chống đỡ tươi cười. “Không bằng cô theo tôi cùng đi lên, hoặc là để bảo vệ đi theo?”

“Hiểu Hiểu, tôi không giống cô, tôi thực sự cần công việc này, cô cũng đừng hại tôi.”

“Tôi cũng rất muốn đi a! Cầu cô để cho tôi đem cái caravat này đưa lên đi, tôi đưa xong sẽ đi ngay!”

Tiểu Chân ngấm cái caravat màu lam trong tay cô, nội tâm thầm nghĩ, này không phải là tín vật đính ước đại boss lưu lại cho cô ta chứ, cho nên mới muốn trăm phương nghìn kế sấm quan thông hành đi?

Đã biết trả lại tín vật đính ước, xem chừng hẳn là bệnh điên đã trị được rồi? Tiểu Chân nghĩ nghĩ, thái độ mềm hoá, rốt cục nguyện ý cho đi, bất quá vì bảo đảm, cô vẫn là đi theo An Hiểu Hiểu cùng đáp thang máy lên tầng cao nhất.

Đến tầng cao nhất, thấy nữ nhân viên của phòng thư ký nhìn mình bằng ánh mắt cổ quái, An Hiểu Hiểu thực sự muốn tìm một cái lỗ mà trốn đi.

Tiểu Chân thay cô gõ cửa, sau khi được cho phép, hai người một trước một sau vào văn phòng.

Hạng Thanh Lỗi ngồi phía sau cái bàn, vừa ngược mặt lên, mắt phượng lạnh lùng sắc bén lập tức bỏ qua Tiểu Chân đi ở đằng trước, nhìn An Hiểu Hiểu lui về sau, thấp thỏm không yên.

“Còn không mau đem lại đây!” Hạng Thanh Lỗi xem Tiểu Chân như không khí, ánh mắt nhìn chằm chằm nhìn An Hiểu Hiểu đang co đầu rút cổ.

An Hiểu Hiểu im lặng, chậm rì rì đi qua, cách cái bàn, đem caravat vẫn còn cuộn lại chỉnh tề đưa cho Hạng Thanh Lỗi.

Hạng Thanh Lỗi chậm chạp không nhận lấy, khóe mắt hơi hơi cong lên, lộ ra ý cười xấu xa, An Hiểu Hiểu cảm thấy không ổn, đang muốn cấp tốc lui lại –

“Lại đây đeo giúp anh.” Hạng Thanh Lỗi trước mặt Tiểu Chân ra lệnh cho An Hiểu Hiểu.

Tiểu Chân lập tức hóa đá, An Hiểu Hiểu cắn môi dưới, ủy khuất đi qua, Hạng Thanh Lỗi an ổn thư thái ngồi trên ghế sofa, thoáng nâng lên cái cằm thon gầy, lộ ra hầu kết khêu gợi.

Tay nhỏ bé chậm rãi kéo cao caravat sọc ngang, trái lật phải tìm, nhìn thế nào cũng không thấy vết bản, An Hiểu Hiểu hồ nghi trừng mắt phượng của mỹ nam hồ lý: “Caravat không bản mà!”

“Đã dính một ít cà phê làm sao không bản?” Hạng Thanh Lỗi rử mắt nói.

“Ồ đâu?” An Hiểu Hiểu trợn to hai mắt, cố gắng tìm một lần nữa, rốt cục nhìn thấy một vệt cà phê nhỏ như hạt đậu ở chỗ rất kín.

“Thấy không?”

“Cái này đâu tính là bản! Rõ ràng là không nhìn thấy!” An Hiểu Hiểu thật muốn dùng caravat treo cổ nam nhân này lên.

“Anh nói dối thì dối, em thật lắm lời!”

An Hiểu Hiểu rất quen thay anh cởi ra caravat, đặt trên khuỷu tay, lại một lần nữa thay anh đeo lên caravat màu lam vừa mang đến.

“Tốt lắm.” Hạng Thanh Lỗi mỗi sớm trước khi đi làm đều sẽ gọi cô dậy, vẫn là tự tay cô thắt caravat cho anh, anh mới bằng lòng. Mấy ngày gần đây làm nhiều thành quen, An Hiểu Hiểu thật dễ dàng đeo lên cho anh.

Hạng Thanh Lỗi mỉm cười chăm chú nhìn cô, khuôn mặt tươi cười dào dạt đặc ý, khó kìm lòng nổi khuynh thân hôn miệng cô thượng cười hình cung một cái, cô cả kinh che miệng lui về sau.

Ánh mắt thoáng hướng qua bên cạnh, Tiểu Chân vẫn hóa đá tại chỗ như cũ, phỏng chừng không lâu nữa sẽ lưu truyền thêm một phiên bản bất quá mới cho xem, An Hiểu Hiểu thực sự rất muốn khóc nga!

“Thực ngoan, về nhà chờ anh tan tầm.” Hạng Thanh Lỗi xoa bóp hai má trắng noãn của cô một chút, làm như không có việc gì trở lại bàn tiếp tục làm việc.

Những lời này vừa nói ra, Tiểu Chân hung hăng hít một ngụm khí, lập tức giống như phát cuồng chạy vội rời đi, An Hiểu Hiểu vừa thấy cái bộ dáng kia, chính là bộ dáng chuẩn bị trở về phòng tiếp tân tường thuật trực tiếp.

“Anh cố ý !” An Hiểu Hiểu quay đầu trừng Hạng Thanh Lỗi.

“Ồ nháo cái gì? Mau về nhà đi.” Hạng Thanh Lỗi cười trộm.

“Tại sao bảo em đem caravat cho anh, hạp liền hạp, liên quan gì đến caravat!”

“Tức giận sao?”

“Đương nhiên tức giận, vì sao luôn muốn sai khiến em làm mấy chuyện kì quái này?”

“Em là vợ của anh, anh không nhờ em thì nhờ ai?”

An Hiểu Hiểu choáng váng, còn chưa có định thần, thất lựng đột nhiên tăng một đạo sức nặng, thân mình bị Hạng Thanh Lỗi vừa ôm vừa bế ôm vào trong lòng.

“Chúng ta, chúng ta khi nào thì biến thành loại quan hệ này...” Bên má cô nổi lên hai đóa mây hồng.

“Từ lúc em bước vào nhà anh đã bắt đầu, chúng ta chính là loại quan hệ này.”

“Nhưng là chúng ta còn chưa có...” Kết hôn.

“Sẽ nhanh thôi.” Hạng Thanh Lỗi cười cười hôn đôi môi đỏ mọng của cô.

“Nhưng là...” Hai người không phải đã chia tay sao? Rốt cuộc là khi nào thì tiến triển đến bước này?

Tuy không có nhưng mà, An Hiểu Hiểu bị Hạng Thanh Lỗi ôm vào trong lòng đã ý loạn tình mê, ngay cả khóe miệng cong lên hạnh phúc đã bao lâu cũng chưa phát hiện, càng hôn nhiên không biết các tầng lầu khác đã bắt đầu điên cuồng truyền lưu các phiên bản đồn đãi mới nhất.

Không sai biệt lắm là nửa giờ sau, mọi người rốt cục kết luận — An Hiểu Hiểu lấy tự sát uy hiếp thành công, rốt cục như ý nguyện phù chính, Hạng Thanh Lỗi năm xưa bất lợi, chịu khổ vì bị nữ nhân điên phát rồ quần quýt si mê...

Mọi người không nhịn được cùng cảm thán: Bi kịch a!

Lại là mỗ cái thần thanh khí sảng sáng sớm, An Hiểu Hiểu dựa má vào trên gối, thoải thoải mái mái nằm mộng đẹp của cô, lại bị tiếng chuông di động thành linh làm cho bừng tỉnh.

“Chưa dậy sao?” Hạng Thanh Lỗi cười cười hỏi.

“Àn.....” Cô ậm ừ hai tiếng, mí mắt không định mở ra. Còn không phải tại anh, ngày hôm qua ép buộc cô đến chết đi sống lại, hại cô hôm nay ngay cả trận bóng NBA trực tiếp buổi sáng cũng bỏ lỡ.

“Đem áo khoác đến đây giúp anh.”

“Ngô, hôm nay ngày nghỉ không cần đi làm, đem đến đâu?” Cô xoa bóp đôi má, bắt buộc chính mình thanh tỉnh.

“Bọn anh ở nhà hàng, em đến đây đi.”

“Áo khoác ở đâu?”

“Ngay trên sofa, nhanh chút, đừng để anh chờ lâu.”

“Nga.”

Nô tính kiên cường An Hiểu Hiểu đã quen với việc đại lão gia vênh mặt hất hàm sai khiến, cúp máy, cô xoa xoa đôi mắt, xoay người xuống giường, tùy tiện rửa mặt chải đầu một chút, thay đổi áo thun cùng quần jean đơn giản, cầm lấy cái áo khoác màu xanh lam trên sofa, tóm lấy tờ tiền giá trị lớn đại lão gia bỏ ngay tủ để giày, ra khỏi nhà bắt taxi.

Ở chung đã ba tháng, giữa hai người đã bồi dưỡng được vô số ăn ý, mỗi lần anh ở bên ngoài gọi điện về muốn cô đem đồ đến, hơn phân nửa là đã sớm có âm mưu, ngay cả tiền taxi đều đặt ở chỗ dễ thấy nhất, dụng ý cũng quá rõ ràng đi?

Đến nhà hàng nổi tiếng xa hoa, An Hiểu Hiểu cúi đầu nhìn nhìn quần áo trên người, do dự một lát mới bước vào.

Hạng Thanh Lỗi ngồi ở trong cùng, không cần vẫy tay, ngoại hình tuấn mỹ xuất sắc cùng với cảm giác tồn tại mãnh liệt của anh, An Hiểu Hiểu xa xa liền nhìn thấy, còn thực vô dụng bắt đầu phát bệnh háo sắc.

Vừa nghĩ đến nam nhân hoàn mỹ này, mỗi lần làm ông chủ sai sử cô, đều sẽ khàn khàn giọng gọi một câu vợ yêu, cô cũng rất cam tâm làm phu nô, thật sự rất lộ!

Cổ tình lại yêu phải người này! Còn cách nào nữa đâu? An Hiểu Hiểu cười khổ thâm nghĩ.

Sau khi đến gần, mới phát hiện ngồi cùng bàn còn có một người phụ nữ cao nhã phong thái yếu điệu, có người ngoài ở đây, An Hiểu Hiểu không dám lỗ mãng, đưa áo khoác xong liền lặng lẽ chạy lấy người.

Hạng Thanh Lỗi một tay đã đem cô kéo đến trên đùi, cái eo mềm nhũn bị anh ôm, muốn chạy cũng không được.

Phát hiện người phụ nữ đối diện cao nhã mỉm cười đánh giá mình, An Hiểu Hiểu hai gò má nóng lên, giây dựa muốn đứng dậy.

“Ngồi yên, đợi lát nữa té xuống anh cũng mặc kệ em.” Hạng Thanh Lỗi âm thầm néo eo cô một cái, cảnh cáo cô đừng hành động thiếu suy nghĩ.

“Anh có khách, em về nhà trước...” An Hiểu Hiểu nhỏ giọng nói.

“Không quan hệ, không cần để ý đến tôi.” Người phụ nữ khoát tay, tươi cười không hề giảm, như là rất vừa ý khi nhìn hành động thân mật của hai người.

“Vị này xưng hô thế nào?” An Hiểu Hiểu ngượng ngùng hỏi Hạng Thanh Lỗi.

“Ngoan, kêu một tiếng mẹ.” Người phụ nữ thay Hạng Thanh Lỗi trả lời.

“Nga, mẹ...” Má ơi! Suy nghĩ cả nửa ngày, thì ra là thái hậu tới! An Hiểu Hiểu sợ tới mức nhanh chóng xoay người ngồi xuống, nghiêm chỉnh ngồi ở một bên ghế dựa.

“Thực ngoan.” Mẹ Hạng cười cười, thuận tay từ trong cái ví lông lách trên đùi lấy ra hồng bao dày kính người, không hề ngượng tay đưa cho An Hiểu Hiểu: “Đến, lễ gặp mặt, con nhận đi!”

Thái hậu ban thưởng, không thể không nhận, An Hiểu Hiểu trong lòng run sợ nhận lấy hồng bao, một bên Hạng Thanh Lỗi xem cô khó có khi nghe lời như vậy, ngứa tay lại vỗ nhẹ cái má trắng nõn của cô một cái.

Hạng mẫu tao nhã hớp một ngụm cà phê, chậm rì rì hỏi: “Cũng tới lúc nên đem hôn lễ làm cho xong đi.”

An Hiểu Hiểu nghe vậy hoàn toàn hoá ngốc, còn lại Hạng Thanh Lỗi cười cười nói: “Không bằng mẹ giúp chúng con chọn ngày đi! Chúng con đỡ phải vì chuyện này mà âm ỹ không ngừng.”

Bọn họ khi nào thì vì chuyện này mà âm ỹ không ngừng? Trừng mắt nhìn Hạng Thanh Lỗi trợn mắt nói nói dối, An Hiểu Hiểu hoài nghi chính mình có phải hay không từng bị người ngoài hành tinh bắt cóc, đã đánh mất một đoạn trí nhớ rồi.

Gặp hoàng đế gia cùng thái hậu hoà thuận bàn bạc việc tổ chức hôn lễ, tiểu cung nữ bị ném ở một bên hoàn toàn là dư thừa, hảo vô tội hảo ủy khuất.

An Hiểu Hiểu không nhận được, giật nhẹ tay áo Hạng Thanh Lỗi, nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta đã bàn chuyện kết hôn khi nào?”

Hạng Thanh Lỗi mắt phượng nhìn cổ tay, cười nói: “Anh đưa lễ vật cầu hôn em đều đã nhận rồi, còn muốn chối?”

“Gi? Lễ vật cầu hôn?” An Hiểu Hiểu cả người đều choáng váng: “Em nhận khi nào? Em thế nào không nhớ rõ?”

Hạng Thanh Lỗi gỡ cái trán cô một cái, cầm lấy áo khoác cô đem đến, từ trong túi áo lấy ra một hộp gắm, An Hiểu Hiểu hai mắt trợn trừng, trông mắt thiếu chút nữa rớt ra.

“Anh bỏ thứ này vào khi nào thế?” An Hiểu Hiểu lên án.

“Là em mang đến, làm sao lại hỏi anh?” Hạng Thanh Lỗi cười đến như mộc xuân phong.

Oan uống a a... Cô căn bản là bị tính kế có được không!

An Hiểu Hiểu phần hận bất bình trừng anh, Hạng Thanh Lỗi không chút bị ảnh hưởng, thuận tay mở ra hộp gắm, bên trong là một chuỗi trân châu mượt mà tuyết trắng, châu nổi tiếp châu, ở giữa là một viên kim cương lung linh, còn là hình trái tim.

An Hiểu Hiểu đã yêu thích sợi dây chuyền này từ ánh mắt đầu tiên, hai mắt đầy lửa giận ban đầu liền loé lên hào quang vui mừng.

Đợi chút... dây chuyền trân châu! Chẳng lẽ là sợi dây chuyền trân châu bị cô làm mất trong truyện thuyết?

Cô tìm vài tháng, thế nhưng hiện tại đang êm đẹp nằm ở trong hộp, này này này... này là thế nào?

“Không vui sao?” Hạng Thanh Lỗi khước mắt cười đến cong cong, nhìn thấu suy nghĩ trong mắt An Hiểu Hiểu, rõ ràng là tặc tặc cười gian, cười dâm dăng, cười trộm!

An Hiểu Hiểu im lặng, gật gật đầu hào phóng thừa nhận: “Thích.” Sau đó hai tay đưa lên trước, chờ hoàng đế gia tự tay ban thưởng.

Hạng Thanh Lỗi lấy ra dây chuyền, tự mình giúp cô đeo, cuối cùng, còn nhẹ nhàng hôn bên gáy cô.

An Hiểu Hiểu nhẹ vỗ về trán châu trên cổ, lộ ra ngượng ngừng cười yếu ớt, thẹn thùng thấp hỏi: “Em đeo có đẹp không?”

“Đẹp lắm.” Hạng Thanh Lỗi ánh mắt sủng nịch, tươi cười ấm áp, sờ sờ đầu cô, như là chủ nhân ở vỗ về sủng vật.

Mẹ Hạng cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, hôn lễ làm nhanh lên! Đỡ phải hứng mấy tin đồn làm lòng người hoảng sợ.”

An Hiểu Hiểu nghe xong thật sự quẫn bách, không cần đoán cũng biết thái hậu chỉ lòng người hoảng sợ là vì cái tin đồn kia, còn không phải chính là bị kịch nữ nhân điên quần quýt si mê Hạng Thanh Lỗi, viên chức ở công ty vẫn bàn như mở chợ...

“Ân, nhanh làm thôi!” An Hiểu Hiểu dùng sức gạt đầu, sờ sờ dây chuyền trên châu trên gáy, ngọt ngào nở nụ cười.

Mấy động tác nhỏ liên tiếp này, Hạng Thanh Lỗi đương nhiên không bỏ qua, nghi ngờ cùng bất an lâu nay, rốt cục trở thành hư không, An Hiểu Hiểu rốt cục bị anh gắt gao nắm giữ, tâm rốt cuộc thoát không khỏi bàn tay anh.

Ban đêm, An Hiểu Hiểu thế nào cũng không chịu tháo ra dây chuyền trên châu, ngay cả lúc lửa nóng triền miên còn không quên nhắc nhở Hạng Thanh Lỗi đừng làm hỏng dây chuyền, chọc Hạng Thanh Lỗi phát ghen.

“Ô... Nhẹ một chút a... A...” An Hiểu Hiểu ôm đặt thân thể cường tráng trên người, hai chân trắng nõn kẹp chặt eo hông Hạng Thanh Lỗi, để cho anh có thể đem vật nóng to lớn thâm nhập càng sâu.

“Thích anh như vậy với em khôngs?” Hạng Thanh Lỗi cắn hôn tuyết nhũ run run, liên tiếp tập kích chỗ mềm cảm của cô, làm cho cô không rảnh phân tâm mà vuốt ve dây chuyền.

“A... Em yêu anh... Lỗi... Thật sự rất yêu anh... A a” An Hiểu Hiểu biết đây mới là lời anh muốn nghe, tận lực dùng giọng nói ngọt ngào dâm mị lớn tiếng ngâm nga.

“Anh cũng yêu em, Hiểu Hiểu.” Hạng Thanh Lỗi cảm thấy mỹ mãn, ở trong cơ thể cô tận tình phóng thích chính mình, cảm thụ hoa tâm ướt át. Tâm liền co rút lại.

Cao trào chậm rãi tan ra, bình tĩnh trở lại, hai thân mình còn ôm lấy nhau, An Hiểu Hiểu mê loạn ý thức dần dần hấp lại, cô giật giật, giãy dụa muốn anh rời khỏi cơ thể mình.

“Em lấy cái này, anh đi ra ngoài trước đi.” An Hiểu Hiểu đẩy đẩy bả vai Hạng Thanh Lỗi, hơi thở vẫn cứ có chút suyễn.

Hạng Thanh Lỗi không quan tâm cô, mông cố ý động vài cái, chọc cô yêu kiều khinh ngâm không ngừng.

“Chờ một chút a... Em muốn lấy lễ vật cho anh...”

Vừa nghe đến hai chữ lễ vật, Hạng Thanh Lỗi quả thực dừng lại động tác xâm nhập lần hai, phân thân vẫn cứng rắn như cũ quuyến luyến rời khỏi hoa tâm ướt át, làm ẩm ướt một mảng đệm giường.

An Hiểu Hiểu lỏa thân mình đứng lên, từ trong ngăn kéo bàn trang điểm lấy ra một cái túi giấy, sau đó trở lại trên giường, còn chưa có nghĩ ra phải giải thích thế nào về lễ vật này, đã bị Hạng Thanh Lỗi đoạt lấy.

Giấy gói nhanh chóng bị bóc ra, hộp gấm lam nhung bên trong dần lộ ra, ánh mắt Hạng Thanh Lỗi dần dần hiện lên ánh sáng nhu hòa.

An Hiểu Hiểu hai tay che lại khuôn mặt đỏ bừng: “Cái này so với Montblanc bình thường anh vẫn đeo không thể so sánh, nhưng mà cũng là em dùng hai tháng tiền lương để mua...”

“Cái túi này nhìn thực quen mắt, em mua khi nào vậy?” Hạng Thanh Lỗi nhớ ngày đó hai người tan rã trong không vui, An Hiểu Hiểu chính là cầm chặt túi giấy này rời đi.

“Chính là... ngày chia tay đó.” An Hiểu Hiểu xuyên thấu qua khe hở ngón tay vụng trộm xem xét anh, quan sát phản ứng của anh.

“Vì sao đưa cái này cho anh?” Hạng Thanh Lỗi biểu cảm không nhìn ra hỉ giận, chính là ánh mắt thâm trầm chăm chú nhìn cô.

“Bởi vì... Thường Nhạc nói, tặng đồng hồ chính là muốn nắm giữ thời gian của người kia, bá chiếm mỗi phút mỗi giây của đối phương, cho nên em...” Quá mất mặt nga, cô không nói được nữa a!

“Em tưởng nắm giữ thời gian của anh, muốn bá chiếm mỗi phút mỗi giây của anh?”

“Ừm.”

Hạng Thanh Lỗi mắt phượng hơi hơi si ngốc, phi thân dè lên người An Hiểu Hiểu không hề phòng bị, khuy nh thân hôn cô đến ý loạn tình mê, hồn phách phi thật xa, cả trái tim đều thùng thùng đập loạn.

Anh không cách nào hình dung nổi kinh ngạc cùng vui mừng như điên trong lòng, chỉ có thể thông qua hành động để biểu đạt. An Hiểu Hiểu này thật sự là chính ảnh thâm mà! Nếu ngày đó cô sớm một chút lấy ra lễ vật, sớm một chút nói rõ ràng tâm ý của cô, anh làm gì phải đi một vòng lớn như vậy mới đem được cô đến bên người.

“Anh không vui sao?” An Hiểu Hiểu cắn cắn môi sưng đỏ, mắt to ánh lên vô tội.

Hạng Thanh Lỗi không hề chống đỡ được biểu cảm đáng yêu như vậy, tiến vào cơ thể ấm áp ẩm ướt của cô một chút, hàm trụ vành tai ô , nỉ non nói lời yêu ngọt ngào.

“Sau này mỗi phút mỗi giây của anh đều là của em, mỗi phút mỗi giây của em cũng đều là của anh.”

An Hiểu Hiểu mặt đỏ tim đập, hai tay trắng mịn ôm chặt Hạng Thanh Lỗi, thuận theo gật gật đầu, kéo mặt anh xuống, chủ động hôn lên môi cười của anh.

Ai! Thâm mến thực sự thực đáng ghét, nhưng là phiền não rồi cũng đến ngày ngọt như mật. Về phần tám trăm ba mươi hai nguyên đáng chết kia, ân... Mượn sợi dây chuyền trân châu này gán nợ đi, thật sự rất có lời, ha ha!

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-men-co-chut-phien>